

J. CARASONI

A FEHÉR MÁGUS

3T+C KIADÓ
BUDAPEST
1998

Copyright © 3T+C Bt. 1998.

Minden jog fenntartva

1.kiadás

ISBN 963 85910 0 5

Kiadó: 3T+C Bt.

Kiadásért felelős: dr. Tasnádi József

Borítóterv: Faltis Alexandra

Szedte: 3T+C Bt.

Nyomta: Versegly Nyomda Kft., Szolnok

Felelős vezető: ügyvezető igazgató

Első nap

Emily szálfegyenesen tért vissza a tára¹ mögé. Egy percig nem gondolt arra, hogy jobb lenne hazamenni, vagy bezárkózni az irodába. Emilyt nem úgy nevelték, hogy kitérjen a kötelesség elől, bármilyen megrázkódtatás hatására. Ránézett a következő betegre, és már semmi más nem létezett számára.

Történetesen egy idősebb asszony mutatta két duzzadt kezét, arra szeretett volna gyógyszert. Úgy vélte, megerőltette a kertben a gyomlálással. Emily más véleményen volt. Ezek tipikus köszvénycsomók, arra pedig nem elég kenőcsöt kenni. Csináltatni kell egy vérképet, az pontosan kimutatja, ha köszvény.

Addig is adott egy kis füzetet arról, mi a helyes táplálkozás különböző izületi betegségek esetén. Egy kis diéta, például a hús kiiktatása csak jót tesz a szervezetnek. Azért kenőcsöt is adott, egy tubus Arnica-zselét. A beteg elégedetten távozott.

A következőnek annyi gyógyszer volt felírva, hogy Emily magában elátkozta az orvost. Tehetetlenül kellett néznie az utolsó penny-jeit is kiszámoló bácsika sápadt, beesett arcát.

— Drágák ezek a gyógyszerek, kedvesem — mondta a szegény öregember, miközben elrakodott a táskájába.

— Nem sok ez egy kicsit? — kockáztatta meg Emily óvatosan.

— Ezt mind szednem kell, azt mondta a doktor úr. Csak ne lennének ilyen drágák! — sóhajtott újra a bácsi, miközben elindult kifelé. — Jobban ugyan nem leszek tőlük.

A betegek jöttek, mentek. Ő szorgalmasan dolgozott, de közben elszorult szívvel gondolt az iménti telefonra a rendőrségről. Hamarosan megérkezik a hogy is hívják hadnagy, és meghallgatják, mit tud mondani nekik. Ketten jönnek. — S ha letartóztatnak!? — Suhant át rajta a rémület.

Mintha a földből nőttek volna ki, egyszerre ott álltak a rendőrök a tára másik oldalán. Nem volt mit tenni, bármennyire nehezére esett is beszélnie kellett velük. Carol leváltotta, Emily pedig az irodába vezette a férfiakat. Clark hadnagy — mutatkozott be az idősebb. A közepes termetű, ősz hajú, kimért mozgású férfi, ötvenes éveiben járhatott. A másikat Porter őrmesternek hívták. Szép, férfias arca volt, jobban mutatna a filmvásznon, mint ezzel az igazolvánnyal a kezében — gondolta Emily, miközben hellyel kínálta őket.

Először Clark hadnagy szólalt meg, kissé vizenyős szemét Emily arcára függesztve.

— Ahogy a telefonban említettem, asszonyom, nehéz helyzetben vagyunk. Négy mérgezőes haláleset történt a kerületben. Elsőként Mrs. Grant halt meg,

¹tára = gyógyszerári munkaasztal

a boncolás nagy adag altatót mutatott ki. Eleinte senki nem gyanakodott gyilkosságra, súlyos tüdőasztmája volt, és rengeteget szenvedett. Többször mondogatta unokahúgának, meg a szomszédoknak, bárcsak meghalna, nem bírja már sokáig. Mikor a sajnálatos esemény bekövetkezett, mindenki öngyilkosságra tippelt. A rokonai csodálkoztak ugyan, hogy milyen kevés pénze maradt, de belenyugodtak, hiszen betegség sokba kerül.

Másodikként Mr. Liptonra került a sor. Kedves kis öreg úr volt, mindenki szerette. Rendkívüli szórakozottsága volt az oka feltételezésünknek, hogy tévedésből többet vett be a szívlassító gyógyszeréből, mert egyik délután megállt a szíve.

— Fenemód nem tetszett nekem a dolog már akkor sem — jegyezte meg közben Porter őrmester, szúrósan Emilyre pillantva.

— Kinek tetszett? — szólt rá ingerülten Clark hadnagy beosztottjára — De a leggondosabb nyomozás sem hozott egy fikarcnyi eredményt se.

Hester Gray követte Mr. Liptont, egy közutálatnak örvendő vénkisasszony. Feltételeztük, hogy véletlenül gyomírtót ivott, mivel eléggé meggondolatlanul gyógyszeres üvegben tartotta az erős mérget. Talán köptető helyett a gyomírtós üvegcsét húzta meg.

Tegnap Mabel Rottert találták holtan. Ő is súlyos beteg volt, rendszeresen morfium injekciókat kapott. Halálának napján egy fia injekciót sem kapott, mégis morfium túladagolás oltotta ki az életét. S itt lép be a történetbe ön, asszonyom. Mabel Rotternek ugyanis szörnyű migrénrohamai voltak. A maga által készített fájdalomcsillapító porkeveréket használta ellene. Aznap is bevett egyet, és jó szokása szerint visszatette az üres porkapszulákat. Később azután egyszerre a dobozzal együtt dobta őket a szemétkébe. Megvizsgáltuk a teli és az üres gyógyszeres kapszulákat. A teliek rendben voltak, fájdalomcsillapító port tartalmaztak. De az egyik üresben morfium nyomaira bukkantunk. Porter őrmesternek feltűnt, hogy mindegyik elhunyt éjjeliszekrényében, vagy a szekrényen találkoztunk az ön fájdalomcsillapító porkeverékeivel. Tud valami felvilágosítást adni ebben az ügyben? Hogyan kerülhetett morfium a kapszulába? — fordult furcsán, derékból a hadnagy Emilyhez.

A kérdés váratlanul érte Emily Wilsont, a száját sem tudta mozdítani a rémülettől. Minden gyógyszerész rémálma egy csapásra valóságként érte. Meghalt egy asszony az ő poraitól! Kerek, pirosposzgás arca elszürkült a félelemtől. Hogyan történhetett? — kérdezte magában. Viszont morfium semmiképpen nem kerülhetett a migrénporba.

A hadnagy feszülten várt a válaszára.

— Nézze Clark hadnagy, ha maga azt mondja, hogy sok volt benne a koffein, vagy az azophen, akkor komolyan elgondolkozom rajta, hogyan történhetett. De morfium!? Elképzelhetetlen! Ebben a porkeverékben nem szerepel alkotórészként, nem is mérhettem halálos adagot belőle. Ha a kapszulában találtak a maradékából, azt valaki szándékosan beletette. A korábbi esetekben pedig semmi bizonyíték sincs rá, hogy az történt amit maguk állítani vélnek.

Az én poraimnak semmi köze nem lehet Mrs. Grant altató túladagolásához, Mr. Lipton szív megállásához, Hester Gray gyomirtójához pedig különösen nem. Mabel Rottert valaki egyszerűen megmérgezte. Kiszórta a migrénport és helyette morfiumot tett a kapszulába. S ha most Porter őrmester azt akarja mondani, hogy csak az én ujjlenyomataimat találta a dobozon, meg Mrs. Rotterét, akkor a tettes kesztyűben dolgozott, ennyi eszem még nekem is van! — nézett farkasszemet harciasan a két rendőrrel.

Porter őrmester mély lélegzetet vett. Pheidiasz szobraihoz hasonlatos feje, bársonyos baritonja még Emilyben is rég elfeledett kamaszkori borzongást hívott elő.

— Nézze Mrs. Wilson! Korai lenne még bárkit is vádolni a gyilkosságokért, nem szükséges felforttyania. Mindössze felvilágosításért jöttünk, mert mégiscsak a maga porát használták fel, vagy használta fel valaki Mrs. Rotter meggyilkolásához. Kizártnak látszik, hogy maga az áldozat vette volna be. Minek bíbelődött volna a morfium körülményes kapszulába helyezésével? Semmi értelme! Bevehette volna nyugodtan kapszula nélkül is. Az idős hölgy mániákusan ragaszkodott az életéhez. Szentül meg volt győződve, hogy meggyógyul.

— De miért ölték volna meg ezeket az idős, szájalmasan beteg embereket! — kérdezte Emily őszinte kíváncsisággal.

— Oh, hát természetesen a pénzük miatt. Nem volt különösebben nagy összeg a birtokukban, csak amit egy munkás élet során összegyűjtöttek öregségükre. Épp ezért tartom különösen aljasnak, ami történt — csattant fel az őrmester, bár csinos arcán nyoma sem volt effajta érzelemnek.

— Az a közös ezekben a hirtelen halálesetekben, hogy a feltételezett áldozatok, haláluk előtt egy pár nappal, kivették majdnem az egész megtakarított pénzüket és nyoma sincs, hogy mire költötték — magyarázta a hadnagy Emilynek.

Az iroda ajtajában diadalmas arccal Carol Lombard jelent meg. — Egy beteg ragaszkodik hozzá, hogy veled beszéljen. Azt állítja, hogy Valium volt felírva, Te pedig Libriumot adtál neki Emily — mondta, de megpillantva a rendőröket, kissé megszeppent.

— Megnéztétek a receptet? — Emily Wilson alig tudta a dühét leplezni.

— Most nem érek rá keresni, folyamatosan jönnek a betegek — Carol maga volt a mártír sértettség. — A többiek meg az árut veszik át.

Emily felállt és bocsánatot kért a rendőröktől, és az iroda másik ajtaján távozott. A raktárba érve már összeszedte magát, hogy a sors is mintha elene fordult volna, gondolta keserűen. Nem is emlékezett rá, hogy mikor volt utoljára panasa valakinek az ő gyógyszerkiadására. Erre pont most történik ez, ráadásul a rendőrök füle hallatára.

Az áruátvétel valójában abból állt, hogy Margot az előző napi ünnepi ebédjét mesélte két másik kollégájának. — Miért vagyok mindig gyengeelméjűekkel

körülvéve — ismételtette Emily magában már vagy századszor. Margot riadtan emelte rá fáradt, öreges szemét. Lázasan rakosgatni kezdte a tablettákat a ládából az asztalra. A másik kettő is hirtelen feleszmélt, az átvett árut sietve tolták az officína² felé.

— Lennél szíves előremenni, és egy beteg reklamációjával foglalkozni. Ezer-szer megmondtam már nektek, hogy ne hagyjátok magára az előtárást³. Ha ott valaki kér valamit, meg sem halljátok! — sarkonfordult hűvösen, de belül majd szétvette a méreg. Olyanok, mint a gyerekek, mindig a sarkukban kell lenni, de nem volt szíve kitenni őket az utcára. Nehéz manapság állást kapni, különösen nyugdíj előtt. Emily visszament az irodába a rendőrök látványa kínosan érintette, valahogy nem illettek a patikába.

— Hol is tartottunk? Miben segíthetek még?

— Ott — fordult derékból, fejét, nyakát nem mozdítva a hadnagy fájdalmas arccal Emily felé —, hogy az elhunytak kivették a megtakarított pénzüket és valaki elvette tőlük.

— De nem én, hadnagy! — szakította félbe ingerülten Emily. Nem törődve Porter őrmester rosszálló tekintetével, odaugrott Clark hadnagy mögé és egy hirtelen mozdulattal megcsavarta a nyakát. A csigolyák roppanása megbénította az őrmestert. Az egész villámgyorsan játszódott le. Még egy pár gyors fejrángatás, s a hadnagy, torkában az ordítás vágyával, hálásan pislogott Emilyre. A hónapok óta kínzó nyakmerevsége egycsapásra megszűnt. Óvatosan mozdította fejét balra, aztán jobbra. Semmi! Egyszerűen csodálatos volt újra fájdalom nélkül létezni.

— Mi... mi... mi volt ez? — dadogta Porter őrmester.

— Á, csak egy ősi kínai fogás a nyakmerevség megszüntetésére. Bocsásson meg, hadnagy, de annyira idegesített a merev mozgása. Ha elkezdem magyarázni, mit akarok csinálni a nyakával, biztosan nem egyezik bele. Nem hitt volna nekem. De most saját maga érezheti az eredményt. Egy darabig nem lesz fájdalma, de a huzat visszahozhatja a merevséget bármikor.

Clark hadnagy mintha teljesen elfelejtetkezett volna róla, miért is vannak itt. Hónapok óta vándorolt egyik orvostól a másikig fájdalomtól elgyötörve, már-már feladta, hogy valaha is mozgatni tudja a fejét. Kollégái állandóan ugratták, ezért megpróbált mindent, hogy ne egy teljes fordulatot tegyen maga körül, ha hátranéz. Nem ment. Ha oldalra, vagy maga mögé akart nézni, teljes fordulatot kellett tennie, a nyakcsigolyái ugyanis nem engedelmeskedtek. Olyanok voltak, mint a beton. S most, mint aki nyomasztó álomból ébred, lám, tudta fordítani a fejét.

Porter őrmester dörgő hangja térítette magához.

— Még egyszer megkérdezem, Mrs. Wilson, nem tud semmiféle elfogadható magyarázatot adni, hogyan került morfium a maga poraiba?

²officina = a betegek ellátására szolgáló helyiség

³előtárás = beteggel közvetlen foglalkozó gyógyszerügyi dolgozó

— Csak ugyanazt ismételhetem. Mabel Rotter rokonai, vagy valaki más kicserélte egyetlen kapszulának a tartalmát. Csakis ez történhetett.

— A helyzetet nehezíti, hogy az ápolónőn kívül, aki egyben a ház körüli teendőket ellátta, s egyben barátnője is volt, más nem járt hozzá. Legalábbis a gyógyszereihez nem juthatott rajtuk kívül senki. — jegyezte meg Porter őrmester, mivel a hadnagy teljesen használhatatlannak mutatkozott. A fejét forgatta egyre, s átszellemült tekintetét le nem vette Emilyről.

— Akkor pedig vagy az ápolónő cserélte ki, vagy Mabel saját maga vette be.

— Hogy, hogy Mabel? Ismerte talán közelebbről? — csapott le Porter őrmester a nőre.

— Nem ismertem, csak körülményesnek tartottam állandóan Mabel Rotternek nevezni. Felhasználta valaki a migrénporaimat, hogy megmérgezze. Gondom lesz rá, hogy megfizessen érte! — Emily mindenre elszántan védte magát. Igazi ellenfele az őrmester lesz, ezt világosan érezte. Jól van, elbánt ő már külön emberekkel is, mint ez a Porter őrmester.

A hadnagynak búcsúzóul adott egy tubus reuma elleni krémet, amit Carol rosszállóan nézett. Ez a lány az idegeimre megy, bosszankodott magában Emily. Most is mit karattyol össze-vissza... A fiatalember, akit éppen kiszolgált, szemmel láthatóan iszonyú zavarban volt. Emily, aki hosszú időt töltött a tára mögött, rögtön tudta mit jelent ez. Valószínűleg óvszert akart vásárolni, ki tudja miért, Carol steril csomag gézt értett a diszkrét motyogásból, és azt tett elé, mire a szerencsétlen fiatalember kínlódomba kérdezte:

— Ez valami új dolog? —

— Oh, nem — válaszolta kimérten Carol —, már régen forgalomban van, csak a csomagolás új.

— Dehát, hogy kell ezt használni? — méregette érdeklődéssel a gézcsomagot.

— Egyszerűen rá kell tekerni. —

— És az hatásos? — kérdezte a fiatalember, aki egyre nagyobb csodálkozással fürkészte a hosszúkás kötszertekercset.

Emily úgy érezte, hogy itt az ideje beavatkozni, mielőtt a többi beteg hangozhatóságban törne ki. Odalépett Carol mellé és hátraküldte uzsonázni, a számítógépbe pedig beütötte a fiatalember számára a legkisebb csomagolású óvszert.

— Ezt ajánlom önnek. Nagyon jó minőségű és nem is túl drága. Egy font.

A fiatalember csodálkozva fizetett, és megkönnyebbülten távozott, a számára ismerős, régi csomaggal. A betegek mukkanni sem mertek Emily szigorú tekintete előtt, nyújtották receptjeiket, amelyektől állapotuk javulását várták. Emily teljes figyelmét újra csak az előtte álló, szükségét szenvedőnek szentelhetette. Szándékosan nem hallotta meg Margot fojtott nevetését, amint a többieknek Carol legújabb baklövését meséli. Kim hátrament a laborba, ahol a délelőtt érkezett anyagokat vizsgálta be. Mintha szőke haja is felborzolódomba

volna a méltatlankodástól. Nem szerette, ha Carolt gúnyolták. Ők nagyon szerették egymást, összetartottak, kicsit üldözöttnek érezték magukat a többiekkel szemben.

Margot végre elhallgatott, nekifogott recepturázni. Elővette a dobozokat, benne a receptekkel, de nem időrendi sorrendbe rakta, hanem aszerint, hogy hány receptet tartalmaztak. Mindig azokat a dobozokat készítette el először, melyekben csak egyetlen recept volt, majd a két receptesek következtek, de a hármat tartalmazó dobozok már rendszerint Emilyre vártak. Most is szépen, látványosan sorakoztatta a kész dobozokat a helyükre, de a feje másutt járt, oldalát rettenetesen fúrta a kíváncsiság. Vajon mit akarhattak a rendőrök Emilytől? A többieket már kérdezte, de azok sem tudtak semmit. Legszívesebben hátrament volna az étkezőbe, ahol hárman vacsoráztak a kolléganők közül, és bizonyára a délutáni, titokzatos rendőrségi látogatásról folyik a szó. Kockáztatni nem mert, úgyis kifelé állt a szekere rúdja a patikából. Mára már az agyalágyult Carol miatt úgyis eléggé felbőszítette Emilyt. Ennek is ez az oka. Ő egy pillanat alatt megtalálta a kérdéses receptet, amelyre természetesen Librium volt felírva. A betegnek rögtön eszébe is jutott, hogy tényleg — a doktor úr mondta a Libriumot a Valium helyett, — csak ő megfeledezett róla.

Nem először fordult elő ilyen, a betegek sokszor erősködnék, míg végül kiderül, hogy nincs igazuk. Na tessék! Kifogyott a terpin⁴, most mehet a vegyszer-raktárba, így nem lehet rendesen dolgozni, ha Kim nem tölt fel időben.

Szerencsére a kis Sharon befejezte vacsoráját és előrejött a vényezőbe⁵. Szorgalmas, szimpatikus széles arcú teremtés volt, Margot kifejezetten kedvelte. A fiatal lány jóindulatú mosollyal figyelt mindent maga körül, nagy munkabírási, gyorskezü kolleganőnek bizonyult. Vakítóan fehér köpenye kiemelte keleties metszésű szemének kétségét. Bólintott Margotnak, hogy mehet hátra az üres terpin-es üveggel, úgyis tudta, beletelik egy félóra mire előkerül, mivel a manipulátort⁶ kellett előkészítenie a szemcseppeknek, cseppet sem bánta, ha egyedül marad munka közben. Nem így történt, Emily, megszabadulva a beteg-áradattól, hátrajött a vényezőbe, hogy elmondja Sharonnak, hogy miért voltak itt a rendőrök.

— Nahát, ilyesmi álmomban sem jutott volna eszembe! Micsoda pech, hogy pont a te migrénporaidba keverte valaki a morfiumot! Megnézték egyáltalán a morfium készletet?

— Hogy micsoda? Mit kellett volna megnézniük? Sharon, te teljesen megörültél! — méltatlankodott Emily. Kerek arcán piros foltok tűntek fel a méregtől.

— Utána kellett volna nézniük a patika morfium készletének — ismételte meg Sharon halálosan komolyan. — Jól tennéd, ha megnéznéd rendben van-e. Ha

⁴terpin = köptető hatású anyag

⁵vényező = gyógyszerek készítésének helye

⁶manipulátor = szemcseppek készítésére szolgáló szekrény (zárt asztal)

nem hiányzik belőle, akkor nem is gyanúsíthatnak.

— Tényleg, hogy ez nem jutott előbb eszembe? Milyen kár! — sopánkodott Emily teljesen elkeseredve. — Megyek és azonnal utánanézek!

Elvette a kábítószerkény kulcsát a szokásos helyéről, kinyitotta az ajtaját. — Butaság, egész biztosan stimmel, de azért lemérem a készletet, és szólok a hadnagynak, talán még bent találom őket — szólt hátra Sharonnak, aki utána jött a laborba. Mikor visszafordult hitetetlenkedve meredt a mérlegre. Pontosan egy gramm morfium hiányzott a készletből! Le kellett ülnie, a lába alatt megmozdult a föld, s a mérleg is süllyedni látszott. Szerencsére Sharon eltűnt a laborból, bizonyára beteg érkezett, és előrement kiadni a gyógyszert.

Emily szíve össze-vissza vert, a hátán az izzadtság cseppek elindultak a dereka felé. Most került csak nagy bajba. Mindent visszarakott, gondosan bezárt. Senkiben sem bízhat meg, még Sharonnak se fog szólni. Gondolkodnia kell. Nyugalmat erőltetett magára, s Sharonhoz fordult:

— Tudsz maradni helyettem, amíg Kim befejezi a vacsoráját és előremegy? A szemcseppek várhatnak, nincs mai közöttük.

A lány bólintott, nem kérdezett semmit.

— Valóságos kincs! — gondolta sokadszor Emily. S bement az irodába, feltárcsázta a hadnagy névjegyén lévő számot.

— Nincs bent — szólalt meg az ügyeletes — de hamarosan megérkezik, már beszólt a kocsiból. Ha megadja a nevét és a telefonszámát, Clark hadnagy visszahívja.

Emily a kagylóra meredve hallgatott.

— A nevét és telefonszámát, asszonyom! — ismételte a rendőr kissé ingerülten.

— Majd hívom később, köszönöm.

Leült az íróasztal mellé, a jobb fiókból kivett egy régimódi hófehér kockacukrot, és irigylésre méltó fogaival ropogatni kezdte.

— Menjünk csak szépen sorba — nyugtatta magát. Először is: meghalt Mrs. Grant, kissé elhízott, hájas nyakú öregasszony volt. Jól ismerte. Bár az utóbbi időben ritkábban jött a patikába, altatóit, asztma ellenes szereit kiváltani, na meg azokat az átkozott migrén-porokat... Ostoba őrmester! Hát igen, meg kell adni, gyanús lehet a szemükben.

Mr. Lipton...hm... helyes kis öregúr volt, Emily hirtelen összerázkódott. Egyik alkalommal, nem is olyan rég, kétféle szívlassító gyógyszert váltott ki. Az egyik recept majdnem egyhónapos volt. Szóvá is tette a dolgot az öregnek, de az kedvesen leintette őt. — Megbeszéltem a doktor úrral, ha az új nem válik be, akkor a régit szedem tovább. Nem egészen két hét múlva, mikor kiváltotta a receptjeit, megkérdezte Emilyt az újabb szívlassítóról. — Kedvesem, ez mire való? — Ha elfelejtette, bevehetné egyszerre mind a kettőt. Ebben az esetben baleset volt...

... Hester Gray ... undorító vénasszony, minden alkalommal nagy patáliát csapott, ahányszor csak a patikában járt. Soha, semmi nem volt elég jó neki. A köptetőit is túl sötétnek vagy túl világosnak, ha egyik sem, akkor biztosan zavarosnak találta. Margot számtalanszor összeveszett vele, a vita rendszerint sírógörcccsel végződött, míg Hester Gray emelt fővel, elégedetten távozott. Szó sincs róla, a köptetőjébe szívesen tettek volna gyomirtót, de nem a migrénporába! Egyetlen egy alkalommal sem vett migrénport. Majd megkérdezi a többieket, de nála nem. Mr. Lipton sem!

Hátra van még Mabel Rotter, ez a legnehezebb eset! Azok a végzetes morfiummal vegyített porok! Kétségbeejtő, de innen került bele. Nincs értelme tagadni.

— Na, hiányzik a morfium-készletből? — kérdezte a háta mögött Sharon aggódva, akit Kim időközben leváltott.

— Nem, természetesen nem! — csodálkozott el a saját válaszára Emily. Az ő hangja volt az? Ő hazudott az előbb? Mi ütött bele, elment a józan esze? Úgyis ki fog derülni, hogy hiányzik a morfium az üvegből. — Sharon nem értette, mitől ilyen izgatott Emily, ha minden rendben van.

— Akkor itt a bizonyíték, hogy nem innen kerülhetett a migrénporokba morfium. Nagy kő esett le a szívemről! Elgondolni is rossz, hogy mi várt volna rád! Miránk, meg Berta szörnyűséges rémuralma. Brrr... — borzongott meg a fiatal lány.

Emily sem tudott jó szívvel gondolni a helyettesére, Bertára. Talán egyszer megszabadul tőle. Az volt a meggyőződése, hogy vezetői babérokra pályázik a kolléganője. Mivel ő még csak 45 éves, így Berta másik patika után nézhet, ha vezető akar lenni. De Berta itt, ebben a gyönyörű parkkal körülvett gyógyszerárban akart főnök lenni. Ráadásul a rendelő szomszédsága folyamatos betegáradatot biztosított nekik. Lelki szemei előtt megjelent Berta, amint végzi a havi szokásos mintavételezést, az ő migrénporait választja. Szétszedi a kapszulákat, egyenként leméri a porokat, s az egyikben kicseréli a benne lévő port, morfiummra. Azután csillaggal megjelöli a dobozt, és vár amíg Mabel Rotter ápolónője jön. Neki ajánlja fájdalom-csillapítónak. Az áplónő elviszi, és bekövetkezik, aminek be kell következnie. Őt a rendőrök letartóztatják, elviszik. Berta betelepedhet végre a vezetői székbe. Talán a többiekhez is ő juttatja el a mérgezett porokat valahogy, hiszen idejártak a patikába mind. De józan esze azt súgta, ez képtelenség, elvégre van még a városban más Bieler patika is. Azonkívül lehetetlen ezt így megszervezni, túlságosan nehézkes és a kockázat óriási. A nyugdíjasok pénzének eltűnésére sem ad magyarázatot. De hát akkor mi van a hiányzó morfiummal? Valaki elvitte de Mabel Rotter porába mégsem innen került? Egyre jobban eluralkodott a pánik Emilyn és a verejték-cseppek a hátán patakocskákká kezdtek dagadni. A hadnagynak sem szól a dologról, amíg ő maga nem tisztázta szép csendesen, hová tűnhetett a morfium. Addig is valamivel pótolnia kell az egy grammot. Így viszont egy súlyos beteg látná kárát, tehát ezt sem teheti. Legjobb lesz, ha elkezd takarítani a szekrényt, ezt

nem bízhatja másra és beleejti a mosdóba az üveget, valamennyi kiömlik a lefolyóba és kárként leírható az egész.

Ennek még az az előnye is megvan, hogy Sharon nem tudja meg: az előbb hazudott, mert ezt még maga előtt is szégyellte.

— Emily, egy beteg szeretne veled beszélni — szól be Kim, rövid szőke haját jellegzetes kapkodó mozdulattal igazította hátra az iroda tükörben.

Emily rossz érzésekkel lépett ki az officinába, remélte, nem újabb panasz várja. Először meg sem ismerte a bájos, fiatal teremtet, akit egy pár hónappal ezelőtt édesanyja kísért ide. Akkoriban arca egészségtelenül duzzadt volt, keze remegett, szédelgősen kapaszkodott az édesanyjába és a tárába. Jókor súlyfelesleget hordozott. Hiába járták a orvosokat, gyűjtötték halomra a leleteket, semmi konkrétumot nem tudtak megállapítani. Az egyik gyógyszer mellékhatásától még tovább is hízott, akkor lett aztán igazán beteg. Végülis egy nehezen beszerezhető gyógyszer miatt kerültek ide, nekik volt éppen készletben. Emily félrevonult velük a gúnyosan „lelki tárának” nevezett mélyedésbe, ahol nyugodtabban tudtak beszélgetni. Emily átnézte a fiatal lány leleteit, amelyekből a világon semmi rendellenesség nem derült ki.

— Nem érte valami érzelmi megrázkódtatás? — kérdezte a mamát, aki szomorúan bólintott.

— Sajnos elváltunk a férjemmel. Már meg is nősült újra. Mary nem tud beleyugodni, hogy az apja nem lakik velünk. Azóta kezdődött minden, addig semmi baja nem volt. Mintha nem lenne elég gondunk enélkül is.

Emily lehangoltan bólintott, szomorú história, és hányan megteszik de hányan, nem törődve gyermekeikkel, a feleségükkel. Emily azt ajánlotta a mamának, hogy bármennyire nehezen megoldható is, naponta két órát sétáljon a gyermekével ebben a gyönyörű botanikus kertben, közben beszélgessenek nyugodtan mindenről, ami számukra, problémát jelent.

— A jó vérkeringés az alapja az egészségnek. Hozzá lehet segíteni gyümölccsel, főzelékkel. Annyi jóféle müzli is van. A legfontosabbat tartsák mindig szem előtt, az evés okozzon örömet, ne erőltesse, amit a fiatal lány nem szeret. Inkább válassza ki a kedvelt ételekből a legegészségesebbet — ezt tanácsolta nekik, de nem gondolta, hogy meg is fogadják. S lám most itt vannak, makk egészségesen, ami még fontosabb, jókedvűen. A gyógyszerész nő boldogan vonult vissza az irodába, miután hálálkodva elmentek. A telefont is vidáman vette fel, csak akkor párolgott el a jókedve, amikor Clark hadnagy hangját hallotta a telefonba.

— Nem maga keresett az előbb? — kérdezte udvariasan.

— Nem, dehogy —, csengett számára is idegenül a saját hangja. Ma már másodszor hazudott valami belső ösztön sugallatára.

— Küldök magáért egy kocsit, szeretném, ha idejönne a rendőrségre és megnézné a gyógyszeres dobozt, meg a vallomását is aláírná. — Emily még válaszolni sem tudott csak a kagyló éles kattánása zúgott a fülében. Jeges

víz zúdult a nyakába és a félelmetes másik világ, amely délután keletkezett, nyújtogatta polipkarjait feléje.

A rendőrségen várnia kellett, mivel a gépírózó még nem volt készen a vallomásával. Közben megnézte azt az átkozott dobozt: csillag nem volt rajta. Minden kétséget kizáróan a patikából származott, és az ő migrénporait tartalmazta.

A hadnagy kedvesen viselkedett, nem engedte az őrmestert még megszólalni se, számára ez az asszony csodatévő szent volt, aki belekeveredett ebbe a szövevényes ügybe, amelyből ki kell mentenie. Pontosan úgy, ahogy Emily mentette meg őt a pokol kínjaitól. Örömeiben legszívesebben átölelte volna nemcsak az asszonyt, még az őrmestert is, ha hagyja magát.

Emily ivott egy pohár kristályvizet, aláírta a vallomását és miután Clark hadnagy besegítette az autóba, visszament a munkahelyére. A patika zárva volt. Az órájára nézve látta, hogy már majdnem nyolc és ők hétkor bezárnak. Bemenni sem tudott, a kulcsokat elvitték a kolléganői, ahogy szokták. Mindig ketten zártak, egyik a külső, másik meg a belső kulcsot vitte el, mert így biztonságos. Sőhajtvá szállt fel a villamosra, meglehetősen hosszú út várt rá hazáig. Mindenütt ismerősökre botlott, hiszen évek óta dolgozott ebben a patikában, valójában ez jelentette számára az életet. Amint a patikába lépett, mély lélegzetet vett, elfogta az otthon biztonságot adó érzése. A tisztaság, a vegyszerek, fertőtlenítők szaga, a rend, a növények meghitten bólogtak a kirakatablakban. Ők is szerették a patikát. Meg a betegeket, akik gyönyörködve nézték a különleges zöld világot a két kirakatban. Majdnem mindenkit ismert, akik bejártak. Elbeszélgetett velük, épp úgy, mint most a villamoson.

Így miután hazaért és bement a lakásba, csak akkor jutott eszébe Emilynek, hogy nem rendezte a hiányzó morfiumot. Megint abban a másik dimenzióban találta magát, amelyik szürke volt a félelemtől. Olvasmányai melyekben a szereplők végzetes félreértések áldozatai lettek szinte meglevenedtek...

Nem tartozott azok közé, akik dermedten hagyják magukat sodródni az események által. A patikába visszamenni nem tudott, nem volt kulcsa. A tartalék kulcs bent maradt a patikában. Reggel nem ő nyit, de azért be fog menni. Ebben semmi rendkívüli nem lesz a többiek számára, már megszokták, hogy többnyire reggeltől estig bent van.

— Emily, ma nem lesz vacsora? Reggelig akarsz ott állni a hideg előszobában?

— hallotta a férje nyugós hangját. Ezerszer elátkozta magát, amiért bolond fejjel édesanyja szelíd unszolására férjhezment ahhoz a férfihoz, akit tizenkilenc éves korában megismert. Az egyetem elvégzése után már megbánta, hogy olyan korán lekötötte magát, de édesanyja más világban nőtt fel, és a kisváros nyelvétől jobban félt, mint kellett volna.

— Annyi hosszú éven át voltál már a menyasszonya, az eljegyzésedet nem bonthatod fel csak úgy... Megbízható ember, szeret téged, boldog leszel vele — oly sokszor ismételte ezt az anyja, hogy Emily a végén hozzáment.

Azóta már százszor megbánta, hogy olyan könnyen beadta a derekát, de ci-

pelte a keresztet, amelyet a sors neki szánt. Végül is nem járt olyan rosszul. Rendes kiegyensúlyozott ember, semmi olyat nem vár el tőle, amit nehéz teljesíteni. Gyermeük nem született, de az asszony nem bánta. A betegekért élni, dolgozni, ez kitöltötte az életét. Kissé megkönnyebbült, s elindult a vacsorát feltálalni. Most vette csak észre, hogy milyen éhes. Délben alig evett. Benézett a konyhába, vajon mit készített Amália néni, a takarítónő. Hideg sült csirke volt burgonya-salátával, azt nagyon szerette. Szaladt átöltözni a hálósobába, nem akarta, hogy a jó öreg George éhen haljon. Vacsora után elmond neki mindent. Vagy talán mégsem?

— Emily! Mi lesz már? — hallotta a férje türelmetlen hangját.

— Megyek már, csak átöltöztem! — válaszolta ingerülten. — Mi lenne, ha egyszer már megvacsoráznál mire hazajövök? — az utóbbi inkább az ajtónak szólt, az biztosan előbb megfogadná a tanácsát, mint George.

Második nap

Másnap reggel megvárta, míg Liza felmossa a labor kövét. A szabálytalan alakú kövek csillogtak, mint minden, amihez Liza hozzányúlt. Belőle magából is szinte áradt a tisztaság illata. Fehér köpenyében nyaka körül a kis kék gallérral, inkább látszott diáklánynak, mint háromgyermekes anyának. Elment kiöblíteni a vödör vizet, a friss felmosó vízzel majd az officinába tart. Ezt a pillanatot várta Emily. Kim a konyhában volt, már a harmadik óriás szelet kenyeret fogyasztotta lekvárral, mégsem hízott egy dekát sem. Irigykedve nézte az előbb. Számára egy fél szelet kenyér is sok volt. Diétája ellenére sem fogyott egy grammot sem. Őszintén szólva nem bánta volna, ha ez lenne most a legnagyobb baja. Már tiszta a levegő. A vényezőből kihozta a titkos helyéről a kábítószer szekrény kulcsát. Fürgén kinyitotta és ahelyett, hogy elejtette volna a morfiumos üveget inkább, erősen megmarkolta. Többnek látszott mint tegnap! A szem persze csalóka, inkább rátette a mérlegre, hajszálra egyezett a súlya a könyvbeli készlettel. Hitetlenkedve meredt rá. Gyorsan visszapakolt mindent, mert Arnold doktor hangját hallotta az officinából. Mi a fenét keres itt ilyen kora reggel? Soha nem tudja megvárni, amíg kinyitnak, mindig előbb jön a receptjeivel. Emily a pokolba kívánta őt, mert megzavarta.

Arnold doktor nagydarab, kövérkés férfi volt, a harmincas évei közepén járhatott. Fekete haja mint a ritkás fésűfogak terültek szét a feje tetején. A kiábrándító összképen a kecskeszakáll sem javított. Mint mindig, most is rengeteg receptet rakott szét az iroda asztalán. Már ez is idegesítette Emilyt. Az emberekre gondolt, akik az orvos iránti tökéletes bizalomtól hajtva beszedik ezt a mérhetetlen mennyiségű gyógyszert. Arnold doktor rendes szokása

volt, hogy kiváltotta betegeinek a gyógyszereit, ez nagyon meghatotta őket, úgy érezték törődik velük valaki, és ebben a világban ez többet jelentett számukra az aranynál. Emily is értékelte ezt, de véleménye szerint sok esetben nem lett volna szükség ennyi töménytelen gyógyszerre. Nem szólhatott bele. A gyógyszerismertetőket rendszeresen átküldte a rendelőbe; mindhiába, a garmadával felírt receptek száma nem csökkent. A kifizetett gyógyszereket összeszedte egy óriási dobozba, ezutal megjegyzés nélkül útjára bocsátotta a doktort. Emily egy erős feketekávéval beült az irodába, és eltöprengett az új helyzeten. Két eset jöhetett számításba: a legkézenfekvőbb, hogy rosszul látta tegnap a mérleget, nem hiányzott a morfiumból semmi. Tegnap zaklatott volt, idegesítette Sharon is, hogy mögötte állt. Jobban szeretett volna egyedül utánanézni a morfium készletnek, talán rosszul vont le az üres üveg súlyát. A második lehetséges eset: valaki tegnap este, amíg ő a rendőrségen járt, kipótolta a hiányzó adagot. Ez hajmeresztőnek tűnt. Lássuk csak, kik jöhetnek számításba: Berta otthon a szerelőt várta, ő nem tehetné, Kim és Margot, a két gyógyszerész nyugodtan visszatehette a morfiumot a standedényébe, senki nem talált volna benne semmi kivetnivalót. Carol és Sharon, a két asszisztens már nehezebben tehetné volna ugyanezt. Ők csak abban az esetben nyúlhattak a kábítószeres szekrényhez, ha valami gyári készítményt kellett gyógyszerkiadás közben kivenni. Júlia, Lizával már csak azért sem jöhet szóba, mert nem tudták, hol van a kábítószeres szekrény kulcsa. A múlt héten egy kollega jött segíteni, és úgy jött ki a lépés, hogy egyikőjük sem volt itt délidőben, amikor zárva voltak, a kollegának kellett valami a szekrényből, de sem Júlia, sem Liza nem tudta neki megmondani hol van a kulcs. Mikor fél óra múlva Emily visszaérkezett a vásárlásból, akkor mutatta meg a kulcs helyét. Egyáltalán mi van az üvegben? Elképzelhető, hogy valami más anyaggal pótolta, aki visszatette. Ha tényleg morfium, honnan szedte ilyen hirtelen? Jó lenne bevizsgálni, mielőtt bejönnek a többiek. Emily elindult a labor felé, de az ajtóban az őrmesterbe ütközött.

— Jó reggelt Mrs.Wilson! — köszöntötte morcosan az elképedt asszonyt.
— Tegnap a hadnaggyal megfeledkeztünk a gyógyszerértár morfiumkészletének ellenőrzéséről. A maga látványos gyógykezelése teljesen megzavart mindkettőnket. Magunk közt szólva azt hittem, szétroppantja a hadnagy nyakcsigolyáját. Na, akkor mehetünk?

Emily szó nélkül hozta a kulcsot. Előrement, mutatva az utat Porter őrmesternek. Alig remegett a keze, amikor kinyitotta a kis faajtót. Elvégre már rendben van a készlet, nem hiányzik belőle semmi. Porter őrmester árgus szemekkel figyelte minden mozdulatát, közelebb lépett, hogy lássa a súlyokat, magában villámgyorsan számolni kezdett.

— Stimmel, hajszálla egyezik — mondta hangosan Emily-hez fordulva. — Kérek egy erős papírzacskót, az üveget be kell csomagolnom. Bent megvizsgáljuk, hogy valóban az van-e benne, ami rá van írva?

— Mi lenne benne más? — kérdezte Emily halálra váltan.

— Esetleg szódabikarbóna! Ez csak egy rossz vicc volt — nevette el magát, Emily rémült arcát látva. — De be kell látnia, közelebből is meg kell néznünk, hátha manipulált vele valaki — lepecsételte a zacskót, kezefogva Emily-vel már el is tűnt a patikából. Kim sóvárogva nézett utána, szerette a jóképű férfiakat, a sajátjával egyáltalán nem volt megelégedve.

— Emily, igaz, amit Margot mondott? Téged gyanúsítanak négy ember meggyilkolásával? — A kérdés tapintatlansága kissé megdöbbenette Emilyt. Régebben Kim éveken keresztül Bertával dolgozott együtt, és ez nem tett jót sem a vegetatív idegrendszerének, sem a jellemének.

— Nem egészen így van, csak mindegyik áldozatnál találtak az éjjeliszekrényen az én migrénporomból. Az első három esetben a porokat nem vizsgálták meg tüzetesebben. Az üres kapszulákat nem is tudták, mivel a betegek régen eldobálták a szemétbe. Szerintem nem is gyilkolták meg őket, csak valami örült véletlen egybeesés az egész. Sajnos az utolsó esetben tényleg morfiumot találtak az üres kapszulában. Mabel, az utolsó áldozat, nem dobta el. Az a buta szokása volt, hogy üresen visszarakta a dobozba és azután, amikor már mind üres volt, mehetett az egész a szemétbe.

— Hogy nézett ki ez a Mabel hogyishívják? Margot azt mondja, kicsi, kövérkés, egérhajú öregasszony volt. Az utóbbi időben nem járt már ide, az ápolónője vitte neki a migrénporokat. Nem lehet, hogy ő mérgezte meg? — Kim hangja épp úgy, mint Sharoné, félelmet árult el. Emögött csakis a Bertától való rettegés húzódnak meg. Megint a főnökük lesz, ha Emily-vel valami történik.

— Azt hiszem, Margot jól emlékszik, pontosan úgy nézett ki, ahogy leírta. Régebben sokszor adtam neki tanácsot a PT-ben — így nevezték azt a kis meghitt zugot az officinában. A pszicho-tára rövidítéseként egyszerűen PT-nek hívták. Egy alapítvány támogatta a kísérleti jelleggel működő új szolgáltatást. A korszerű betegség-megelőző programhoz tartozott. Ketten voltak kiképezve erre a munkára, amely igen sokrétű volt: Emily és Carol. Az egész dolog lényegében abból állt, hogy amelyik beteg kívánta, pontos felvilágosítást kapott a betegségéről és arról az életmódról, mely a gyógyuláshoz vezet. A betegek szerették ezt az új szolgáltatást, és úgy tűnt, hasznukra fordították az itt kapott tanácsokat.

— Igen, emlékszem már rá! Szegény sokat szenvedett és nemcsak a migréntől, hanem már a ráktól. Túl későn fordult orvoshoz, ahogy tegnap este Berta is mondta — jutott eszébe Kimnek.

— Tegnap este nem is volt itt Berta! Korán hazament, a fűtésszerelőt várta — Emily hirtelen nagyon éber lett.

— De igen, itt volt! — erősködött Kim — Bejött, ahogy te elmentél a rendőrségre. Nem jött a szerelő, vagy megérkezett a férje és leváltotta erre már nem emlékszem pontosan. Nem is tudom, mit mondott, annyi minden történt itt az este. Még szerencse, hogy visszajött, töménytelen elkészíteni való receptet kaptunk!

Emily úgy érezte, megvilágosodott. Kombinálni kezdett magában. Szóval

visszajött tegnap este, miután én elmentem. Margot persze jó szokása szerint leadott neki mindent. Csakis ő nyúlhatott a morfiumhoz. A felismerés Emilyt valósággal letaglózta. Most mit tegyen? Ez volt a nagy kérdés. A rendőrök rá fognak jönni, hogy az üvegben más is van, nemcsak morfium, és akkor őt letartóztatják. Milyen aljas ez a Berta, jól kifundálta, hogyan legyen vezetője ennek a patikának. Szegény Emily teljesen tanácstalan volt.

— Berta tegnap közelébe sem járt a kábítószerkrénynek. Én végig itt ültem előtte és a beérkezett anyagokat vizsgáltam — hallotta Kim tárgyilagos hangját. Emily nem vitatkozott vele, de jól ismerte kolleganője szokását, akármibe fogadott volna, hogy egyszer még biztos tartott egy pótvacsorát a konyhában, de végére is kimehetett, nem beszélve arról, hogy mindig jó fél órával zárás előtt kezdett hozzá az öltözködéshez. Bertának tehát számtalan alkalma volt, hogy manipuláljon az üveggel. Megijedhetett a rendőrségtől, és hirtelen el akarta tüntetni a hiányt. Az eset Bertát is gyanúba keverhette, és azt nem kockáztatta. Emily minden esetre nem hitte volna, hogy az egész morfiumkészletet elviszik. Bevizsgálják! Megint csak ott találta magát az irreális, örült világban, ahol könnyen elveszhet. Elindult az irodába, hogy mindent naprakészen lerendezzen, ha elviszik.

Kim szomorúan nézett utána, érezte, Emily most nagy bajban van, de ugyanakkor jóleső izgalom fogta el; végre történik valami egyhangú életében, ami eddig csak a patikai és az otthoni munkából állt. Erről eszébe jutott, hogy mindjárt jönnek a betegek és Berta megint őt írta ki nyolc órától tízig előre. Utált reggel rögtön ezzel kezdeni; fáradtan, kialvatlanul, a reggeli müzlije nélkül, csak egy teával, kenyérrel a gyomrában, ott állni tízig. Nem a betegekkel volt baja, ezen Berta gonoszsága sem tudott változtatni.

Alíg volt ideje bejelentkezni a számítógépbe, Liza már engedte is be az első betegeket. A kora reggel érkező emberek mindig idegesek voltak, siettek, már előző nap zárás után szükségük lett volna a gyógyszerre, de későn végeztek a rendelőben; mások éjszaka lettek rosszul és ekkor jöttek rá, hogy görcsoldó vagy fájdalomcsillapító hiányzik a házipatikájukból. Ilyenkor még a nyugdíjasok is a jó ég tudja mely okból, szintén nagyon siettek. Sharonnak még fel kellett töltenie a fiókokat, Margotnak a teákat, meg egyéb előre kimért oldatokat, kenőcsöket, hintőporokat. Berta még nem érkezett meg, így Kimnek egyedül kellett megbirkóznia a türelmetlen tömeggel. Kim messzemenően figyelmesen kezelte a betegeket, de azt nem lehetett állítani róla, hogy szerette őket. Szünet nélkül áramló arctalan tömeget látott maga előtt, akik rosszindulattal méregették egymást és őt. Ha véletlenül valamit azonnal nem kaptak meg, azt képzelték elvesztek, vége a világnak, holott igen sok esetben gyógyszer nélkül is rendbejöttek volna, nincs olyan csodaszer, ami pótolja a hiányzó alvást, leviszi a fullasztó hájakat, megfelelően táplálja a sejteket, vagy helyettesíti a mozgást. Sok krónikus beteg kizárólag önmagának köszönheti, hogy rossz egészségi állapotban van. És amit évtizedek alatt tönkretett saját magában, arról azt hiszi, hogy pár tablettá azonnal rendbe hozza? Kim mindig rendszeren evett, negyven éves elmúlt, egy gramm súlyfeleslege sem volt soha. Ehe-

tett amit akart, lemozogta. Megint Arnold doktor érkezett fehér köpenyben. Most mit csináljon, előre nem veheti, a betegek az ilyesmit nem tolerálják. Szerencsére Sharon kitolta a kocsikat a gyári gyógyszerekkel és intett az orvosnak, hogy jöjjön a másik géphez. A betegek ezt is ferde szemmel nézték, de szólni nem mert senki, némelyiküknek ugyanis ő volt a háziorvosa. A doktornak mindegyikhez volt egy barátságos szava, nagyon igyekezett a betegek kedvében járni.

Kim udvariasan bólintott Arnold doktornak, aki kölcsönkapott műanyag zacskóban a halom gyógyszerrel, ma már másodjára, elégedetten elvonult.

— Soha nem hozna valamit, amiben elvinné a gyógyszert — szólt oda Kimnek Sharon ingerülten. — Most miben vigyem haza a piszkos köpenyemet?

Kim nagyon is megértette Sharon mérgelődését, ő is szerette a jó erős zacskókat, s tőle is elhordta az összes használhatót Arnold doktor, azután vehetett újat az élelmiszer boltokban. Néha a patikának is adtak reklámszatyrokot, de az mind kicsi volt, így a doktor sokszor öt, hat darabbal a kezében távozott.

— Nevetséges — mondta Sharonnak — legközelebb rakd egy üres kocsiba és tolja át a rendelőbe!

— Akkor a kocsit nem látnánk soha többet! Ezeket is mindig úgy viszi el, hogy holnap visszahozza!

— Hagyjátok ezt! — szólt rájuk ingerülten Emily — nagyobb baj az, hogy mérgezi a betegeket azzal a sok gyógyszerrel!

— Nem szólhatsz bele kívülről a kezelésbe, előfordulhat olyan eset, amikor a betegnek feltétlenül szüksége van gyógyszerre. Nem vállalhatod ezt a kockázatot!

— Sharonnak már az agyára ment Emily aggodása a gyógyszereszedés miatt. Elvégre ők ebből éltek, ez volt a kenyerük. Szerencsére megszólalt a telefon és Emily kicsire húzva magát a szorongástól rohant, hogy felvegye.

Clark hadnagy hangja szólt bele a telefonba.

— A morfium készlet rendben van, egy őrmester már el is indult az üveggel, nem szeretnénk a betegellátásban fennakadást okozni... A nyakam jobb mint újkorában. Maga egy varázsló! Emily, csak arra kérem ne aggódjon: bízson mindent rám! Ennél sokkal bonyolultabb ügyet is felderítettem már... Mindent aprólékosan figyeljen meg maga körül. Valami azt súgja nekem, hogy a gyilkos ott van a patikában vagy legalábbis a közvetlen közelében. A morfium ezek szerint nem a gyógyszertár készletéből került Mabel Rotter migrénporába, de mégis a maga készítményébe tette valaki. Meg a többieknek is. Egyiküknek sem volt gyermeke, így mindent félreraktak öregségükre, a nyomorult gyilkos pedig előbb kifosztotta őket, aztán az életüket is elvette. Még magát is gyanúba keverte ez a sátán! Nem tehetek róla, de az ilyen alattomos gyilkosok különösen kiborítanak. Ja, és még egy nagyon fontos kérdés! Hozzám legyen mindig őszinte, különben könnyen bajba kerülhet. Szóval fel a fejjel, Emily! Még egyszer mindent köszönök! Viszonthallásra!

Hosszú percekig lélekzetvisszafojtva tartotta kezében Emily a telefonkagylót,

haragudott magára, amiért nem volt mersze őszintének lenni a hadnagyhoz. Be kellett volna vallania, hogy tegnap hiányzott egy gramm morfium a készletből. Nem ringatta magát abban az illúzióban, hogy tévedett: a morfiumból egy grammot kivett valaki, és belekeverte a migrénporba. Na, mindegy, majd este otthonról felhívja a hadnagyot és elmondja mindazt, amihez eddig nem volt bátorsága.

— Emily! — szólt be az iroda ajtaján Kim izgatottan — Barrette doktor keres!

— Nem tudod te elintézni helyettem? Mit akar már megint? Mondd neki, hogy kimentem a sarki csemegébe, vagy végén vagyok, árut veszek át, mondj, amit akarsz, megszűntem! — Barrette doktor finom, csendes ember volt, de Emily úgy érezte, most látni sem bír senkit.

Emily igazán különösen viselkedik, vélekedett magában Kim. Haját és köpenyét előbb megigazítva, negédesen fordult Barrette doktorhoz.

— Sajnos Emily árut vesz át, elnézést kér a doktor úrtól, talán segíthetek én is, vagy jöjjön vissza délután?! — Kim sovároghatva nézett a fiatal férfire, tetszett neki, mindig készségesen teljesítette bármit is kért a doktor. De annak sehogy sem akaródzott, el volt foglalva fiatal, második feleségével.

— Csak azt szerettem volna megjegyezni, hogy rendeljen számomra Emily több kullancs elleni védőoltást, mostanában több szülő kívánja beoltatni a gyermekét — zavartan pislogott Kimre, szörnyen kíváncsi volt a patikában történetekre. A betegek annyi mindent fecsegték már össze-vissza, és ő Emily-től első kézből megtudhatott volna mindent. Nem volt kedve Kimet faggatni, elege volt a nőkből, sokszor még az az egy is otthon soknak bizonyult. Csalódottan indult kifelé.

Emily kockacukrot ropogtatott, ettől remélve a megvilágosodást. De mindössze annyi jutott eszébe, hogy le kellene adni a rendeléseket. Ő már nem változik meg, legszívesebben reggeltől estig bent lett volna a patikában. Délben bezártak ugyan, de ő soha nem ment el. Hozatott a közeli étteremből ebédet Júliával, s elfelezték a menüt. Ők ketten örökös túlsúllyal küzdöttek, amelytől nem voltak képesek megszabadulni. A telefon csengője riasztotta fel újra, félve nyúlt a kagyló után, de megkönnyebbülésére csak Berta volt: a szerelőre hivatkozva mára szabadságot vett ki. Emily lelkesen jóváhagyta. Sokkal nyugodtabb volt Berta nélkül a patika, hozzá képest még Margot is szeretetreméltónak tűnt. Elérkezett az ebédidő, de úgy érezte egy falat sem fog lemenni a torkán. Szegény Júlia biztos bánatos lesz, ha nem ebédel vele. Majd azzal vágja ki magát, hogy tegnap elrontotta a gyomrát a hideg csirkével. Átült a számítógép elé, és megkezdte az árurendelést, a képernyőn megjelentek a gyógyszernevek. A keresőt Adalát-ra vitte, rendelt ötven darabot, s mire a Cerucal-ra ért, már egészen kiment a fejéből a gyilkosság-sorozat. Csak a rendelésre koncentrált, ahogy ez egy lelkiismeretes gyógyszerészhez illik.

A vényezőben Margot folytatta az elkészítendő gyógyszerek összemérését. Levette a hatos számú ládát, megszámolta a recepteket, négy volt benne. Felhaborító! Legszívesebben félretette volna, de hamarosan jön érte a beteg,

és ezek elég munkás receptek. Jó fél órába telik, amíg a kétszáz pirulát megcsinálja Sharon. Ha viszont Carol jön az asszisztens tárához, egy óra alatt sem készülnek el. Sőhajtva fogott a nagy figyelmet követő összeméréshez. A szeme elé azonban minduntalan egy csodálatos marhasült képe tolult, ezt hozta ebédre. Ő mindig saját maga készítette ebédet evett. Figyelme enyhén szólva elkalandozott, mert most meg Emilyt látta maga előtt, ahogy kiveszi a morfiumos üveget a helyéről, és rámered. Éppen tiszta konyharuhát vett elő tegnap a mosogató feletti szekrényből, amikor a labor másik bejáratán keresztül megpillantotta Emily-t, akinek a megdöbbenéstől szinte elváltozott az arca. Sharon is biztosan észrevette, amikor a labor másik ajtajánál egy pillanatra megállt, azután rohant vissza az előtárához. Emily nem tűrte, ha valaki otthagytta a betegeket egyedül az officinában. Elhessegette maga elől ezeket az izgalmas képeket, és megpróbált az atropinos pirulára koncentrálni. Még két kenőcs következett, az egyiket ráadásul olvasztani kellett. Legvégére hagyta a cink-oldatot. A hatos láda elkészült. Igyekeznie kellett legalább tíz láda sorakozott még előtte. Berta meg hol a csodában marad? Nem mintha hiányozna, de Emily, úgy látszik, ma délelőtt nem segít a recepturában. Nagy megkönnyebbülésére Sharon ült az asszisztens tárához. Sokkal ügyesebben és gyorsabban csinálta a pirulákat, mint Carol. Margot-nak halaszthatatlan fecskehethétkéje támadt, amint Sharon megjelent.

— Mit gondolsz ki lophatta el, és ki rakhatta vissza a hiányzó morfiumot?

— Hogy micsodát? — játszotta a döbbenetet a lány.

— Ugyan, hagyd! Láttalak tegnap este a vényező ajtajában. Te is láttad, hogy hiányzik morfium az üvegből. Nos, valaki visszatette! Reggel amikor Porter őrmester megmérte mégis stimmelt a készlet, s Emily egy árva szót sem szólt arról, hogy előző este hiányzott az belőle. Természetesen nem említem senkinek, csak neked, kinek van kedve Berta rémuralma alatt nyögni. Talán Carolnak lehetne szólni, az ő különös pszichikai képességével könnyen rájöhet, ki lopta el a morfiumot. Te persze sohasem hitted el, hogy rendelkezik ESP⁷-vel, de én igen. Rajtam sokszor segített, amikor a szívem rendetlenül vert. Pszichokinézist alkalmazott, akarateréjével képes volt lelassítani a szívverésemet. Mit tudod te, aki maga vagy az egészség, mi mindenbe kapaszkodik az ember, amikor rosszul van. — Margot őszintén sajnálta magát.

— Először Carolnak mondd el, aztán Kimnek és így tovább. Nem tehetsz róla — jegyezte meg Sharon tárgyilagosan. Nem hatotta meg Margot gyakori rosszulléte, szerinte egy nagy adag hisztéria az egész. Viszont komolyan kezdett aggódni Emily miatt. Sürgősen tudatni kell mindent a rendőrökkel, nehogy Margottól értesüljenek róla.

Carol jelent meg az ajtóban s egy desztillált vizes üveget rázogatót, mosószeres vízzel.

— Hiába minden, Margot! Egy nálam erősebb akarat leárnyékolja a történeteket. Tegnap különben már elárultál mindent, amit a laborban láttál.

⁷ESP = érzékszerven túli érzékelés

Nem emlékszel? Együtt vacsoráztunk az étkezőben, épp azt meséltem neked, hogy miért jöttek a rendőrök Emily-hez. Minden szót hallottam a csukott ajtón keresztül. Szóval szerintetek valaki visszatette állandó üvegébe a hiányzó morfiumot! De hisz ennek se füle, se farka, akkor mit vett be Mabel Rotter? Margot neked mindig vitád volt az öregasszonyokkal! Gyűlölted őket! — nézett vádlóan idős kolleganőjére.

— De ezzel nem! Ezzel nem! — sipította Margot. Hányszor, de hányszor roskadt elkeseredetten le a forgószékbe, mennyit gyilkolták ezek az idős emberek. Soha nem fogadták el, amit mondott, mindig szándékos rosszindulatot sejtettek mögötte. Késhegyig menő vitákat folytatott velük, amit mellesleg belül nagyon élvezett, egészen addig, amíg Emily ki nem jött, le nem váltotta és el nem rendezte a dolgot a beteggel. De ez még nem ok arra, hogy a saját kollégái gyilkost lássanak benne. Keserűen nézett Carolra, bolond ez a lány, mindig tudta akkor is, ha néha segített is rajta.

Carol csak állt a mérleg mellett, arca sugárzott a szépségtől. Bőre fehér és hibátlan. Érdekes metszetű szemei mintha egyenesen a túlvilágra meredtek volna. Rosszindulatú kolleganői szerint, az agyában lévő zűrzavar okozta különleges tekintetét. Mindenesetre kár lenne tagadni, hogy voltak sikerei a betegeknel. Sokkal többen segített, mint például Emily. Talán mert fiatalabb és szebb volt. Az emberek szívesen beszéltek neki bajaikról, ő meg csak nézte őket, nem is válaszolt nekik. Egyszerre abbahagyatta velük a szóáradatot, s azok zavartan feszengve elmentek. Viszont legközelebb arról számoltak be, hogy a gyógyszer melyet Caroltól kaptak, sokat segített, a súlyos betegeknek is szemlátomást javult az állapotuk. Lassan elterjedt a sokat próbált, nehéz betegek körében, hogy a tőle kapott gyógyszer jobban hat, mint amit a többiek adnak ki. Így nem számított, hogy ügyetlenkedett, lassan dolgozott, mégis hosszú sorokban álltak előtte a betegek.

— Nem látok semmit, hiába erőlködöm — szólalt meg kétségbeesetten — valaki árnyékolja szemem elől a kábító szekrényt. Egy nő ül előtte azt látom, de hogy ki az? Nem, fogalmam sincs! Sötét a kép, nagyon sötét. Egy másik akarat jóval erősebb, mint az enyém. — kimerülten rakta le a desztillált vizes üveget a tárára. A haja csurom vizes lett az izzadságtól.

— Ostobaság! — fakadt ki Sharon, aki soha sem hitt Carol titokzatos képességében. — Inkább mosd már ki ezt az üveget, mindjárt jönnek a szállítók!

— Te talán nem is akarsz tudni, ki tette? Vagy éppenséggel nagyon is jól tudod, ki lopta el a kábítószert! — fordult ellenségesen Sharonhoz.

— Aki ellopta, visszatette! Ennek az egésznek semmi köze nincs Mabel Rotter halálához, hisz az a szerencsétlen magával vitte a morfiumot a sírba! A többi három meg lehet véletlen! — védekezett Sharon.

— Aki elvette a morfiumot, annak itt kell dolgoznia a patikában! — állította határozottan Carol — Idegennek majdnem lehetetlen hozzájutnia a mérgekszékrenyhez, nem beszélve a kulcsról. És jegyezzétek meg jól, amit mon-

dok! Mabel Rotter halálához pedig köze van az eltűnt és megkerült morfiumnak!

— Én hiszek neked — szólt közbe Margot, aki ezuttal képes volt tíz percet is folyamatosan hallgatni. — Szerintem sem lehet véletlen egybeesés a morfium eltűnése és Mabel Rotter halála. — Emily hangját hallották a laborból, így abbahagyták a beszélgetést, és folytatták a munkájukat.

Júliának sikerült lecsapni Emily-re, amikor az a raktárban utánaszámolt az egyik gyógyszernek. Ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy találva van. Otthonról hozott diétás, fogyókúrás ebédet kettőjüknek, főtt marhahúst zöldséges körettel. Emily megadóan vonult az étkezőbe, de az omlós marhahús, és a sokszínű finom zöldség mindent feledtetett vele.

Júlia jóságos arcán apró izzadságcseppek fénylettek. — Nem szeretnék tola-
kodni, Emily — szólalt meg csendesen, miközben a nagyszerű szilvapuddingot kanalazták. — Komoly bajban vagy ezek miatt a mérgezések miatt?

— Igen. Benne vagyok alaposan, de majd csak megoldom valahogy. Sürgősen beszélnem kell ezzel a hadnaggyal, nem akarom, hogy mástól értesüljön erről a morfium ügyről — nem kezdte magyarázni Júliának a dolgot, hisz amit Margot tudott, azt mindenki tudta. Hallotta a beszélgetésüket az előbb az előtáránál, amikor ellenőrizte a Betaloc készletet.

— Júlia, remélem az unokaöcsédet nem engedted be a laborba? Tudod, amelyik kábítószer szed és a hatása alatt zenét komponál. Még hogy képes kontrollálni magát! Az ilyesmivel nem jó játszani!

— Ugyan! Néhány marihuánás cigaretta, az neki a kábítószer! Talán nem is igaz, csak akart neked imponálni. Nem is tudom, minek beszél mindig össze-
vissza annyi butaságot. Különben arany szívű fiú, a testvéremet olyan odaadóan ápolja. Egyedül vezeti a háztartást, amióta az édesanyja beteg. Én is segítek, amiben tudok, de nekem itt kell lennem, meg otthon is van mit csinálnom. Lili az egész napot a filmgyárban tölti, arra se marad ideje, hogy nekem megtegyen valamit. A fiú miatt nyugodt lehetsz Emily, nem engedem be azóta, hogy felcserélte a benzines üveget az alkoholéval. — Júlia elpirult mérgében. Hirtelen nagyon megharagudott az unokaöcsére.

— Ne izgasd fel magad, egyszerűen csak mindent számításba kell vennem, különben bajba kerülhetek. Ki nyúlhatott a morfiumhoz! És miért? Te jó ég! Kinek a hangját hallom az officinából? — Júlia serényen elügetett megnézni. Hamarosan visszaérkezett Arnold és Barrette doktorral. Rögtön kávéval kínálta őket, Júlia már csak ilyen volt, mindenkit etetett, itatott. Emily tudta, honnan fúj a szél, azért jöttek, mert majd meghaltak a kíváncsiságtól. Elmondta nekik hát ezt a képtelen históriát. Nem lepődtek meg különösebben, valószínűleg hallottak már ezt-azt. Melyik kolleganőjének járhatott el a szája? Na, mindegy! Csak innák meg a kávéjukat és mennének már el! Rengeteg dolga van még, ha végül mégis letartóztatják.

— El nem tudom képzelni, ki tehetett ilyen aljasságot magával — sopánkodott Arnold doktor, kövér fején pár szál haja majd égne állt a felháborodástól.

— Én el tudom képzelni, kinek volt rá oka, de inkább hallgatok. Nincs rá bizonyítékom. — Barrette doktor jelentősegteljes pillantást vetett Emily-re. Mindhárman döbbenetesen néztek rá, várták, hogy kimondjon egy nevet vagy valamit.

— Maga Bertára gyanakszik — mondta Júlia óvatlanul, de Emily rosszalló pillantását magán érezve, elhallgatott.

— Bertára? — csodálkozott Barrette doktor — hát, lehet. Mindenképpen óvatosnak kell lennie, Emily! Sajnos nem tehetek magáért semmit, nincs bizonyítékom.

— Mit karattyolsz itt össze-vissza Barrette? Ha tudsz valamit, kötelességed figyelmeztetni Emily-t, nem is beszélve a rendőrségről. — Arnold doktor vörös lett a dühtől. Ez a féleszű kollegája mindig kiborította. Ráadásul a női betegek imádták.

— Tényleg Barrette doktor, ne csinálja ezt velem — kérte Emily is — ha segíteni akar, el kell mondania, amit tud!

De a máskor olyan készséges Barrette doktor makacsul hallgatott, sőt fel is állt, az órájára nézve elnézést kért, egy sürgős beteg miatt mennie kellett. Arnold doktor ugyanerre hivatkozva sietve távozott Barrette doktor nyomában.

A két nő hüledezve egymásra nézett, de Emily túl volt már azon, hogy bosszankodjon. Különböznél sem tudta elképzelni, kit gyanúsíthat Barrette doktor. Az éleselméjűség igazán nem volt jellemző tulajdonsága. Júlia nekifogott mosogatni, neki meg be kellett fejezni a rendelést, hamarosan nyitnak, azonnal fél három lesz. Margot csörtetett be az étkezőbe, nyomában Carrollal. Emily meg elillant előlük az irodába.

A délután gyorsan elszaladt, rengeteg beteg volt. Lehetséges, hogy influenza járvány kezdődik, gondolta lehangoltan Emily. Előrement Margotnak segíteni, nem szerette sokat várakoztatni a betegeket.

Carol egy negyven év körüli férfinak állította össze az izületi gyulladására az orvosi kezelést kiegészítő készítményeket. Táplálkozási, és életmódi tanácsokat is adott, amelyeket ha a beteg megfogad javíthatnak az állapotán. A férfi hálásan rakosgatta az ismertetőket az aktatáskájába. Mikor elment, Carol, Margot kérésére egy doboz Plerudinért a kábítószeres szekrényhez indult. Rossz érzés fogta el, amint kinyitotta a szekrény ajtaját. Hirtelen elhatározással fogta a morfiumos üveget, rátette a mérlegre: egy grammal kevesebb volt benne!

Margot nem győzte kívánni a tablettát, Carol után eredt a laborba.

— Mit csinálsz már annyi ideig, a beteget majd szétveti az idegesség?!

— Margot, — suttogta megdermedve Carol — a morfiumos üvegből megint hiányzik egy gramm!

— Mi ... mit beszélsz? Hogy a csudába hiányozna, hozzá sem nyúltunk egész nap! Kivételesen tudom, magam recepturáztam, egyetlen kábítószeres recept sem érkezett! — Margot homlokán verejtékcseppek ütköztek ki.

— Mit fog ehhez szólni Emily?

— Megyek azonnal elmondom neki! Te add ki a betegnek a Plerudint, én meg bemegyek hozzá az irodába. — Margot elindult Emily-hez, semmi pénzért nem hagyta volna, hogy más közölje vele a kellemetlen hírt! Kopogott az ajtón, s azonnal becsörtetett.

— Emily! Megint hiányzik a morfiumból! Pontosan egy gramm! — sipította élesen. Mire végigmondta, maga is őszintén félni kezdett.

— Az lehetetlen — Emily higgadt volt — az őrmester megmérte, bevitte a rendőrségre, és rendben találták.

— Igen, reggel úgy volt. De most megint hiányzik belőle. Gyere, és nézd meg magad!

— Jól van. Nyugodj meg! Rögtön utánanézek — elindultak ketten a laborba. A kábítószerkrény ajtaja tárva-nyitva volt, ahogy Margot hagyta. Kim állt előtte, mintha transzban lenne, kezében a morfiomos üveggel.

— Egyáltalán, ki vette le az üvegről a rendőrségi pecsétet? — kiáltott fel szigorúan Emily.

— Nem volt rajta, mikor én utánamértem Carolnak. Talán ő vette le? — Margot reflexe az volt, hogy azonnal tagadni kezdett, ha bármivel megvádolták.

— Kim? Te nem nyúltál hozzá, ugye? — fordult Emily, a még mindig zavarodott fiatal nőhöz.

— Én? Nem emlékszem! — dörzsölte meg a szemét Kim.

— Hogy... hogy nem emlékszel! — ripakodott rá Margot, ő mindig is utálta fiatal kolleganőjét, nem volt szimpatikus se a munkatílusa, se sok egyéb más benne. Kim igazán különösen reagált, válasz helyett egyszerűen sírva fakadt. Emily és Margot tanácstalanul néztek egymásra, ekkor belépett Carol, és őt faggatták a rendőrségi pecsétről.

— Te vetted le az előbb a hivatalos pecsétet a morfiomos üvegről?

— Nem, én nem! — jelentette ki határozottan Carol.

Emily végre azt tette, amit mindjárt kezdetben tennie kellett volna; azonnal értesítette Clark hadnagyot a hiányról. Míg a rendőrökre vártak, bezárták a patikát. Már elmúlt hét óra, a betegektől megfosztott officina nyomasztóan hatott, így visszamentek a laborba, a nyitott kábítószerkrény ajtaja köré tömörültek, Lizát kivéve, aki szorgosan mosta a patika kövét! A nyomasztó csendbe a telefon hangja robbant bele. Arnold doktor! Ettől nem lehet megszabadulni! — futotta el a méreg Emilyt, aztán megenyhült, amikor a doktor riadtan érdeklődött, hogy nem látták estefelé Barrette doktort, a felesége keresi, mivel nem érkezett haza, amikorra ígérte! Ilyesmi még nem fordult elő, amióta házasságok.

— Nem — jegyezte meg magában rosszmájúan Emily, — veled nem! Bezzeg az előző feleség várhatott rá a gyerekeivel, amikor veled randevúzott. Lehet, hogy újabb barátnőt talált. Minderről persze nem szólhatott Arnoldnak, így csak

annyit válaszolt, nem látták azóta, amióta délben elsietett. A doktor hangja nyugtalanul csengett, ahogy elbúcsúzott Emily-től. A többiek kérdően néztek rá a laborban, ő beszámolt Barrette doktor esetleges eltűnéséről. Mindenki ugyanarra gondolt „egy új nő”. Nem sajnálták az új feleséget, a régi kedves asszonyt rokonszenvesebbnek találták. Ez az epizód jobb kedvre derítette őket, tréfálkozni kezdtek Barrette rovására, szinte megfedkeztek a rendőrökről, meg a hiányzó morfiumról. Az ajtó éles berregője vetett véget a találgatásnak, ki lehet a doktor újabb barátnője.

Clark hadnagy érkezett, Porter őrmester kíséretében. Liza engedte be őket, bosszúsan nézte a frissen mosott kövön a piszkos lábnyomokat. Clark hadnagy kedvesen üdvözölte Emily-t és a megriadt többieket, ezzel szemben Porter gyanakodva méregette őket, nem bízott bennük egy cseppet sem. Újra megmérték a morfiumot, pontosan egy gramm hiányzott. Rengeteg ujjlenyomat volt az üvegen, amit majd bent a rendőrségi laborban azonosítanak. Mindenkitől ujjlenyomatot vettek, ettől a nők szorongása csak növekedett. Clark hadnagy mondogatta ugyan, hogy erre csakis azért van szükség, hogy az idegent kiszűrjék, de ez nem nyugtatott meg senkit.

Csodálkozva néztek rá. Milyen idegent? Nem járt itt senki a laborban rajtuk kívül. Erre a gondolatra csak még jobban megijedtek. Mindenki számára egyértelművé vált — a tolvaj közöttük van. Clark javaslata már nem is ütközött semmiféle ellenállásba, amikor egy női nyomozó jelenlétében történő motozást helyezett kilátásba. Mindenki tisztázni szeretne volna magát a lopás gyanúja alól. Készségesen beleegyeztek, hogy a szekrényüket, holmijukat Porter őrmester átkutassa. Később, mikor megérkezett a női nyomozó, Miss Milton, akkor sem ellenkezett senki. Minden hiába volt, az egész tortúra nem vezetett eredményre, a morfiumot nem találták meg.

— Nyugodtan hazamehetnek — fordult hozzájuk Clark hadnagy tapintatosan a kínos procedura után. — Mi folytatjuk a keresést a patikában, ha egész éjszakára lesz szükségünk, akkor is. A kulcsot elvisszük, de reggel nyitásra egy emberünk itt lesz vele — bátorító pillantást vetett Emily-re, azután elindult telefonálni az irodába erősítésért.

— Fel nem foghatom ki vihette el a morfiumot anélkül, hogy láttuk volna — zsörtölődött Margot továbbra is, magasszárú fűzős cipőjét dühében nagy csattanással a fogas alá a sarokba dobta.

— Csakis közülünk tehette valaki — suttogta Kim alig hallhatóan — hisz nem járt itt senki.

— Délben itt volt Arnold doktor Barrette-tel, előtte meg egy másik orvos járt itt a fia receptjeit kiváltani. Csodálkoztam is rajta, hogy minek ment hátra az étkezőbe Júliához — Sharon kérdően nézett a kipirult arcú Júliára.

— A gyógyszereimet írta fel, a havi adagot. Mindig ő szokta — védte Júlia a háziorvosát. — Az viszont igaz, hogy én szoktam átmenni a rendelőbe.

— Valószínűleg őt is az izgatta, hogy minek járt itt a rendőrség tegnap este és ma. De nem volt alkalma megtudni tőled, pont akkor hozták az ásványvizet,

amit át kellett vened a szállítóktól. Láttam, csalódottan ment vissza a rendelőbe — vélekedett Emily, a köpenyét a szekrénybe akasztva.

— Csak egy pillanatra állt meg a laborban, én végig ott ültem a kábítószer szekrény előtt, még akkor is, amikor Arnold és Barrette doktor elment — Kim valahogy erőszakkal préselte ki a szavakat, barna szeme is idegesen megmegebbent.

— Légy nyugodt, a gyilkos nincs köztünk, — szólalt meg váratlanul Carol, tágra nyílt szemében zavarodottság tükröződött. Ilyenkor állítólag nem is észleli az őt körülvevő világot. Figyelme befelé, valamiféle belső vetítővászon felé fordul.

Érdekes módon mindannyian hirtelen megnyugodtak. Aztán ki-ki elindult a maga útján hazafelé. Emily az autóbúszhoz, Sharon autóval közlekedett, — hiába szidta érte Carol — Kim-et is elvitte hazáig. Carol kerékpárral járt télen, nyáron, habár minden realitást nélkülözött, reménykedett egy olyan világ eljövetelében, ahol mindenki hagyja a szennyköpködő autót, buszokat és helyette kerékpárra vagy villamosra száll. Emily számára világos volt, hogy ez az idő soha nem jön el, mindig fuldokolnak majd a benzingőzben, még Júlia is autóval járt, a lánya vitte haza. Liza meg gyalog ment, át a parkon, ezt a kis sétát el nem hagyta volna a világért sem. Ez volt a nap fénypontja, akár eset, akár fűjt, a park elvarázsolt szépsége elbűvölte.

Az éjszaka félelemmel és nyugtalansággal telt. Carolt álmában valaki erőszakkal lekötözte a laborban egy székhöz, melyről kiderült, hogy egy valódi villamosszék! Fehér köd gomolygott a helyiségben, sűrűn takarta a kábítószer szekrényt. Valahányszor úgy tűnt, átlát a ködön, erős áramütés érte, és nem emlékezett semmire.

Sharon mély vízben úszott, ami piszkos fröccsenésekkel bemocskolta hófehér köpenyét. Érezte; soha nem fogja elérni a partot. Hirtelen csónak tűnt fel, fénylőn fehéren. Emily evezett benne, arca mint az alabástrom. Sharon kétségbeesetten integetett neki, de ő keresztül nézett rajta, és nagy sebességgel eltűnt a látóhatárról.

Margot csodálatos marhahúst kapott a hentesnél, potom áron. Odakészítette vadasan és feltette a tűzhelyre, elfordult, hogy a vacsora utáni vanília pudingot elkészítse. Közben sisteregni kezdett a marhafartó a lábasban. Odafordult, hogy lekapja a fedőt, de bénultan rogyott a konyhaszékre. A lábasból véres hab ömlött előbb tűzhelyre, aztán lecsordult a padlóra, s a vérfolyam ellepte az egész konyhakövet.

Kim Barrette doktorral táncolt álmában az officina közepén. A betegek csodálattal nézték őket. Ott voltak az elhalt öregek is, mind a négyen, arcukról megbékélés sugárzott, jóságosan integettek Kimnek.

— Köszönjük, mindent köszönünk! — kiáltották feléjük.

Különös szomorú zene szólt, nem tudni honnan, később Kim látta, hogy a növények levelei szolgáltatták a gyönyörű dallamot. Ők táncoltak fáradhatatlanul, mintha csak egy bálteremben lennének. Váratlanul belépett Arnold doktor, s valamit odakiáltott Kimnek, mire ő végignézett magán, s a vér meghűlt ereiben. Teljesen meztelen volt. Erre mind, akik eddig csodálattal tekintettek rá, felháborodottan mutogatni kezdtek;

— Szemérmetlen perszóna! — lökte el megvetően Barrette doktor magától.

Liza álmában is takarított. Fehér por borította az egész parkot, köhögésre ingerelve az embereket. Ő a patika előtt sepet, de nem akart tisztulni a járda. Porter őrmester kis üvegbe mintát vett a porból.

— Ez morfium lesz — kiáltotta hátra Clark hadnagynak. — Azt hiszem a takarítónő szórta szét a parkban.

— Akkor tartóztassa le, mire vár? — Liza mögött, lila kalapban Berta kacagott kárörvendően...

Júlia rég halott férjével virágot szedett a folyó partján. Sajgó fájdalmat érzett a szíve táján. Tudta, hogy csak álom az egész.

Emily börtönben ült, a cella kórházi szobára hasonlított. A jó öreg George óriási kardvirágokból álló virágcsokrot hozott neki. Amikor közelebből szemügyre vette, minden virág reszelő volt.

Harmadik nap

A reggel nagy riadalommal köszöntött a rendelőre. Barrette doktor megkerült végre, de milyen állapotban! Hardy doktor kíséretében mentőautóval hozták, a pszichiátriáról. Nem volt hajlandó önként kiszállni az autóból. Végül az ápolók fessegették le ujjait a kocs ajtajáról, s bevonszolták a rendelőbe!

Ellie, az asszisztensnője, sírva fakadt, amint meglátta Barrette doktort. A mindig elegáns, magára sokat adó orvos, most gyűrött, sőt szakadt ruhában roskadt le a páciensek számára fenntartott székbe. Semmi pénzért, senki kérésére sem volt hajlandó a saját székébe ülni. A két ápoló egy-kettőre jobb belátásra bírta, azoktól szemmel láthatóan rettegett. Ellie egyre csak szipogott, erre Barrette is sírni kezdett. Az ápolók az asszisztensnőt betuszkolták a paraván mögé, s beszólították az első páciens, aki régi betege volt a doktornak. Hardy abban reménykedett, hogy annak látványa visszahozza Barrette-et a jelenbe s rádöbben végre, valójában ki ő. Mr. Range az aprócska, madárfejű férfi óvatosan közelítette meg a betegeknek fenntartott széket, egészen a szélére ült, onnan pislogott megrettenve a házi orvosára.

— Mi dolog ez, kérem!? — méltatlankodott Barrette doktor — egyszerre két beteget beszólitani? Azonnal menjen ki, vagy nem engedem magam megvizsgálni!

Az ápolók közelebb léptek az íróasztalhoz, Barrette idegesen tépdeste az inggombjait, és elszántabban nézett az ápolókra. A pszichiáter csillapítóan intett beosztottainak.

— De Philip nézzon körül, nem látja, hogy ez a maga rendelője, és Mr. Range a maga beteget már évek óta?

— Már százszor mondtam, én nem vagyok orvos! Még csak nem is érettségiztem! Hagyjon már békén, és engedjen haza a szüleimhez!

— Drága doktor úr — sikoltotta Ellie, a paravánt az egyik ápolóra borítva — mi történt magával, az ég szerelmére? Nézzon rám! Nem ismer meg?

— Segítség! Segítség! — ugrott az ajtó felé Barrette — örültek közzé kerültem! Engedjenek el! Azonnal engedjenek el!

— Minden hiába — legyintett az ideg orvos, — sajnos hosszabb kezelésre lesz szüksége. Vigyék vissza — fordult az ápolókhoz. — De ne bántsák! Injekciót se adjanak neki! Csak zárják be a szobájába! Majd megnyugszik. — S az elképedt Mr. Range szeme láttára kivonszolták Barrette-t a rendelőből.

— Jól van Ellie nővér, nyugodjon már meg — paskolta jóindulattal dr. Hardy a reszkető nő hátát.

— Maga meg fáradjon ki, ma nem lesz rendelés, láthatja! — fordult ingerülten a szerencsétlen, hipochonder Rangéhoz. Jól ismerte ezt az örökösen rendelőben üldögélő típust. Ellie könnyein keresztül békéltető pillantást vetett a megrémült kis öregre. Amikor végre kettesben maradtak, Hardy beszámolt a nővérnek a tegnap este történeteiről.

— Philip minden alkalommal elkíséri az egyik fiatal betegét elektrosokkra. Ő utalta be hozzánk egy évvel ezelőtt, és felelőséget érez iránta.

— Igen, tudom. Tegnap délután is odakészült, elvitte a frissen vásárolt könyvet ajándékba. Tudja nagyon takarékos. — Ellie elmerengett a doktor apró adósságain. Na, egy ideig ezt nélkülöznie kell.

— Rendszerint a kórterembe érkezik, ahol a beteg már várja. Néha egészen jól el tud vele beszélgetni, a fiatalember nagyon értelmes — folytatta Hardy.

— De tegnap késve jött, így a kezelő várószobájában talált a betegére. Máig tisztázatlan, hogy mi okból, de miután az ápolók eltávoztak, kiszabadította a fiút a kényszerzubonyból, és az a doktorra vetette magát. Lényeg az, hogy mire a kezelőből kijöttek az ápolók a betegért, már csak Barrette-t találták ott, kényszerzubonyban ülve. Heves tiltakozása ellenére bevitték a kezelőbe, aznap szerencsétlenségére új emberek voltak szolgálatban, ők nem ismerhették az orvost. A betegek általában másnak képzelik magukat, így felőlük állíhatta magáról azt, hogy ő Barrette doktor, nem hittek neki. Jó pár óra múlva, a büfében találtak rá a beteg fiúra. Finom falatokkal volt tele a tálcája, békésen eszegetett. A világon semmit nem tudott mondani arról, hogyan került oda.

Semmiféle könyv nem volt nála, pénze viszont volt, mert fizetett a büfésnek. Mikor visszavitték az ápolók a szobájába, döbbenten látták, hogy Barrette doktor alszik a fiú ágyán. A kezelés után mindig altatót kap a beteg.

Azonnal értesítettek, de minden fáradozásunk ellenére sem tudtunk segíteni Philipen. Változatlanul azt képzei, hogy ő érettségi előtt álló diák. A feleségét sem ismerte fel, folyton arról papol, hogy Barbarával járnak együtt. Tudja, a korábbi felesége! A szülei kétségbe vannak esve, nem beszélve Kate-ről a második feleségéről. Barrette kizavarta a klinikai szobájából is. Ma reggel azért hoztuk, mert reméltük, a megszokott környezet, a hivatástudat, visszahozza őt a jelen valóságba. — A pszichiáter teljesen tanácstalannak látszott. — Időre van szüksége, bár a memóriazavar néha örökre megmarad. Most már nem időzhetek tovább, rengeteg beteg vár. Még látni is rossz, hogyan hajszolják túl magukat az emberek. Ha kevesebbel beérnék, a szervezetük meghálálná. Maga még mindig gyalog jár, Ellie nővér? Barrette mondta, hogy minden áldott nap egy órát kutyagol ide a rendelőbe.

— Igen. Nevetséges ugye? De ha azt mondanám, ez számomra öröm, nem hinné el!

— Elhinném — nyugtatta meg az ideg orvos — egy pszichiáternek nem tud olyat mondani, ami meglepné.

*

A patikában Carol állt elől a tára mellett, szeme a semmibe meredt. Margot reménykedve várt, hátha sikerül Carolnak legyőzni a gyilkos akaratát, és meglátni őt. Megborzongott a meleg vényezőben: ha mégis közülük tette valaki? Kim igazán furcsán viselkedik az utóbbi hetekben! De minek csinálta volna? Semmi, de semmi értelme. Azt is hallani, hogy Barrette doktor megbolondult. Vajon mit titkolt el? Ha Bertát gyanúsította tegnap a konyhában és bizonyítékok hiányában hallgat, az természetes. Berta! Ilyenek is minek vannak a világon?... Pokol az élete mindenkinek, aki vele dolgozik és körülötte él! Szegény férje! Szegény gyerekei!

— Margot, holnap te nyitsz! — csattant fel Berta hangja. Éppen a laborban tanulmányozta a beosztást. Margot nem válaszolt, inkább Carolt figyelte. Testi valójában még ott állt a tára mögött, de Margot tisztában volt vele, hogy már máshol jár. Különös módon még betegek sem jöttek. Carol már elindult, hogy átlépje az idő-kaput. Vissza kellett találnia a morfiumlopás órájára. Nehéz lesz! Egy ártó hitvány akarat mindent összezavart. Carolnak mennie kellett, mindenki szeretné, ha sikerülne Emily-t megmenteni. Na végre! Már látta a labort, a desztillált-vizes üvegeket. A kábítószerszekrény előtt ketten álltak! Az egyik port szórt a morfiumos üvegbe. A fenébe! Háttal álltak, és nem fordultak meg. Mit tegyen, nem tudta. Mozdulni nem bírt, a gonoszság megbénította, az ellenséges akarat erősebb volt minden eddig ismert erőnél. Carol kénytelen volt oldalról megközelíteni őket, de így sem járt sikerrel. Hallgatózott még egy

darabig; a beszéd, az emberi hang elárulná őket. Csakhogy azok hallgattak. Szó nélkül tették vissza az üveget, pontosabban az egyik az alacsonyabb, feltehetően női alak. Köpenyt és nadrágot viseltek, ez tisztán kivehető volt. A magasabbik kiment a másik ajtón. Sajnos végig a hátát mutatta. Micsoda pech! A kisebbik leült a székre, és maga elé meredt! Az ő arcát sem lehetett látni. Talán órákig így fog ülni, mozdulatlanul. Carolnak már minden energiája elfogyott, nem tudta tovább tartani magát. Valósággal visszazuhan a testébe. Eltart egy darabig, amíg megint vállalkozhat egy ilyen útra. Még a gyógyító energiája is elhagyta egy időre. Elkecsereztve nézett körül, oldalról Berta vigyorgott rá, mintha ki akarná nevetni. Legszívesebben ráordított volna, de helyett csendben megkérdezte:

— Leváltasz egy pillanatra, ki kell mennem, valami romlott keftét ettem reggel, már két napja lejárt.

— Két napig még jó — dohogott Berta, aki semmit nem szeretett kidobni. Carol nem törődött vele, hátrament az öltözőbe kivett egy adag Stepát, vizet öntött rá, és lassan megitta. Tényleg stresszoldó volt, ahogy a gyártók ígérték. Sejtette Margot azonnal utána lohol.

— Na? Mit láttál? Berta volt ugye?

— Sajnos háttal álltak, nem láttam az arcukat. Annyira homályos képet adtak, mintha tejüveg mögött álltak volna.

— Ketten voltak? Akkor nem lehet Berta, vele nem szövetkezne senki — kesergett csalódottan Margot.

Carol részletesen elmondta, amit látott, nem volt valami sok.

— Meg kell próbálnod újra! — bízta kolleganője.

— Tudod mennyi energiámba került? — Azt hiszem hónapokig eltart, amíg újra elindulhatok. Még gyógyítani sem tudok egy darabig.

— Jaj, az baj. Akkor mi lesz velem?

— Veled csak lesz valami, szeded a gyógyszereket! De Emily megjárhatja, hiába bízik annyira Clark hadnagyban.

— Tetszel az őrmesternek Carol! Ideje lenne barátot szerezned, nem élhetsz örökké egyedül! Elmúlik az ifjúság, azután mire számíthatsz!... Ez a rendőr hozzád való! Rávehetné, hogy hagyja békén Emily-t. — Margot mindig tele volt ötletekkel. Berta biztosan kidobná őt. S mint akit megidéztek már ott is állt felettük, húsos lábain kidagadtak a visszerek.

— Mi ez itt? Tízórai csevegés? Azonnal mérjetek be kétszáz gramm szalicilos szeszt! Persze hiába kiabálok, ha Margot magamra hagy! Te meg igyekezz, még nem fejeztem be a beosztást — mérgesen Carolra pillantva visszaloholt az officinába.

— Mi lenne, ha magaddal vinnéd a drágaságos Bertát legközelebbi utadra és ott felejténéd? — csillant meg a szeme. Viccnek szánta, de Carol komolyan válaszolt.

— Annyi negatív energiája van, hogy lehúzna a föld gyomrába. Számára nem létezik más, csak ő, ... meg ő.

— S mivel ő hazug és gonosz, elképzelni sem tudja, hogy más nem az — folytatta Berta jellemzését Margot.

Liza jött hátra a szemeteskosárral, egész meggörnyedt a benne lévő üres üvegek súlya alatt. — Jobb lesz, ha rohantok előre, a gyógyszerésznő mindjárt rohamot kap!

Margot szaporán elügetett, Carol sóhajtvá követte. A betegek nyugósek voltak, talán a borult idő tette, de mindennel bajuk volt.

— Adjon nekem kedves — kezdte egy kövér, dupla-tokás nő — tablettát a szívemre. Nem jut most eszembe a neve. Itt van a nyelvem hegyén... S-betűvel kezdődik, olyan nagy piros draszté.

— Sajnos a szívgyógyszerek receptkötelesek — válaszolta az időközben Bertát leváltó Carol.

— Már hogy lenne receptköteles, mikor a múlt héten is anélkül vettem!? Ott szokott lenni, azon a forgókorongon, ni! — mutatott a nem keresztes hatásereőségű készítmények sorára.

— Itt nincsenek szívgyógyszerek.

Közben a kövér lázasan kotorászni kezdett a kizításkájában és diadalmasan előhúzott egy üres doboz Dipát.

— Ez az, látja?

— De hiszen ez nem szívgyógyszer, és nem is kezdődik S-sel, hanem D-vel. Még csak nem is nagy piros draszté, hanem kicsi sárga — mérgeződött Carol miközben kiadta a gyógyaszt.

Az asszonyaság sértetten távozott. Igazán nehéz felfogású ez a fiatal lány. Arnold doktor ajánlotta neki a Dipát a múltkor mégpedig a szívére. Mikor sokat és felfújosat eszik, vegyen be belőle kettőt. Igaza volt; nem is nyomja, szorítja a szívet az étel, ha ezt beveszi.

A betegek nem szóltak bele kettejük vitájába, komoran hallgattak. El-lenségesek voltak a tára mögött állóval, meg a betegtársaikkal is. Carolt nem izgatta tovább a dolog, csak a receptekre figyelt. Nem szabad tévedni ebben a munkában, ezt kell elsőként megtanulnia annak, aki patikában dolgozik. Végre egy óra lett, Liza jött a kulccsal, szinte megváltásként hatott, hogy bezárhattak.

Az utolsó beteg után Carol is hátramehetett. A laborablakon a park legszebb fájára lehetett látni, köréje tervezték az egész botanikus kertet. A fa alatt, egy hófehér padon Porter őrmester üldögélt és csak úgy meredt maga elé. Carol óvatosan haladt el a mosogató mellett, nehogy ebédelni hívja valaki. Miközben átlöztözött, és egy puha szájcseruzával kirajzolta szép vonalú ajkát, keserűen hallgatta kolleganői gúnyos kacagását. Az ostoba Margot éppen mesélte nekik délelőtti időutazását. Százszor kinevették már emiatt, mégsem tanult belőle!

Újra és újra megpróbálta meggyőzni őket, hogy higgyenek az ő rendkívüli képességében. Nem hittek! Az ő bajuk. Most mégis elszorult a torka, bárcsak soha ne mesélt volna róla Margotnak! Végére is ez egyes egyedül őrá, Carolra tartozik, talán nem is értheti meg senki. Náluk az egész család ilyen volt, az édesanyja, nagymama, dédmama. Valamelyik ükanyját máglyán égették el, mint boszorkányt. Nem szeretett erre gondolni!

— Margot, nem tudnád Carolt rávenni, hogy eltüntesse Bertát? — kérdezte Sharon.

— Már ajánlottam neki, de nem vállalkozik rá, ez még neki se sikerülne!

— De jó lenne! — kottyantott bele Kim — és talán az őrmesternek is sugallhatná, hogy szeressen belém!

Ez fájt, Kimtől nem ezt érdemelte, hogy gúnyolódjon rajta. Még hogy az őrmester!... Ott van neki a férje, ne kacsingasson folyton más férfiakra. Carol régmódi volt, ásó, kapa s ezt komolyan gondolta. Margotnak igaza lehet, ideje férjet keresni magának. Porter őrmester tényleg éppen hozzávaló! A hátsó ajtón lopakodott ki, kezét rátette a kilincsre és az csodák, csodája bekattant, mintha belülről zárta volna be valaki. Úgy látszik maradt még valamicske energiája. Sietve elindult a fehér pad felé, már csak tíz perce volt. Zsebében morzsolgatni kezdte a különleges, kékszínű lóhere leveleit. Illata annyira tiszta és átható volt, mint a frissen nyírt virágos rétnak. Porter őrmester kicsit értetlenkedve nézett rá, amikor megállt a padnál. Carol, tenyerében a szétmorzsolts növényvel, hosszan kezét fogott az őrmesterrel, áthatóan pillantott a szemébe. Carol felmenői jól ismerték ennek a növénynek a hatását: szerelemet, szeretet ébreszt. Kék lóhere, hol cserépből, hol kint a kertben mindig volt a családban, az ősöknél, a ma élőkénél is. Carol még soha nem próbálta ki a hatását, de nem kételkedett benne. Porter őrmester hellyel kínálta maga mellett, viselkedésén, arcán a zavaron kívül semmilyen érzelm nem mutatkozott. A lány ezen nem csodálkozott, hiszen fontos munkától vonta el az őrmestert mágikus erejével.

— Megtalálták a hiányzó morfiumot? — kérdezte kedvesen a férfitől.

— Nem, semmit nem találtunk! Pedig minden centimétert átkutattunk a patikában. Clark hadnagy szörnyen el van keseredve. Félti a drágalátos Emilyjét, a jó tündérét.

— Emily nagyon okos, intelligens nő, biztos nem tett a saját porába mérget — válaszolta Carol, kezéből földre szórta a kék lóhere darabjait.

— Nem vagyok biztos benne. Előfordul, hogy a gyilkos szándékosan magára tereli a gyanút pontosan az előbbi logikától vezéreltetve, mondván: „Ilyen ostoba csak nem vagyok, hogy a saját poraimba tegyem a mérget!” — közben Porter őrmester csodálkozva figyelt fel egy rigóval játszadozó macskára.

— Nézze, a macska nem eszi meg a rigót, pedig a fejére szállt! Mi a fene esett belé!

— Ne törődjön vele, ez idomított macska. Ismerem a gazdáját, cirkuszban lép velük fel! Ott, az a finom idősebb úr a padon. — Carol átkozta magát amiért

a földre szórta a kék lucerna morzsalékot, ugyanis mindkét állat csipegetett belőle. Ezen férfiun bezzeg nem látszott semmi.

— Na, nekem mennem kell — állt fel zavarodottan az őrmester.

Carol csalódottan nézett rá, a kék lóhere bűvös ereje megtör ezen a szép emberen vagy mégsem?

— Este zárás után megvárom — hallotta Porter hangját — a kerékpárt ezuttal betesszük a csomagtartóba! — hamiskásan elmosolyodott. Carolnak pedig meg kellett fogóznia a pad támlájában, hogy fel ne ugorjon örömeiben. Nyakig beleesni ilyen rövid idő alatt! — gondolta később a visszafelé úton. Most vette csak észre, milyen rossz volt, hogy eddig nem érdekelte senki. Bent az öltözőben kiszedte a szekrényéből a maradék kék lóherét és próbaképpen széthintette mindenhová, ahova úgy sejtette, Liza nem ér el a porszívóval. Most különösen nagy szükségük volt szeretetre, barátságra egymás iránt. A fűvarázslatot még sohasem próbálta, de hit benne, most mégis elcsodálkozott, hogy a saját szemével láthatta mit tett egy pár csipet fű a macskával és a rigóval. Az őrmesternek viszont valószínűleg jóval nagyobb adag kell. Igaz érte jön este, de egyáltalán nem eldönthető, hogy a nyomozás vagy a szerelem szenvedélyétől vezéreltetve. Meglehet egyszerűen ki akarja szedni belőle, mit tud az esetről.

— Itt bujkálsz, Carol? Meddig várjalak az ebéddel? — szólalt meg váratlanul, szemrehányóan Kim — nemsokára nyitunk és én elől kezdek!

Carol teljesen megfélekezett az ebédéről. Általában feleztek egy menüt örökké éhes kolleganőjével. A konyhában élénken falatoztak mind, kivéve Emilyt és Júliát. Ők a többiek bosszúságára, mindig külön ebédeltek. Margot rántott csirkét evett, párolt burgonyával, uborka salátával. A felséges illatkeverék eluralkodott az összes többi között. Carol hagymás rostélyost felezett Kimmel, zöltséges rizst adtak köretnek hozzá, nem csoda, hogy a kolleganője már alig várta az ebéddel. Sharon sárgaborsó főzeléket evett, hagymakarikával, egy falatka sült hússal. Berta Lizával felezett valami vegyes főzeléket, ők ketten örökké takarékoskodtak.

— Nem találtak egy fikarcnyi morfiumot sem — vitte a szót Berta — a két ostoba fakabát, kettejüknek annyi eszük sincs, mint egy tyúknak. Rég elvitte azt már, aki ellopta újra. Nem számított rá, hogy este megméri Carol. Igaz is, minek kellett neked a morfiumos üveg? — nézett szúrósan a fiatal lányra.

— Tegnap este nem a helyén volt, nem érted, nem a helyén! Ott állt a preludin mellett. Ezért is tűnt fel nekem.

— Ezt mindenki mondhatja! Pont most nem volt a helyén! — Berta szavaiból mérgezett epe csordogált.

— Persze, hogy nem volt a megszokott helyén, ha valaki kilopott belőle! És ez azt is bizonyítja, hogy nem patikus volt az illető, különben visszatette volna a helyére. A gyógyszerésznek a vérében van, hogy mindent azonnal oda tegyen vissza, ahonnan elvette — kelt Kim Carol védelmére.

— Te csak hallgass! Nagyon gyanús vagy nekem! — ripakodott rá Berta —

Folyton ott ülsz a kábítószerszekrény előtt. Nincs annyi bevizsgálni való anyag a patikában, hogy állandóan pont azt kelljen csinálnod!

Kim elsápadt, kávéját félbehagyva kiment a konyhából. Soha nem védte meg magát Bertával szemben.

— Nem kellett volna felizgatnod, ő kezd a gyógyszerkiadóban! — szólt közbe Margot.

— Ha.... majd pont a te véleményedre adok! — horkantotta megvetően Berta

— Az összes közül te vagy a leggyanúsabb. Mindegyik meggyilkolt öreggel összevesztél! Az utóbbi időben pénzed is sokkal több van. Mindennap húst eszel! Új kabátot is vettél! — nagyon dühös volt Margot-ra, különösen a hús fájt neki, azt imádta, de nem telt rá. Lakásra gyűjtöttek. Kicsi volt, amelyikben laktak.

— Elég legyen! — szólalt meg Sharon — Emily vár ránk, akar egy pár szót váltani velünk, mielőtt kinyitunk.

— Addig nem, amíg az ebédemet meg nem eszem! — dült, fült tovább Berta. De mégis megindult a többiek után a laborba. Emily türelmetlenül várta, hogy helyet foglaljanak. Aztán kezében egy vadonatúj fénylő kulccsal a kábítószerszekrényhez ment.

— Amint látjátok, az előbb, amíg a konyhában ebédeltetek a rendőrök kicserélték a szekrényen a zárat. Ez azt jelenti, hogy a régi kulccsal nem nyitható, egyetlen kulcs van hozzá, ez itt. Ez pedig állandóan éjjel-nappal nálam lesz, ha valami kell a szekrényből, szóltok nekem, és én kinyitom. Megértettétek? — szigorúan körbenézett.

— Mi van akkor, ha nem vagy itt? — kérdezte Sharon.

— Amíg az esetet fel nem derítik, egész nap itt leszek — válaszolta Emily elégedetten. Végre annyi időt tölthet a patikában amennyit szeretne, nem korlátozhatja sem a férje, sem a kollégái.

A társaság nyomott hangulatban oszlott szét. Valahogy mindenki megbántottnak érezte magát. Miért pont Emilynél lesz a kulcs? Nem inkább egy rendőrnek kellene őriznie? Kim előrement az officinába, összerakta a recepteket amelyeket Carol, meg Berta otthagytak. A pénzt is átvette, fillérre egyezett. Carolnak soha nem volt hiánya, ezért mindig irigyelte. Neki ritkán stimmelt, nem tudott a pénzzel bánni. Pár perc múlva nyitás, jönnek a betegek. Kim szívesen kilépett volna Carrollal az időkapun, de valahogy nem hitt benne. Sokszor az volt az érzése, hogy Margot-ot csak ugratja fiatal kolleganője. Az első beteg egy középkorú nő volt. Elkecsereztette nyújtotta meggyűrdött receptjét a tára fölé. Myocalcin injekció volt felírva: nem kétséges, csonttritkulása van.

— Jó lesz ez? — kérdezte félénken Kimet.

— Természetesen használni fog, de ez nem elég. Most érkezett erről a betegségről egy kiváló könyv, olvassa el feltétlenül. A csonttritkulás természetes gyógymódja van részletesen leírva benne. Gondolná például, hogy a legjobb

ellenszere a gyaloglás, a sok mozgás? Ugye nem? Pedig logikus. Az izmok, ha használjuk őket, jelet adnak a csontoknak, hogy erősödniük kell. Ennek aztán igazán nincs semmiféle mellékhatása. Ha valami kérdése lenne, jöjjön vissza és megbeszéljük. Az ember a legjobb orvosa saját magának, a tüneteit is ő ismeri a legjobban, csak pontosan tájékozódnia kell a betegségéről. A könyvet nem kell megvásárolnia, csak olvassa el és hozza vissza! — Kim maga se értette, mi ütött belé, nem szokott ilyen kedves, barátságos és bőbeszédű lenni. Tény, hogy melegséggel töltötte el az asszony reménykedő arca. A könyvet felírta a saját tartozásai közé. Mivel nem jött senki, hát hallgatta a kolleganői beszélgetését. A téma még mindig Carol volt.

— Nem értelek Margot — így Sharon — hogyan hiheted el ezeket az örültségeket! Hiszen minden másban annyira normális és józan vagy!

— Hát Gary Bulgert, a híres fémhajlító és gondolatolvasó? Az is kitalálás? Nem tudom miért ne lehetne Carol is ilyen?

— Lehetne, de nem az! Gary Bulger is egy nagy szélhámosság! Majd egyszer rájönnek a trükkjére! — Sharon egyre indulatosabb lett.

— Jól van. Hagyjuk ezt abba! — Margot észrevette Carolt, amint egy tégelyekkel, porüvegekkel tele kocsival a vényező felé indult.

— Sharon, ma hármias találatod lesz a lottón — mondta szándékosan sejtelmes hangon Carol.

— Igazán? Akkor veszek belőle egy óriási mogyorótortát nektek!

— Rendben. Pont jó lesz a teához — tolta tovább a kocsit Carol, közben rákacsintott Margotra. Ideje már, hogy segítsen egyetlen csodálóján. Nem bírta nézni, ahogy az időződő asszonyt mindig nevetség tárgyává teszik. Alig kezdte rakni az üvegeket a helyére, amikor Arnold doktor érkezett meg szokásos recept áradatával. Megadóan indult a másik számítógéphez. A doktor dacos arccal nézett el mellette a semmibe, érezte Carol ellenszenvét, azt is tudta minek szól, de nem érdekelte.

— Hallották, mi történt Barrette-tel? — kérdezte kíváncsian.

— Nem hallottunk semmit! Annyi munka van egész nap, hogy nem értünk rá átmenni érdeklődni. Pedig a betegek mindenféle rémségeket összehordtak — válaszolta az irodából kilépő Emily.

— Ez az ostoba Barrette, tegnap délután meglátogatta az egyik betegét az ideggondozóban. Miközben várakoztak elektrosokra, kioldozta a kényszerzubbonyból a fiút, talán szánalomból, vagy a jó ég tudja miért, és a bolond, a maga helyére kötözte Barrette-et. Azután a fiu elindult, otthagyta maga helyett Barrette-et a váróban. A kezelőből kilépő ápolók a fiu helyett ragadták meg a doktort, nem törődve tiltakozásával, a gépre kötözték. Elég nagy adag elektrosokkot kapott, mindenesetre azt is elfelejtette utána, hogy ő orvos. Azt hiszem, gimnazistának képzei magát, ráadásul nőtlennek. Ravasz! Így mindkét feleségét távol tarthatja magától. — Arnold doktor egyáltalán nem sajnálta Barrette-et. Minek is, most kitombolhatja magát! Hamarosan haza-

engedik, Hardy otthon fogja gyógykezeltetni. Bezzeg ő, míg rendbejön a kolléga, egyedül belebeledhet a munkába.

— Tényleg! Milyen jellemző ez a doktorra! Annyit foglalkozott azzal a szegény fiúval. Nekem elmesélte, mennyire nem szívesen utalta be elektrosokkra — sajnálkozott Emily, megfedkezve a maga bajáról, amely pedig szünet nélkül rága.

— Én is együttérzek a betegeimmel, de nem viszem túlzásba. Főként nem sokkoltatom magam helyettük! — Megvetően nézte a hatalmas papírdobozt, amelybe Carol a gyógyszereket rakta be. Ez a lány soha nem adott hozzá reklámszatyrot. Megadóan indult vissza a rendelőbe. Kim majd megpukkadt a visszatartott nevetéstől.

— Te vagy az egyetlen, aki ezt meg meri tenni!

— A papírdoboz éppen úgy megteszi — válaszolta egykedvűen Carol.

Kimnek hirtelen lehervadt a mosoly az arcáról. Szegény Barrette doktor! Mi lesz vele? Előfordulhat, hogy komoly károsodás érte.

— Ilyen lökött is csak Barrette lehet — okoskodott Berta — kioldani a kényszerzubbonyból egy elmebeteg! Jó, hogy el nem vágta az a fiú a torkát!

— Nem volt közveszélyes. Inkább önmagára ártalmas szkizofrén. A doktor mindig mérges volt, amiért kényszerzubbonyt húztak rá — védte Barrette-et Emily.

— Na most aztán megkapta! A szkizofrén beteg kiszámíthatatlan. Még a gátlástalan gyilkosság is jellemző rájuk! Szerintem a doktor megérdemelte amit kapott — folytatta Berta elszántan. Barrette őt soha nem tekintette nőnek, többnyire keresztülnézett rajta.

— Pedig segíthetett volna, emlékszel Emily, azt mondta sejti ki a gyilkos! — Júlia elsápadt az izgalomtól.

— Igen, valóban én is emlékszem rá, csak nem voltak bizonyítékai, így inkább hallgatott! Beszélek Hardy doktorral, hátha hipnózisban kisedheti belőle. — Emily elszántan a telefonhoz indult.

— Na, Kim itt a nagy lehetőség! Barrette doktor szabad, mint a madár! — gonoszkodott jó szokása szerint Berta.

— Nekem férjem van, nem szokásom idegen férfiak után koslatni! — Kim hangja szokatlanul éles volt. Szerencsére Sharon örömteli kiáltozása az öltözőből megakadályozta Bertát a válaszádsban.

— Hármastalálatom van! Most mondták be a rádióban a lottószámokat. Gondoltam, meghallgatom a hírek után, mivel Carol ugratott engem... De tényleg hármastalálatom van. Ahogy mondta... — aztán zavartan elhallgatott, a többiek is kicsit megdöbbenek.

— Marhaság! — szólalt meg ismét Berta — kint volt délben, biztosan meglátta az újságárusnál a lottószámokat.

— De az enyémet nem tudhatta! Nem mutattam meg neki!

— Mindenki tudja, hogy folyton ugyanazokkal a számokkal játszol. Kívülről fújom őket!

— Igen! Akkor sorold fel őket! — Sharon biztos volt benne, hogy nem mutatta meg a lottószámait senkinek.

— Most nem jut eszembe — bosszankodott Berta — de látta a számaidat, hiszen mindig itt töltöd ki.

— Na jó, lehet, ismeri a számaimat. Igazad van. Hiszen rég telitalálata lenne, ha látná előre a számokat — fejezte be a vitát Sharon.

— A tortát a teához ne feledd! — figyelmeztette Berta — imádom a mo-
gyorótortát! Egy pár finom szendvics is jó lenne! A déli főzelék elég régen volt.

Sharon megadóan sóhajtott. Az iroda felé indult, hogy telefonon megrendelje a tortát. Bent az íróasztal mögött Emily roskadtan gubbasztott. Alig hasonlított egykori magára, nem ült már egyenes derék-
kal, ahogy régen szokott. Sharonba belesajdult a félelem.

— Barrette doktor egyre zavarosabb állapotban van — mondta, ahogy kol-
leganőjét meglátta. — Teljesen meghasonlott önmagával, sötét sejtelmek
gyötrik, lelkifurdalása van. Egyetlen szilárd pont maradt, amelyben abszolút
biztos, abban, hogy nőtlen. Világosabb pillanataiban elismeri, hogy orvos, de
semmi egyebet. A rendelőre egyáltalán nem emlékszik. Azt képze-
li, hogy az idegklinikán dolgozott mindig és most is azért van ott. Hardy doktor bent
tartja, nem engedi haza.

— Nem említetted a gyilkosságokat? Hiszen azért hívtad! Hipnózisban kiszed-
hetne belőle valamit, ahogy mondtad — erősködött Sharon.

— Állítólag nincs olyan állapotban, nem erőszakoskodhatom Hardyval. —
Emilyt mintha a hisztéria kezdte volna környékezni.

— Jól van! Nyugodj meg! Majd lesz valahogy! Nem is biztos, hogy tudott
bármit is, kicsit fontoskodó ez a Barrette. — Sharon egész megelégedezett a
tortarendelésről.

— Majd meglátod, ha ez az ördög nem gyilkol meg több idős beteget, soha-
sem kapják el! Az emberek suddogni kezdenek. Emily poraival valami nincs
rendben, és nem viszik őket többé. Aztán jönnek a többi dolgok! Szép lassan,
észrevétlenül. Ha elküldenek, akkor nekem végem. Mérget vehetsz rá, hogy
emögött Berta áll. — Emily a semmibe meredt.

Sharon nem tudott mit mondani erre, inkább csendben elhagyta az irodát.

Carol a laborban port osztott, készültek a migrén-porok, de nem Emily mérte
össze őket, hanem Margot! Sharonnak esszébejutott a hármas.

— Carol, honnan tudtad, hogy hármas találatom lesz?

— Tudtam! Megéreztem. Elégedj meg ennyivel.

— A számaimat ismered?

— Persze. Egyszer én is meg akartam játszani, te is beleegyeztél. Aztán nem állítottam ki a szelvényt, mert megtudtam, hogy nem fogsz nyerni — válaszolta Carol kicsit vontatottan.

— De hát miért nem nyered meg az ötöst, nem kellene dolgoznod! — csodálkozott Sharon.

— Tévedsz! Nincs benne a sorsomban. A te esetedben ezt most láttam. Érd be ennyivel, többet nem mondhatok. — Carol már elátkozta magát, amiért engedett a kísértésnek, és jóslásba fogott. Margot miatt.

— Jaj! Elfelejtettem megrendelni a tortát! Szegény Emily olyan kétségbeesett. Kiszaladok inkább és rögtön meg is hozom. Ha keresnek mondd, hogy a tortáért mentem. Berta szendvicseket is akar: Milyet hozzak? Szalámisat, sonkásat?

— Sajtot és zöldségest! Százszor finomabbak és egészségesebbek!

Sharon bosszankodva indult a cukrászda felé. Ő ugyan a sonkásat jobban szeretete, azt is fog venni!

Carol tovább osztotta a porokat. Egyszer csak abbahagyta, s lassan, óvatosan a kábítószerszekrényhez ment, megpróbálta kinyitni, de nem sikerült, úgy látszik a rendőrök tényleg kicserélték a zárat. Örömteli kíváncsisággal várta az estét. Jó ideje nem találkozott már senkivel, aki ennyire tetszett volna neki, mint az őrmester. Nemcsak a kellemes külseje vonzotta, hanem valahogy a kíméletlenség is, amely a férfiből áradt. Az ilyeneket nem könnyű befolyásolni. Na, majd meglátjuk...

Az öltözőben Liza vadul porszívózott, dúlt-fúlt magában. Megint szétszórták a gyógyteákat a padlón! Berta patáliát csap, ha meglátja. Még ide a virágállvány mögé is szórtak! Megáll az ész! A dereka majd leszakadt, sajgott mindkét térde, ráadásul a feje is fájt. Ő maga sem tudta megérteni, miért hajtja magát ennyire, bizonyára ilyennek született. Csak a gyerekeket fel tudja nevelni! A férjére nem nagyon számíthatott. Aztán valahogy örömteli várakozás szállta meg: a szekrényében csuda jó könyv lapult, ez feldobta, mert nagyon szeretett olvasni. Sharon mindjárt hozza a tortát a teához, neki három szeletet ígért, mivel olyan sovány. Mindketten tudták, hogy hazaviszi a gyerekeinek. Két lány és egy fiú. Nagyon jó gyerekek. Esszébejutott az egyik kis öreg, Mr. Lipton, járt nála néha takarítani, mindig rendesen fizetett, volt pénze bőven. Most már ez sincs többé. Nem akart szegényekre gondolni, bár talán jobb nekik most, nem szenvednek tovább. Visszatette a szekrénybe zsebéből a migrénporos dobozt. A fejfájást mintha elfújták volna.

A vényezőben Margot ült elgondolkozva, s remélte, hogy az ő migrén poraiba nem rak bele senki morfiumot. Ma nem volt kiírva az előtárához és ennek örült. Valóban sokat bosszankodott a betegeken. Eleinte Carol is nagyon idegesítette, jól emlékezett a fiatal lány baklövéseire. Egyszer régen, amikor még nem számítógéppel dolgoztak, az árazóban ült:

— Algara van? — kérdezte Carol Margottól.

— Nincs! Nem kaptunk! — Erre egy idő múlva odaérkezett a beteg a beárazott

recepttel, melyre az Algara tabletta volt felírva.

— Carol, minek áraztad be, mikor mondtam, hogy nincs, annullálták?

— Mondtad? — csodálkozott Carol tágra nyitva kék szemét.

Hány, de hány ilyen eset volt, dühöngtek a betegek és a kollégák egyaránt. Szerencsére már nem fordul elő vele ilyesmi. Belejött, bár a pilulák, kúpok készítése hagy némi kívánnivalót maga után, de Margot megszerette ezt a különös teremtest, most is megmondta Sharonnak előre, hogy hármas találata lesz. Berta meg Kim meg voltak róla győződve, hogy biztos látta az újságárusnál, de Sharon elbizonytalanodott ez nyilvánvaló. Amikor Margot először lett jobban Carol kezének gyógyító erejétől, ő is csak a véletlennek tulajdonította. Később kezdett hinni, amikor egy makacs, semmiféle tablettára nem reagáló anginas fájdalom, amelyik órákon keresztül kínoztá, elmúlt Carol kezének melegétől. Még most is fel tudta idézni azt a csodálatos, semmihez nem hasonlítható boldogságot, amelyet a szorító fájdalom elmúltával érzett. Mostanában szerencsére nem jön rá a rosszullét, órákat tartózkodott szándékosan Carol közelében, s ez jót tett neki. Jaj! Csak meg ne tudja senki, hogy ő Margot személyesen járt mind a négy öregnél, akiket meggyilkoltak: bocsánatot szeretett volna kérni tőlük, amiért igazságtalanul megbántotta őket. Még azt a gonosz vén boszorkány Hester Gray-t is felkereste. Persze ostobaság volt, tudhatta volna előre, hogy nem bocsát meg. Ott egye meg a fene, az egészet! Újra összeveszett vele, még jobban, mint a patikában. Bernard atya tehet mindenről; az ő tanácsa alapján cselekedett. Végre kész lett a tea, Júlia szólt a konyhából, hogy terítve van.

Az élen Kim csörtetett, még Bertát is megelőzte. Szokás szerint Emily váltotta le. Névnapiokon, születésnapokon, mindig egyedül tartotta a frontot. A konyhában vidáman ültek a kollégák, teljesen elfeledkeztek a gyilkosságokról, a hiányzó morfiumról, Emilyről. Mint akik napok óta nem ettek, először a szendvicseknek estek neki.

— Eláruhathatnád Carol, hogy csináltad a dolgot? Láttad délben az újságosnál a nyerő számokat! Valld be! Fejből tudtad Sharon számait! — kezdte Berta.

— A számokat igaz ismertem, de nem is mentem el az újságosbódé mellett — méltatlankodott Carol — egyszerűen megéreztem, hogy Sharonnak hármasa lesz. Nem tudod felfogni?

— Nem! Nem tudom felfogni! Ilyen nincs, ezt nem eteted meg velem!

— De a tortát azt megeszed, ugye? — szólt közbe Júlia, ártatlan arccal nyújtva feléje egy óriási szeletet, Berta mogorván lapátolni kezdte a szájába.

Mindenki megkönnyebbült. Morgan tortája felülmúlhatatlan! — gondolták.

Az este hamar elszaladt, a betegek gyéren jöttek. Zárás után mindenki ment a maga útján hazafelé, kivéve Carolt. Ő dühösen várakozott az őrmesterre megbújva egy ecetfa hatalmas törzse mögött. Már fél órája bezártak, lassan félni kezdett a kis utcában. Telepatikusan nem tudott kommunikálni Porterrel, ehhez már túlzottan kimerült volt. Feladta tehát a várakozást, felült a

kerékpárjára, s a kihalt parkon keresztül karikázott hazafelé. Közbejöhettek valami, vigasztalta magát, egy rendőr soha sem a maga úrra, különösen nem egy ilyen bonyolult bűntény felderítése közben. Befordult az utcába ahol laktak, a ház előtt meglátta a zöld színű rendőrautót, az őrmester a kocsijához támaszkodott.

— Nem akartam megfosztani a kerékpározás örömétől! A lakása közelebb van a kapitánysághoz, minek szennyezzem feleslegesen a levegőt? Nem igaz? — szolt köszönés helyett gúnyolódva a lányhoz.

— Honnan tudja, őrmester, hogy érdekelnék az effélék? — Carol ingerülten szállt le a biciklijéről.

— Oh, én sok mindent tudok magáról... De ne ácsorogjunk itt, mint a szerelmek! Ha nem akar behívni egy pohár lucernalére, menjünk inkább el vacsorázni.

Carolnak elakadt a lélegzete ekkora szemtelenségtől — lóhere, nem lucerna...

A kerékpárt betolta a kapun, bekiáltott tévét néző szüleinek, hogy később jön haza, és máris az őrmester autójában találta magát.

— Na jó, ha már így beült, elviszem a bűzlő autóval. Gyalog akartam menni!

— Nem viszi túlzásba a dolgot, őrmester?

— Bocsánat! De ma nagyon nehéz napom volt, eredmény meg semmi. Nem jutunk közelebb a megoldáshoz. Az egész ügy szorosan kötődik a patikához, mégis sötétben tapogatózunk. Egy fantom ellopja a morfiumot, visszateszi, amikor neki tetszik, a gyógyszerészek orra előtt! Képtelen vagyok ezt elhinni! Sokkal kézenfekvőbb az a feltevés, hogy ezt egy ott dolgozó személy teszi. Emily például könnyen megtehetné, akármennyire kapálódzik ez ellen a feltevés ellen a hadnagy. Kinyomoztam, hogy az öreg Bieler el akarja adni két patikáját. Az egyik a maguké! — diadalmasan pillantást vetett Carolra.

— Micsoda? — csodálkozott a lány — Hiszen ez a legjobban jövedelmező patikája Bielernek!

— Na, ugye! Most sikerült meglepnem. A hadnagynak sem mondtam még. A főnöknőjének nincs sok pénze, az tény. De ha a négy öreg megtakarított vagyonkáját ő szerezte meg, az már elég egy patikára! Ilyen egyszerű ez...

— Emily sohasem tenne ilyet! Berta egy percig sem habozna, nekem elhiheti. Azzal áztatná magát, hogy ezeknek a beteg öregeknek minden nap egy teher! Jobb lesz nekik odalent a földben. Az én drága gyermekeim pedig jobb életet érdemelnek: megveszem nekik azt a patikát, hisz mindkettőből gyógyszerész lesz, hárman eldolgozunk benne. — Carol a legkomolyabban mondta ezt, ez tűnt számára az egyetlen logikus megoldásnak.

— A gyűlölet sohasem jó tanácsadó. De természetesen tüzetesen megvizsgáljuk ezt a nőszemélyt is. Neki épp úgy megvolt rá az alkalma, akár a többieknek. Kim is lehetett, az ő vágyálma ugyan egy férfi, de mint gyógyszerértulajdonos jobban élhetne.

— Kim nem, ő biztos, hogy nem. Utálna vezetni egy patikát. Titkolózni, alatomoskodni sem tudna — védte barátnőjét Carol. Az őrmester nem vitatkozott vele. Ő többet tudott Kimről.

— Az a dilis idős hölgy —, folytatta az őrmester — Margot... vagy hogy is hívják, szintén gyanús. Mabel Rotter ápolónője fényképről felismerte; járt náluk. Mit keresett ott? Nincs kizárva, hogy ő vitte a mérgezett porokat. Mr.Lipton barátja szintén felismerte, de megesküdni nem mert rá. Egy pillanatra mintha látta volna a hall ajtajában, éppen távozott amikor ő megérkezett. Kíváncsi leszek, milyen magyarázatot tud adni erre.

— Margot? Hm... lehetséges. Annyira izgatja, hogy ki a tettes. Folyton unszol, hogy... de nem, ennek nincs értelme.

— És Júlia? Az a szimpatikus idős hölgy? Neki van egy kábítószeres unokaöccse — folytatta rendíthetetlenül Porter őrmester.

— Már azt is tudják? Nem, Júlia biztos nem. Soha nem tenne morfiumot Emily porába, imádja őt.

— Na jó. Talán ő nem. De maga is megtehetette. Júliának szakmai ismerete nemigen van, de magának igen — az őrmester egészen Carol arcába nézett.

— Vigyázzon, majdnem nekiment annak a fekete limuzinnak!

— Ne próbálja másra terelni a szót! Mit tud felhozni a védelmére. Vagy nem is mentegetőzik?

— Elfeledkezik arról, hogy magának kell bizonyítania az én bűnösségemet, nem nekem az ártatlanságomat. Különbözn vacsorázni hívott, és már elhagytuk a várost.

— Rögtön ott leszünk. Nagyon jó hely, tetszeni fog magának — ezzel befordult egy keskeny erdei útra.

A zöld lombkoronák vészjósló feketének látszottak. Kísérteties volt minden, Carolnak nem kellett erőlködni, hogy észébejusson az a rémes film, amelyben egy rendőr halomra gyilkolta a turista lányokat. Milyen ostobán viselkedett. A szüleinek be kellett volna kiáltania, kivel ment el. Talán a kolleganőiknek is meg kellett volna emlétenie.

Porter rendületlenül haladt előre a szurok sötétben, még a lámpákat is kikapcsolta. Az egyik zökkenőnél egy ásó csapódott a lány ülésének.

— Ki akarok szállni!!! — sikoltotta Carol.

— Mindjárt ott leszünk, legyen türelemmel, azután kipihenheti magát — válaszolta az őrmester cinikusan.

És valóban, megérkeztek az erdő közepén egy elhagyott tisztásra. Fából ácsolt padok, asztalok voltak rajta.

— Ha látja, hogy félek, az olaj a tűzre — gondolta Carol miközben kiszállt. Érdekes módon semmiféle praktika nem jutott eszébe, ezeket az érzékszerven túli dolgokat nem lehet erőltetni.

Az őrmester a lehető legnagyobb nyugalommal elővett az autóból egy hatalmas pizzásdobozt, Carol kedvenc Pizzázójából, még meleg volt. Mintha ragyogó nyári délután lenne egy üveg Chianthit, ásványvizet tett az asztalra. Carol helyett mohón az ételre vetette magát. Egyáltalán nem látszott félelmetesnek, amint éhesen falatozott. Carol nem érzett éhséget, a délutáni szendvics meg a torta, a különös helyszín elvette az étvágyát. Azért rágcálni kezdett egy pizzadarabot, ivott hozzá a könnyű borból. Az őrmester tudomást sem vett róla.

— Ide hordja a barátnőit? — törte meg a csendet Carol.

— Nem. A gyanúsítottakat szoktam idehozni! Az erdő félelmetes sötét csendjében megtörnek, és mindent szépen bevallanak.

— Én nem teszem meg magának ezt a szívességet! Mondjon csak egyetlen indítékot is, amiért halomra öldöstem volna a szerencsétleneket.

— Nos, — törölte meg az őrmester szalvétával a szája szélét — a pénz miatt. A szülei már egy éve munkanélküliek, maga tartja el őket. A ház omladozik, rendbe kellene hozni. Látja, nem állított olyan nehéz feladat elé.

Carolnak elállt a lélegzete. Legszívesebben az őrmester arcába csapta volna a maradék pizzát. Szótlanul felállt, és elindult visszafelé az erdei úton. Jól sejtette, az őrmester kíméletlen, szemét alak.

— Jól van! Nem anyagi érdekből tette, elismerem, inkább könyörületből! Forduljon vissza és üljön le ide, úgysem talál haza, vagy ha mégis, reggel nem érne be a patikába.

Carol rá se hederített rendületlenül folytatta útját a sötétben. Nem félelmet érzett, hanem halálos dühöt. Végül Porter adta fel, utánastraladt és elállta az utat.

— Bocsánatot kérek, nem lett volna szabad megbántanom! Mentségemre szolgáljon, hogy egy percig sem gondoltam komolyan!

— Rendben van, de megfájdult a fejem, haza akarok menni. — Carol nem akart többé tudomást venni az őrmesterről. Haza kellett jutnia minnél előbb, de mással, mint a rendőrautóval nem tudott. Porter nem vitatkozott vele, a lakoma maradékát hátrahagyva, visszaautóztak a sötét úton. Többet nem beszéltek a gyilkosságról, mindketten hallgattak és az utat figyelték. A fekete lombok között vakító fehér fények lobbantak fel, villámlott körös körül.

— Még csak ez hiányzott! — dühöngött magában a férfi. A lánytól nem tudott meg semmit, érezte végképp elrontotta vele a dolgot. Pedig milyen szép lány, csak hogy neki túl habókos, kiszámíthatatlan! Kíváncsi lett volna mi a véleménye Sharonról, a másik fiatal lányról, megvédte volna, mint Júliát? Vagy nem? Úristen, csak már kijutnának az útra! Fél szemmel Carol-ra pillantott, őt csöppet sem zavarta a vihar.

— Előre nézzen, őrmester, mindjárt nekimegy a fának! Álmomban sem gondoltam, hogy idehoz vacsorázni! Elment a józan esze, ha egyáltalán volt valaha is. — Carol iszonyúan dühös volt.

— Nem tudom, miért hoztam magát ide az erdőbe; egyébként nem szokásom a lányokat elhagyott helyekre vinni vacsorázni. Lehet, hogy maga babonázott meg! — Porter mindig kemény volt a nőkkal, és ezt általában szerették.

— Őrmester, az utat figyelje, és hallgasson! Már kétszer ütközött fának, biztos meglátszik majd a kocsi oldalán.

— Mindjárt kint vagyunk az erdőből, csak ne essen pánikba! Rossz hatással van rám. A végén még összetöröm a hadnagy szolgálati kocsiját, azt sem tudja, hogy elhoztam. De úgysem megy haza éjfél előtt. Sokszor egész éjszaka is bent van — kiérték az útra, az őrmester rákapcsolt. Sietnie kellett, volt még elintéznivalója. Hazáig nem beszéltek többet, Carol kiszállt, az eső pillanatok alatt ronggyá áztatta a ruháját. Az alakja első osztályú, futott át Porter agyán. Mi a fenének kellett felbőszítenie, most már biztos, hogy nem hívja be még egy pohár vízre sem. Pedig szomjas volt, iszonyúan szomjas.

A lány nem fárasztotta magát köszönéssel, becsukta a kaput, és eltűnt a zuhogó esőben.

Az őrmester sóhajtva indított újra, aztán újra, meg újra, hiába, a kocsi teljesen döglött volt. Nem indult be.

— A rohadt életbe! — káromkodta el magát hangosan Porter. Ki kellett szállnia a szakadó esőben, nem volt mit tennie. Felnyitotta motorházat, de a szemébe csurgó esővíztől szinte semmit sem látott. Visszament a zseblámpáért, és rávilágított a motorra, ránézésre minden rendben volt. Visszaült a kormányhoz és újra indított. A motor rendesen felbúgott, mintha semmi sem történt volna az előbb. Az autó hangja és a vihar tombolása mögül tisztán hallatszott Carol csilingelő kacagása. Porter lenézett csuromvízes cipőjére, amit majdnem ötven fontért vett a múlt héten, és megrázta az öklét a ház irányába.

— Marhaság! — mondta megint hangosan maga elé — nem tehettem ezt ez a boszorkány. Valami komoly baj lesz ezzel a kocsival, nem először fordul elő ilyesmi.

Bent az omladozó kedves kis házban, Carol kétségbeesetten sírva fakadt. Szülei döbbenten nézték, de nem kérdeztek semmit. Szerencsére! Édesapja némán magához ölelte, édesanyja meg már hozta is a konyhából a tálcát, amelyen ott illatozott az elmaradhatatlan csésze kakaó. Carol a kis asztal mellé ülve megvigasztalódott, megette a két hatalmas szelet foszlós kalácsot, amelyet édesanyja süített délután. Végtelen hálát érzett, amiért vannak szülei és mellette állnak. Anyagilag való igaz nem álltak jól, de hogyan következtethet erről, arra az őrmester, hogy ő gyilkos!? Mit tud egyáltalán Porter róla és a szüleiről? Ostobaság volt közeledni hozzá!

— A patikából senki nem tette, érzem — szólalt meg váratlanul az édesanyja.

— Ezt te nem tudhatod! Sohasem jártál ott, nem ismered azokat az embereket

— hallotta édesapja józan hangját.

— De Carol olyan sokat beszél róluk, szinte látom magam előtt az arcukat,

alakjukat. Nem teheték, ezt hiszi Carol is, sőt meg van győződve róla.

— Igen, nem ők tették — keményedett meg a fiatal lány arca — ebben biztos vagyok. Sejtelmesen nézett maga elé, a szülők zavartan hallgattak, Carol néha olyan kiszámíthatatlan.

*

Emily az izgatottságtól háborgó gyomorral, óvatosan lépdelt felfelé a Bethesda kórház márvány lépcsőjén. Hardy doktor titokzatos telefonja meglehetősen felzaklatta. Délben még nem tudott segíteni rajta, nem akarta hipnózisban megtudni Barrette doktortól ki a gyilkos, este meg homlokegyenest mást mondott. Illetve semmi konkrétat nem volt hajlandó közölni. — Zárás után jöjjön be a kórházba, és hármásban mindent megbeszélünk. — De, hogy ki lesz a harmadik, nem volt hajlandó elárulni. Egyáltalán, viselkedése a titkosügynökökéhez volt hasonlatos.

Hardy doktor szobája a második emeleten volt. Emily gyalog ment, szívesen mozgott, nem használta a liftet. Majd hanyatt esett az ijedségtől, amikor a nyitott ajtóban Barrette-be ütközött. Az orvos titokzatosan csendet intett az ujjával, látva, hogy az asszony mindjárt felsikolt. Megragadta Emily kezét és a fotelhez vezette, ő maga az íróasztal mögé ült. Az asszony rémült arcát látva elnevette magát.

— Ne féljen, nem bolondultam meg — suttogta — a helyzet nagyon bonyolult, nem is tudom hol kezdjem. — Pedig az üres injekciós fecskendővel hadonászva nem hatott valami megnyugtató jelenségnek.

— Tudja, Mr. Lipton, az egyik áldozat, a nagybátyám volt, nagyon szerettem őt. — ez már a régi, szeretetre méltó Barrette hangja volt.

— Nem biztos, hogy az ő esetében gyilkosság történt. Egyszerre két bétablokkolót váltott ki nálunk. Feledékenységből bevehetett mindkettőből. Elég nagy adagokat szedett. — Emilynek mindig is ez volt a meggyőződése.

— Nem biztos, hogy ez történt. Anyám szerint a régit elzárta a levelei közé, nehogy véletlenül bevegye. Ő is kivette a bankból a megtakarított pénzét és másnap már halott volt! Meglakol érte, aki tette!

— Dehát ki tette? Könyörgöm, mondja már meg! — Emily hátán a hideg futkosott! Barrette áthatóan nézett rá, még mindig nem tette le az injekcióstűt.

— Jobb, ha nem tudja! Magát azonnal elárulná az arca. Ugyanúgy nem tud színészkedni, ahogy én sem, ezért vagyok most itt. Bent a gyógyszerárban, ahogy a gyilkosra néztem, azonnal megértettem mindent: el akar intézni, csak a kedvező alkalomra vár!

— Miért nem szólt a hadnagynak? Ő nagyszerű ember, megértette volna milyen nehéz helyzetben van! — Emily még mindig zavarban volt, nem tudta eldönteni normális-e Barrette? Az injekciós tűvel össze-vissza hadonászott, felhasította az asztalon heverő színes dosszié borítóját.

— A rendőrségnek bizonyíték kell. Magamat keverem bajba, ha csak úgy a levegőbe vádaskodom. Meglátogattam a szerencsétlen betegemet a klinikán, hirtelen mentő ötletem támadt. Hardy barátomat kértem meg, hogy segítsen, ő némi vonakodás után beleegyezett. Valóságos színjátékot rendeztünk: a fiút elengedtük, mintha kiszabadította volna magát, Hardy engem kötözött a helyére. A két ápoló a kezelőből kijöve megragadott és bevonszolt. Én a hitelesség kedvéért teljes erőmből üvöltöztem. Akkor Hardy barátom elküldte őket egy másik betegért. Mehettek, hiszen engem már odaszíjaztak az ágyra, az orvos biztonságosan végezhetette a sokkolást. Innen már maga is kitalálhatja a folytatást: Hardy azután kikapcsolta a szíjakat, a fiú szobájába kísért, ahol látszólag kimerülten álomba merültem. A gyilkos gyanakvását semmi kétség sikerült elaltatni, legalábbis egy időre. — Barrette elégedettnek látszott.

— De mi szüksége van rám? Minek hívott ide, ha rajtam nem akar segíteni.

— Ki mondta, hogy nem akarok? Pont ellenkezőleg! Csapdát állítunk a gyilkosnak Hardyval. Egy lélekorvos a legalkalmasabb erre, és a maga segítségére is számítunk! — lelkesedett Barrette.

— De hogyan, amikor sejtelmem sincs kire gyanakodjam?! — mérgelődött Emily lázasan kotorászva a táskájában.

Hardy doktor csörtetett be a szobájába, kedvesen üdvözölve Emilyt.

— Na, Barrette! Hagyd békén azt a fecskendőt, egész ijesztően festesz, de most nem kell játszaniod!

— Arról van szó, — fordult Emilyhez — hogy csapdát állítunk a gyilkosnak. Magának van egy nagynénje, aki vidéken lakik. Egyszer látogatóban volt maguknál, amikor Barrette kezelte. A barátomat egészen megbabonázta az idős hölgy intelligenciája, kedélye. Talán rá lehetne beszélni a nagynénjét egy szerep eljátszására.

— Annál is inkább, mivel színésznő volt — szólt közbe Emily.

— Barrette bérelne a nénikéjének egy lakást a patika közelében. Eljátszhatná egy súlyos, beteg asszony szerepét, akinek nincs senkije, viszont rettentően gazdag. Folyton sopánkodna, hogy hiába gazdag nincs kire hagyni a vagyonát, milyen beteg és milyen magányos... Egyébként ismerik a kolleganőit? Erre nem is gondoltunk Barrette! — hallgatott el hirtelen Hardy doktor.

— Mindenki ismeri, nemcsak ők! De majd egy kicsit elváltoztatja a külsejét, hiszen ez a szakmája. Igen, azt hiszem ez jó ötlet! A költségek felét vállalom, hiszen az én érdekem is, hogy az igazság kiderüljön. — Emily lázban égett. Ez már igen! Tenni valamit! Utálta a tehetetlen tétlenséget.

Barrette doktor örömeiben rárontott Emilyre és átölelte a megrökönyödött asszonyt.

— De boldoggá tett a beleegyezésével. Nem bízom a rendőrségben. Nem is magamért aggódom igazán, de a nagybátyám halálát nem viszi el szárazon!

— Nem beszélve arról, hogy Kate-től is megszabadulsz egy pár hétre — gonoszkodott Hardy. Barrette elengedte a füle mellett ezt a mondatot.

— A hadnagynak tudnia kell a dologról, veszélyes lehet, ha nem szólunk róla, ő mégiscsak profi, jobban meg tudja szervezni ezeket a dolgokat. — vélekedett az asszony.

Hardy kérdően nézett a barátjára.

— Rendben van — válaszolta Barrette doktor — elmondhatja neki, de én hallgatom a gyanúsítottamról.

— Ahogy tetszik, csak szeretném, ha a nagynénémet minél kevesebb veszélynek tennénk ki. Minek vállaljunk felesleges kockázatot. Ma este felhívom telefonon, megkérem jöjjön fel, azután személyesen mindent megbeszélünk. — Emily távozásra készen kabátjáért nyúlt. Barrette doktor ekkor megragadta a torkát és fojtogatni kezdte. Hardy doktor közömbösen szemlélte Emily rémült kapálózását. Hiába próbált segítségért kiáltani, torka megbénult, nem adott hangot. Megkönnyebbülésére az ajtó kinyílt, Kate lépett volna be, megtorpant, s rémülten rohant az ápolókért.

— Nyugalom Emily — súgta a fülébe Barrette — csak színjáték az egész, Kate-nek szól. Meghallottam, hogy az ajtó előtt beszélget az ápolónővel, meg kell őriznem az örültség látszatát, nem tehettem mást, mint elkezdtem fojtogatni.

— Máskor fojtogassa inkább Hardy doktort! — méltatlankodott Emily a torkát tapogatva. De hiába, a doktor újra megragadta, mivel Kate visszajött az ápolókkal, egy kettőre kényszerzubbonyt húztak Barrette-re. Hardy doktor az elgörbült fecskendőt megragadva beleszúrt a dühöngő betegbe. Barrette összecsuklott és a markos ápolók kivonszolták a szobából, de az ajtóból még sikerült kajánul Emilyre kacsintania. Kate hangos sivalkodásba kezdett és Hardy doktorra borult, aki kevés részvétet mutatva leültette a fotelbe. A nő megérezve a részvétlenséget, Emilyhez fordult, de hiába, senkitől nem kapott sajnálatot. Összeszedte hát magát, és mézédés hangon a férje állapota után érdeklődött.

— Rossz, nagyon rossz! Meglehet, soha nem tér vissza az emlékezete.

— De hát akkor soha nem fog emlékezni rám! — Kate hangjában őszinte kétségbeesés csengett.

— Fel kell készülnie erre az eshetőségre, asszonyom. — válaszolta továbbra is hűvösen az ideggyógyász.

— Tanácsot kérhetne a doktor első feleségétől! — Emily nem volt képes tovább türtöztetni magát. A patikában mindannyian szemtanúi voltak, hogyan hálózza be a fiatal nő, ezt az ostoba Barrette-et.

— Ilyen egyszerűen nem ússza meg! — fakadt ki mérgesen Kate, aztán észbekapva búbajos hangra váltott. — Én biztos vagyok benne, hogy hamarosan rendbejön! Gondos otthoni ápolás, arra van szüksége! Minél előbb haza akarom vinni!

— Egyelőre szó sem lehet róla, asszonyom. Mint a beteg orvosa, kollegája,

nyomatékosan figyelmeztetem, hogy ne törjön ilyen váratlanul a betegemre! A saját érdekében se látogassa! Gondoljon arra, hogy férje ellenszenve, amit most érez maga iránt, később is nyomot hagyhat benne.

— Rendben van! De azért láthatom néha? — Kate menni készült Hardy nagy megkönnyebbülésére.

— Minél ritkábban, annál jobbat tesz a betegnek. És értesítsen előre! Láthatja, a maga látványa agressziót vált ki belőle. — Hardy nem szerette ezt az asszonyt, Barbara szimpatikusabb volt neki. Istenem, milyen jó vacsorákat rendezett. Talán még nincs minden veszve, még kibékülhet Barrette Barbarával, s a két gyerekkel visszamehet abba a gyönyörű otthonba, amelyet most Kate bitorol.

— Nem volt valami udvarias ezzel a szerencsétlennel! — fordult Emily a doktorhoz Kate távozása után.

— Kibírja, erős, mint egy víziló. Mutassa a nyakát, Emily! A barátunk túlzottan beleéli magát a szerepébe. Mit fog otthon mondani a férjének? Ki fojtogatta?

— Semmit se kell mondanom, betekerem egy sállal. George különben sem vesz észre semmit, csak időben az asztalon legyen a vacsora. Rohanok is, még tán időben hazaérek!

Hardy doktor lekísérte Emilyt a kórház bejáratáig. Még intett is a távozó taxinak, amelyben az asszony ült. Gondterhelten fordult vissza, észre sem véve a betegek üdvözlő pillantását. Egyre a pénzen járt az eszet, amelyet sehogy sem sikerült összeszednie, hiába kihalt az emberekből a jótékonyság...

Negyedik nap

Carol elgyötörten pedálozott öreg kerékpárján a parkon keresztül. Minden ereje elhagyta, betegnek érezte magát, kimerítette az őrmester iránt érzett gyűlölet. A gyűlölet használja el a legtöbb energiát. Ráadásul korán érkezett, Margot pedig mindig késik, leült egy padra, behunyta a szemét és megpróbált semmire sem gondolni. Az idő lassan telt, egyszerre Margot állt előtte: megszólalt, de szörnyű távokról jött a hangja. Carol bizonytalanul nézett rá, valami nem volt rendben az asszonnyal: át lehetett látni a testén! Egyre átlátszóbb lett, intett egyet és eltűnt a napsugárban. Carol megdörzsölte a szemét, de már csak a park fái vették körül, s Emily közeledett gondterhelten az ellenkező irányból.

— Mi az? Mi történt!? — kiáltotta Carol rosszat sejtve.

— Borzasztó dolog, Margot meghalt! Megállt a szíve, amitől mindig is félt.

Ma reggel a férje hiába várta a teáját a szobájába. — Külön alszanak ugyanis, amióta a fiúk elköltözött otthonról — egyre türelmetlenebb lett, majd a feleségéhez benézett, és ott találta holtan kedvenc foteljében az ablakra meredve. Tágra nyílt szemében a megkövült félelem. Azóta is a rendelőben ápolják.

— Szegény ember! Margot mindig annyira féltette, mert nehezen viselte, hogy nyugdíjas lett, hiányzott neki az egyetemi munka a diákokkal... — Carol átérezte az öreg tanár elhagyatottságát. Most még a felesége is elment örökre. Borzasztó.

— Jaj! Mi lesz velünk? Mi történhet még? Képtelen vagyok, így dolgozni! — Emily leroskadt a padra, kezébe temette az arcát.

— Azért menjünk be, a betegek nem tehetnek semmiről! — Emily szégyenkezve Carol szájából hallgatta saját szavait. Bent áporodott levegő fogadta őket. Carol, maga sem tudta miért, egyből a kábítószerszekrényhez ment, és döbbenet felkiáltott! Emily az öltözőből rohant vissza, mindketten a szekrény kis ajtajára meredtek: Jól kivehető volt rajta a feszegetés nyoma és a beletört kulcs.

— A fene egye meg! — fakadt ki Emily — Még ez is! Ne nyúljunk semmihez, szólok a hadnagynak.

Carol szeméből lassan hullani kezdtek a könnyek Margotért, a patikáért, ami most már soha nem lesz a régi.

— Clark hadnagy megígérte, hogy azonnal jön. Képzeld, még szegény Margot lakásán találtam! Nagyon úgy néz ki, hogy természetes halállal halt meg.

— És az ijedtség az arcán? — nyelte könnyeit a lány.

— Az ijedtség mindig kiült az arcára, amikor a szíve rendetlenkedett. Te is jól tudod.

Emily valahogy nem tudott sírni. Nem kedvelte Margot-ot, a halálát persze nem kívánta, különösen most nem. Némán mentek az öltözőbe és vették fel a fehér köpenyt, de a fűzős cipőt mindketten elhagyták. Carol mérgelődött magában, de hiába: az őrmester miatt nem vette fel az otromba magas szárú cipőt. De Emily? Ő vajon miért? Közben szállingózni kezdtek a többiek. Először Liza érkezett. Ő nem fakadt sírva, inkább ijedtnek látszott, mint szomorúnak. Utána Kim egyből a konyhába rohant, megnézte fel van-e téve a reggeli kávé. Otthon már teázott, de a kávé mindig együtt itták. Persze, senki sem gondoskodott róla! Már éppen megszólalt, amikor kolleganői arcát megpillantva zavartan elhallgatott.

— Margot meghalt — világosította fel Emily tömören.

— Nem! Nem igaz! Ezt nem tehette! — vált falfehérré Kim.

— Ki nem tehette?

— Hát... hát... Margot, ő nem tehette ezt velünk.

— Biztosan nem akarta szegény — nyugtatta Emily. Csodálkozott Kimen: a jó ég tudja miért, ők Margottal hadilábon álltak..

Kim csak állt, leülni sem tudott, inkább a falnak dőlt, végül Júlia kénytelen volt a patikai konyakból adni neki.

— Liza, légy szíves, tegyél fel kávé nekünk! Azt hiszem szendvics és torta is maradt tegnapról — kérte Emily a takarítónőt. Júlia is vele ment, hogy mindenki számára kiadós reggelit készítsenek; az volt a meggyőződése, hogy a finom falatok oldják a feszültséget. Neki bármi baja volt, az evéssel vigasztalódott, nem csoda, hogy kigömbölyödött, de nem bánta, elfogadta magát, olyan, amilyen.

— Berta nem jön? — kérdezte Liza reménykedve.

— Nem, megint a szerelőket várja. — Emilynek sem hiányzott, elég baja volt Berta nélkül is.

Mindenki munkája után nézett, hol fognak kezdeni; Carol a kiadóba volt beosztva az egyes gépre, Kim a kettesen segít neki, ha sokan vannak, Emily az elkészítendő gyógyszerekhez volt beosztva, Margot laborált volna...

— Gyertek kávézni! — szólt Júlia.

Mind elindultak a konyhába, de a raktáron és nem a laboron keresztül. Még Emily is leült velük reggelizni, elgondolkozva szorongatta a tortás villát: Kim nem tetszett neki, ő egyedül csak turkált a süteményben, pont ő, akinek folyton tele volt a szája, elfogyasztott mindent, ami a keze ügyébe került. A többiek jó étvággal ették a tegnapi süteményt. Margotról nem esett több szó.

Liza az órájára nézett és hozta a bejáratí ajtó kulcsát. Carol épp hogy bejelentkezett a számítógépbe, már áradtak is a betegek, szinte legázolva a törekeny Lizát. Kim még nem érkezett vissza a konyhából, így Carolnak egyedül kellett állnia a reggeli rohamot. Egy agyvérzéses betegnek Ginkgo-power étrendkiegészítő volt felírva. Ritka eset. Fel sem nézett, igyekezett serényen dolgozni, egyszer csak furcsa sorokat pillantott meg a fehér vénylapon.

Rp.

Ne haragudjon Porter őrmesterre!

Találkozzon vele naponta 1×

olvashatatlan aláírás Barrette doktor pecsétjével

— Sajnos hiánycikk, ami önnek fel van írva, a közeljövőben nem kapható!

— Carol nem jött zavarba, közömbösen nézett az őrmesterre. A férfi elmosolyodott és a zsebébe sülyesztette a receptet, a betegek nagy álmélkodására megindult a tára mögé.

Az őrmester egyenesen a kábítószerszekerényhez ment, elégedetten nyugtázta, hogy nem tudták kinyitni a zárat, nem hiába hozatták az Abott-cégtől. Sharon köpenyét gombolva jött a laboron keresztül.

Az őrmester megszólította a fiatal lányt.

— Kisasszony, ön szerint hogyan lehetséges ennyire feszegetni ezt a zárat anélkül, hogy valaki észrevette volna?

— Biztosan zárás után történt.

— Nem, akkor nem tehetted. Rendőr állt kint, meg bent is.

— Akkor fogalmam sincs. Igaz, este leoltjuk a villanyt a laborban, az öreg Bieler nagyon takarékos, de a konyha felé többnyire erre járunk. Észrevettük volna, ha idegen feszegeti a kábítószerszekrényt.

— Most rátapintott a lényegre. Mindig is kezdettől fogva az volt a meggyőződésem, hogy a patika dolgozói közül tette valaki!

— Várjunk csak... Elég zűrös délután volt a tegnapi, tudja hármias találatom volt a lottón, Carol előre megjósolta. — Sharon tévován nézett Porter őrmesterre.

— Tisztában vagyok Carol különleges képességeivel, folytassa nyugodtan — az őrmesternek észébe villant az előző este elázott drága cipője.

— Szóval, azt ígértem neki, hogy ha nyerek, veszek egy hatalmas tortát. Tele-ettük magunkat, mindenki ellustult, alig vártuk a zárást. A konyha felé később már nem igen mentünk, nem volt miért. De el nem tudom képzelni, hogy valamelyikünk olyan ostoba lett volna, hogy nekiáll feszegetni ezt a különleges zárat.

— Különleges zárat? Ezek szerint közelebbről megszemlélte!

— Az apám is ilyet szereltett fel az irodája ajtajára. Nem tudtam, hogy tilos közelebbről megnézni. Na, sok sikert! Úgy tűnik a patika fantomját magának sem lesz könnyű elkapni... Carol is hiába erőlködik, hogy maga elé idézze... ha... ha...

— Magának aztán igazán nincs miért gúnyolódni kolleganőjén, már elfelejtette, megjósolta a hármiasát! — az őrmestert meglepte, hogy rosszul esik neki, ha Carolt bántják!

— Kint volt délben és látta a lottószámokat az újságosbódénál. Az enyémekeket meg kívülről tudta, állandó számaim vannak. — Sharon hitte is, nem is, amit állított.

— Nem járt az újságosbódénál. Láttam! Kint ültem egy padon és figyeltem a patikát — az őrmesternek pirosodni kezdett az arca.

— Szóval magával találkozott a parkban, majd elrepült a boldogságtól, amikor visszajött. Vigyázzon, nem normális ez a lány!

— Ha nem normális, hogyan dolgozhat itt, ahol minden apró munkára annyira figyelni kell? Emberélet múlhat egy tévedésen!

— Oh! Nem a munkájával van a baj... Sőt, állítólag az általa kiadott gyógyszer jobban hat, mint az, amit mi adunk ki, a betegek legalábbis ezt hiszik. Bocsásson meg, most már mennem kell! — ezzel elillant a másik ajtón. A vényezőben megnézte a készítendő recepteket. Rengeteg volt. Margot meg sehol, mérgelődött. Emily jött hátra az irodából segíteni.

— Margot szegény — válaszolt Sharon kérdő tekintetére — már nem készíti el ezeket. Látom rajtad, még nem tudod. Ő az éjjel meghalt. Kedvenc fo-

teljében az ablakra meredve holtta dermedt. A szíve! Mindig is ettől félt. — Sharon hátrálni kezdett a fal felé, az ájulás környékezte. Kezdett elege lenni az egészsből, Margot meghalt! Ez egy rémálom! Beszaladt a laborba, és megragadta az őrmester kezét.

— Tegyen már valamit, az Istenért! Margotot megölték! Tegnap este zárás után haza kellett kísérem, annyira félt. Mindenképpen Carrollal szeretett volna beszélni, de ő még zárás előtt elment. Én egy párszor megpróbáltam szóra bírni, de bevallom inkább csak udvariasságból. Örökké izgatta magát valamin. „Majd holnap elmondom!” gagyogott össze-vissza Margot, „Felhívom Carolt, mihiyt hazaérek, ő két embert látott a kábítószerkrény előtt! Én is láttam őket. De annyira furcsa volt, mintha az egyik egy bábu lett volna. Látom most már igazán érdekel, de már azért sem mondom el, ... azért sem! Feljössz egy pillanatra?” — hamiskásan elmosolyodott, már nyoma sem volt rajta a félelemnek. Talán, ha felmegyek, elmondta volna, de én nem akartam több időt elveszteni. Így is későn értem haza, a szüleim már aggódtak.

— Természetes halállal halt meg. Nem nyúlt hozzá egy ujjal sem senki. Ez az orvosszakértő véleménye. Mindenesetre jó volna tudni, mit láthatott, ami annyira felizgatta?

Clark hadnagy érkezése vetett véget a társalgásnak. Sharon elengedte végre az őrmester kezét, finoman elpirult amint Clark csodálkozó tekintetét magán érezte. Porter hozzáfogott az ujjlenyomatok rögzítéséhez az ajtón. Rengetegen összefogdosták, eltart egy darabig amíg mindegyiket azonosítják.

— Amatőr munka — magyarázta tovább főnökének — nézze össze-vissza karcolta az ajtót, de nem sikerült kinyitnia!

— Nem maga gyártotta ezt a zárat! — fojtotta belé a szót Clark hadnagy — Minden dolgozótól vegyen ujjlenyomatot!

— Emilytől is? — ingerkedve kérdezte az őrmester.

— Magának ő nem Emily, hanem Wilson gyógyszerésznő! Természetesen tőle is. Egyedül ő tudta, hol van a kulcs. Minek fessegette volna? Milyen örütség ez egyáltalán? Hiányzik egy gramm morfium, megkerül másnapra. Harmadnap megkísérlik újra ellopni, ráadásul az egész patika asszisztál hozzá! — Clark hadnagy reménytelenül felsóhajtott.

— Ez a Sharon nevű lány, azt állítja, hogy tegnap este az elhunyt Margot látott két személyt a szekrény előtt, az egyik egy bábu emlékeztetette őt. De nem volt hajlandó többet elárulni, mielőtt Carrollal nem beszélt — mondta az őrmester Clark hadnagynak óvatosan.

— Maga meg elvitte autózni a lányt, így aztán a szegény asszony nem tudta elérni.

— Biztos, hogy nem emiatt halt szörnyet — vágott vissza Porter őrmester.

— A lányt is ki kell hallgatni, hátha mégis sikerült beszélniük este miután maga hazavitte.

— Falba tudnám verni a fejemet, hogy nem inkább az öreglányt vittem haza! Most már soha nem tudjuk meg, mit keresett a meggyilkolt Mabel Rotternél, meg Mr. Liptonnál. — Hátha ő gyilkolta meg őket, különben honnan juthatott annyi pénzhez? A bankszámláján 20.000 font jelent meg egyik napról a másikra. Tegnap este a kábítószerszekrény előtt valószínűleg két szellemet látott! A meggyilkoltak szellemeit! Otthon éjszaka megint! A szíve felmondja a szolgálatot! Kész!

— Hát igen! De minek feszegette a kábítószerszekrény ajtaját? Vagy újabb áldozatot talált, és a két bábuszerű alak meg csak kitalált mese? — gondolkodott hangosan Porter.

— Nem tudom. Még ki kell derítenünk, hogyan jutott ekkora összeghez. A másik két áldozat környezetében nem ismerte fel senki. A környékről mindenki ebbe a patikába jár, az áldozatok rokonai is, de Margoton kívül innen senkit sem láttak az elhunytaknál. Ő miért ment oda? — fűzte tovább Clark jó hangosan hadd hallja mindenki.

— Ez egy óriási baromság! Méghogy Margot ölte volna meg szegényeket — kiáltott fel Emily magánkívül.

— Igen. Margot nem tehetett! Még titkot sem tudott tartani. Tegnap tényleg félt! Saját magától nem ijedt volna meg... — csatlakozott Sharon Emily-hez.

— Jó! De honnan vette azt a rengeteg pénzt! Meg tudják mondani? — kérdezte Clark hadnagy.

— Nem tudjuk. Nekem mindig siráncozott, te tudsz valamit Sharon?

— Nem. Berta ugyan többször említette, hogy több pénze kell, hogy legyen, mert sokat költött az étkezésre, de nekem sohasem mondott semmit. Talán Carolnak.

— Rendben van, küldjék a hölgyet ide a laborba, váltsa le valaki! — kérte Clark hadnagy.

Carol komoran jött hátra: mit mondjon ezeknek, semmi értelme nekik telepatikus megérzésekről beszélni... Azt, hogy ő visszament a múltba, megnézni mi történt, úgysem hiszik el! Senki sem hitt neki, csak egyedül Margot! Még Liza sem, aki pedig saját magán tapasztalta az elmúlt nyáron: milyen szörnyű hőség volt azon a napon, mégis, Liza fekete, nehéz gyapjú téli kosztümbe öltözött. Megütközve néztek rá, ő sem tudott magyarázatot adni, minek öltött feketét, s délután telefonáltak neki a gyermekei, az édesanyja hirtelen meghalt, pont abban az órában amikor ezt a ruhát választotta. Véletlen, mondogatta később, a többiek pedig buzgón bólogattak. Carol mélyen megvetette a vakokat. Ezeknek nem beszélhet a két alakról, akiket Margotnak említett: nyilvánvaló, hogy ezek intézték el! Margot tegnap este észrevette őket, amint megpróbálják kinyitni a kábító-ajtáját, érthetetlen, miért nem csapott patáliát.

Clark hadnagy némi ellenszenvvel figyelte a közeledő lányt, tiszta ideg, az ilyeneket nehezebb kihallgatni.

— Carol, szeretnénk ha elmondaná mit tud Margot haláláról. Ki volt az a két személy, akit ő és maga állítólag látott? Sikerült esetleg később telefonon beszélniük?

— Nem tudok semmit, Margot nem hívott fel este, biztosan megnyugodott, hogy ráér a dolog reggelig. Talán ivott egy pohárka likőrt, vagy bevett valami tablettát...

— Rendben van, nem beszéltek este, de kiket látott maga ez előtt a szekrény előtt? Milyen bábuszerűen mozgó személyeket és mikor? — faggatta a hadnagy.

Kim velőtrázó sikolya mentette meg Carolt a választól. Ész nélkül rohantak a vegyszerraktár felé, ahonnan a fültépő hang hallatszott. Ott találták Kimet halálraváltan egy hatalmas porcelán kenőcsös tégely romjai között.

— Itt volt! Margot itt volt! Megérintette a nyakamat!

— Megint összetörtél egy drága tégelyt és üresen hagytad az officinát! — mérgelődött Emily.

— De hát itt állt mögöttem, nem érted! A jéghideg kezével megfogta a nyakamat!

— Jól van, nyugodj meg! — bánta meg előbbi ingerültségét Emily — Margot nem lehetett itt, meghalt, te is jól tudod.

A két rendőr megkövülten bámulta őket, ezek tényleg bolondok...

Kim hirtelen elszégyellte magát, zavartan szedegetni kezdte a cserepeket, Liza hozta a szemetes vödröt, lapátot, hogy feltakarítsák az öt kilónyi fehér vazelint.

— Kim, egyél valamit — biztatta Emily — pont tízórai idő van!

Mindenki elnevette magát, hiszen Kim egész nap evett. A rendőrök elindultak a nő után a konyhába.

— Mi is elfogadnánk egy csésze teát — kezdte barátságosan Clark hadnagy, miután helyet foglaltak az őrmesterrel az asztalnál. Kim zavartan töltött nekik a vendégcsészékbe, keze remegését leplezni sem tudta, a tegnapi lakomából egy morzsa sem maradt, kénytelen volt lekváros kenyeret kenni. A fiatal szőke hajú, barna szemű, kenyerét majszolgotató teremtés határozottan tetszett az őrmesternek, mintha nem is felnőtt nő, hanem egy ijedt gyermek ült volna mellette.

— Pontosan mitől ijedt meg, Kim, ugye szólíthatom így? — kérdezte Clark hadnagy.

— Hát, butaság volt tőlem, belátom, de úgy éreztem, mintha Margot megfogta volna a nyakamat a halott kezével. Annyi rémség történt mostanában, rosszul bírják az idegeim... — mentegetőzött.

— Megértem magát, jobban mint gondolná. Szégyellem, hogy még nem lepeltük le ezt a fantomot, elképesztő, tegnap este újra meg merte kísérelni a morfiumlopást! — kavargatta a teáját a hadnagy.

— Csak a patika dolgozói tehették! — vélte Porter őrmester — ugyanis zárás után reggelig itt volt Boor detektív, nem kerülhette volna el a figyelmét semmi.

— Mi viszont tudtuk, hogy a zárat kicserélték, minek fessegettük volna.

— Miért ne? Próbálkozhatok volna, ez csak természetes! Csakhogy ez egy kitűnő munka, nem könnyű kinyitni. Az én ötletem volt. — Porter őrmester gyilkos tekintetű vetett a főnökére, mert az soha nem ismerte el, ha ő valamit jól csinált.

— Ha valaki közülünk nekifogott azt a szekrényajtót felfeszíteni, akkor az csakis Berta lehetett, ő az egyetlen, aki nem tudja képzelni, hogy neki valami nem sikerül. Egész késő délutánig hátul matatott egyedül, a laborban fény nem égett, az öreg Bieler, a tulajdonos nagyon takarékos, feleslegesen nem égetjük a villanyt. Emily is nagyon ügyel erre. A sötétben megpróbálhatta kinyitni, ő tudja miért! Margot láthatott valamit, ami szöveget ütött a fejébe, de bizonyára Berta is észrevette őt, éjszaka ráijesztett, Margot meg szörnyethalt. — Kim maga is csodálkozott attól, amit mondott.

— Ezek szerint őt gyanúsítja a négy idős ember halálával? — a hadnagy szórakozottan elvette Kim utolsó lekváros kenyerét a tálcáról.

— Mindig is pénzéhes volt, kellett neki ez a patika, ügyesen Emily-re terelte a gyanút, két legyet egy csapásra. Én jól ismerem őt, mindenkin keresztülgázol saját maga és a családja érdekében. Évekig megkeserítette az életemet, amíg meg nem szűnt az a patika, ahol vele dolgoztam, amióta idejöttünk, sokkal jobb nekem. Nincs akkora hatalma, hogy tönkretégye az életemet. A betegek is utálják. Amit maguknak mondok azt titokban tartják ugye? Bizonyítani semmit sem tudok, ezek csak megérzések.

— Azzal bizony nem sokra megyünk! — nyelte le az utolsó falatot a hadnagy. Kim már megbánta a kirohanását Berta ellen, ha valaha megtudja, az az asszony szörnyű bosszút áll.

A hadnagy az őrmesterrel visszament a laborba, magára hagyva egy összezavarodott nőt, akinek elment a kedve a további falatozástól, a maradék teáját is kiöntötte a lefolyóba. Mire felnézett, már megint nem volt egyedül, Arnold doktor állt a konyhában.

— Miben segíthetek? — kérdezte kelletlenül, Arnold nem volt az esete, gyanította, másnak sem.

— Egy pár gyógyszerre van sürgős szükségem — szólalt meg mézédesen — rengetegen állnak Carol előtt. Nem tenné meg, hogy a másik számítógépen elintézi a receptjeimet?

— Természetes, azonnal! — Megindult a doktor előtt az officina felé. Szegény Margot! Minek is vitatkozott annyit vele, amíg élt. Azok az üres kenőcsös, meg porüvegek, folyton hiányzott neki valami. Tehetett ő arról, hogy hamar kifogytak a sok receptura miatt. A patikában lépni sem lehetett a betegektől. Most már biztos, hogy influenza járvány van, keseredett el Kim. Bejelentkezett a kódjával a számítógépbe, Arnold doktor elhelyezkedett vele szembe. A

doktor pár szál haja egy gubancban meredt az égre. Milyen undorító, igazán megfésülhetné ezt a kevés haját, viszolygott Kim, miközben pötyögtette a gyógyszerneveket a számítógépbe.

A végén szokása szerint tekeregni kezdett a doktor a halom gyógyszer láttán.

— Miben vigyem el? Nem is gondoltam, hogy ilyen sok lesz! Nincs valami reklámszatyra? Holnap visszahozom, a többivel együtt.

Kim előkapott egy hatalmas papírzacskót amiben csomagolt szóda-bikarbóna jött, belepakolt mindent, és szó nélkül Arnold kezébe nyomta. Az orvos csalódottan indult kifelé, s kicsit neheztelve pillantott Kimre, merő por lett a fehér köpenye a durva papírzacskótól. A betegek kárörvendően kacsintottak össze, nem tetszett nekik, hogy a doktor soron kívül megkapta a gyógyszereit, de Kim sem menekülhetett előlük, már ott sorakoztak a számítógépe előtt.

— Adjon már nekem valamit — siránkozott egy vékonyka nő — majd megfuladok, allergiás vagyok erre a poros levegőre, pollenekre, lassan már mindenre!

Kim jól ismerte ezt, ő is minden tavasszal szenvedett. De az idén, mintha javult volna az állapota. Egyre több helyen olvasta, hogy az allergiát az immunrendszer gyengesége okozza. Ezért először folyamatos felszívódású multivitamint kezdett szedni, s határozottan jobban lett. Később keringésjavító páfrányfenyő-kivonatot vett magának, ez rengetegbe került, s takarékos lelkét eléggé megviselte, viszont micsoda gyönyörűség volt, hogy megszabadult a kínzó szénanáthától, orrfacsaró fulladozástól! A nőnek is ezt ajánlotta, meg hogy forduljon orvoshoz, ha nem javul az állapota.

Már majdnem dél volt, amikor telefonáltak az Eaton Place-on lévő Bieler patikából, hogy valaki megpróbált morfium receptet kiváltani, Barrette doktor aláírásával. A kiadóban dolgozó gyógyszerész tudott a doktor idegbetegségéről, de a dátumról rájött, hogy valami nem stimmel körülötte. Barrette már nem írhatta ezt a receptet, miközben hátrament, hogy a rendőrségnek telefonáljon, a fiatalember gyanút fogott, és elillant, de szerencsére jó személyleírást kaptak tőle a rendőrök.

Az Emelynél üldögélő Clark hadnagy a telefon után azonnal átment Porter őrmesterrel a rendelőbe, Ellie nővértől kívánták megtudakolni, hogyan juthatott a recepthoz a fiatalember.

Emily piros arccal ment a vényezőbe, lelkiismeretfurdalása volt a hadnaggal eltöltött hosszú időért, pedig fontos dolgot beszéltek meg: A nagynénje részletes munkatervét. Na meg a hadnagy nyaki gerincének a kezelését. Emily saját kezűleg kente be, masszírozta meg, a rendőr immár tökéletes csigolyáit. Bármikor visszajöhet a merevség és a fájdalom, figyelmeztette komolyan az asszony. Clark hadnagy nem tudta elhinni, mert most nem érzett semmit. Berta még mindig nem érkezett meg, így Emilyre hárult a közben beérkezett receptek feldolgozása. Nem beszélgettek, némán dolgoztak Sharonnal nagyon kellett figyelni a porokra. A konyhából már az ebéd előkészületeinek zaja hallatszott. Kim hangja türelmetlenné vált. Carrollal szoktak ebédelni, de most mindketten elől vannak. Vajon ki fogja leváltani? Emily ránézett Sharonra.

— Nem — mondta az — most az egyszer bírja ki egyig. Ha bezártunk, mehet enni. Rengeteg recept van még hátra, nem hagyhatjuk délutánra.

— Igazad van, másnak ennyi izgalom rég elvette volna az étvágyát, de Kimet más fából faragták.

Carol sem bánta volna, ha leváltják. Reggel óta folyton a számítógép mögött, elfáradt. Hiába szuggerálta magába az ellenkezőjét. Fél egykor felhagyott ezzel. Nála ezek a modern szuggeszciós módszerek, soha nem váltak be. Egyre többen és többen jöttek, mintha az egész város itt akarná kiváltani a gyógyszerét. — Kéz, recept, arc, pénz! — Ebből áll ma a patikai munka. Betegség megelőzés! Ha, ha ha ... ahhoz sokkal több munkaerő kellene! Idő csak a legszükségesebbre van. Mi van felírva, rendben van-e az adagolás, érvényes-e még a recept? Legfontosabb a pénz, ha az nincs, gyógyszer sincs. Mibe fog kerülni? Ezt ismételteti a beteg unos-untalan, mert ha nincs nála elég, gyógyszer nélkül marad. Carol nem tud rajtuk segíteni. Háromnegyed egy, Liza az ajtóhoz áll, hogy egykor pontosan zárjon. Kim sápadt, még mindig érzi Margot kezének jéghideg érintését, mintha örök időkre hozzánőtt volna ez a kéz a testéhez. — Bűnös vagy, gyilkos vagy! — hallotta valahonnan legbelülről, de nem tudott figyelni rá, az előtte álló betegre kellett koncentrálnia.

Kész! Végre egy óra! Liza bezárta az ajtót, ők fáradtan lerogytak a pénzt megszámolni, kasszát csinálni.

Kimnek húsz font hiánya volt, ez észhezterítette. Hideg kéz a nyakszirtjén az rossz dolog, de minusz húsz font, az keményebb csapás! Sharon megkönyörült rajta, átnézte a blokkokat, és hamar megtalálta az elütést. Két font helyett véletlenül huszonkettőt ütött be egy csomag Meridért, a betegtől a pénzt viszont jól vette el, különben az reklamált volna, meg a kassza is stimmelne. Kim örömeiben mindenről megfeledkezve ügetett a konyhába, ahol Carol már adagolta a vajban sült spárgát a tányérokra.

Berta még mindig nem érkezett meg, pedig ebédre mindig a föld alól is előkerült. Kim mintha álmodna, Bertát látta, amint lila kalapban, bőrdnnddel a kezében az állomáson toporog, mögötte a pereputtya, menekülnek, a rendőrök a nyomukban.

Éktelen csengetés hasított végig a patikán. Valaki nem általotta megzavarni az ebédszünetet. Liza rohant a kulccsal az ajtóhoz, mögötte Sharon lépkedett riadtan.

— Ki a frász lehet ilyenkor? — Kim sebesen tömte magába a spárgát.

— Még enni sem hagyják az embert! — mérgelődött Júlia. Káposztát melegített báránybordával, előre élvezte, hogy Emily kedvenc étele láttán mit szól. Sharon döbbenten hátrált az érkező öreg hölgy elől: habos, rózsaszín túllbe burkolva, hatalmas hústömeg tódult be az officina ajtaján, fején rózsás Florentin kalappal. Az arc finom vonalú, s idős kora ellenére is szép volt, mozgása pedig egyenesen kecses.

— Óh, jaj nekem! Elnézést kérek a zavarásért, de a fájdalmam kibírhatatlan!

Most költöztem ide, és rémületemre nem találom a poraimat! Szerencsére, egy új adagra való receptet mindig hordok a táskámban! Esedezem! — könyörgött ódivatú csipkekendőt szorítva könnyes szeméhez —, készítsenek el egy új adagot! Finom kis kesztyűs kezében reszketett a fehér receptpapír. Keze és lába a test tömegéhez képest meglepően formás volt. Hirtelen mindenki segíteni szeretett volna rajta. Liza leültette az asztal mellé, a fotelba. Sharon beütötte a számítógépbe, hátraadta Emilynek a receptet. Az nagy szemeket meresztett a név láttán: Jane Austen! A nénikéje megérkezett és haladéktalanul munkába állt, már majd megette a kíváncsiság, hogy néz ki, sikerült-e tökéletesen elmaszkíroznia magát. Elvégre évekkal ezelőtt még mindenki láthatta a televízióban. Be kellett mennie az irodába a kulcsért, óvatosan körülnézett, de szerencsére nem volt a közelben senki, így nyugodtan elővette egy régi gyógyszerkönyv lapjai közül, ahová celluxszal volt odaerősítve. Visszament a laborba, kinyitotta a kábítószerszekrény ajtaját. Összerezzen a csikorgásra, mi a csoda történt ennek a zsanirjával? Kivette a kábítószerkönyvet, bevezette az új beteget, közben hallotta Jane néni panaszos hangját.

— Az orvosok azt mondják, hamarosan rendbejövök. Hm... Bárcsak úgy lenne! Nagyon beteg vagyok, rengeteg pénzem van, de egészséget nem tudok venni rajta. Egyedül vagyok, egy szál magam! Szomorú, így öregen, betegen magányosnak lenni... — hangja elcsuklott, könnybefűlt.

— Majd meg tetszik látni, milyen jó lesz itt a környéken. Az emberek segítőkészek, itt van ez a mesés park, jó levegő... Ha magányosnak érzi magát a néni, csak jöjjön ide a patikába, én szívesen segítek — lelkesedett Sharon.

Emily gondosan elkeverte a tíz port, bár ezeket bizonyára soha senki nem fogja bevenni. Gondolkozott, idehívja-e Carolt elosztani, de mégis inkább maga látott hozzá. Becsukta a kapszulákat, pordobozt írt neki, összeszedte magát és elindult előre.

— Miss Austen, a porok készen vannak!

Jane néni hálásan nézett rá, megpróbált felállni, de visszahanyatlott a fotelbe, nagyon gyengének tűnt.

— Köszönöm kedvesem! Soha nem felejttem el! Azt hiszem, valakinek ki kell mennie a sofőrömről, a lábaim nem engedelmeskednek — megtört szemét Lizára emelte.

Miközben az kiment, Sharon megpróbált egy port ostyába tölteni, és a nénivel lenyeletni. Az idős hölgy ügyesen lenyelte a fehér ostyakapszulát. Emily ijedten összerezzen, erre igazán nem számíthatott. Jane néni azonban megnyugtatóan intett neki, amikor Sharon elfordult a pohárral.

Már jött is a libériás sofőr, gyengéden felsegítette úrnőjét, csoda, hogy rálelt a a karjára ebben a habkölteményben.

— Ilyen gazdag hölgy is ritkán járt már nálunk! Lehet szüksége van takarítónőre, biztos jobban fizetne, mint az öreg Bieler! — Liza kérdően nézett kolléganőjére.

— Megkérdezheted! Én meg elmegyek hozzá ápolónőnek, igazán szimpatikus idős hölgy. A sofőr meg legalább olyan jóképű, mint az őrmester, ráadásul sokkal udvariasabb. — Sharon elgondolkozott: Jane Austen, a név nem mondott neki semmit, de a mozgása, szeme valahogy ismerősnek tűnt. Hátrament a vényezőbe, megnézte a maradék recepteket, de nem volt köztük sürgős, hát ő is megindult a konyha felé ebédelni. Lizával feleztek egy hagymás rostélyost, meghívta kolleganőjét, még a hármas találat örömére. Evés közben folyton a gazdag idős hölgy járt az eszében, neki miért nincs ilyen rokona?! Élete végéig keményen robotolnia kell.

— Miért? Mit csinálnál, ha sok pénzed lenne? — kérdezte tőle Carol bátortalanul.

— Nyitnék egy drogériát, vagy egy Bioboltot — válaszolta gondolkodás nélkül Sharon. A torkán akadt egy darab sült krumpli: Carol belelátott a gondolataiba, különben nem pont most kérdezte volna ezt. Elhallgatott, nem bírta volna újra végighallgatni a sok halandzsát a telepáciáról.

— Jól keresel, majd összegyűjtöd! — vigasztalta Liza, szerette Sharont, sokkal jobban Carolnál.

Emily is megérkezett. Júlia helyet csinált neki az ablak mellett, jó étvággal falatoztak.

— Vajon kit láthatott Margot? — töprengett Liza — vagy ne beszéljünk erről ebéd közben?

— Mekkora butaság volt, hogy nem csapott azonnal patáliát! Őszintén szólva nem volt rá jellemző a hallgatás — jegyezte meg Júlia.

— Azért nem csinált botrányt, mert természetes volt számára amit látott. Később valami miatt megváltozott a véleménye, de még mindig nem lehetett biztos abban, hogy valami nincs rendben. Velem akart beszélni, mielőtt másnak, esetleg a rendőröknek szól, de a gyilkos nem hagyott neki időt. Bement a lakásba, hogy megölje, de szegény Margot megelőzte őt, íjedtében szörnyet halt! — Carol eltolta a desszertet maga elől, peregni kezdtek a könnyek végig az arcán.

A többiek zavartan ettek tovább. Csak Kim kérdezte később Carolt:

— Tulajdonképpen mit láttál a laborban?

— Semmit! Semmit sem láttam, a köd mindent eltakart. Gyenge vagyok, azt hiszem influenza lappang bennem — válaszolta borzongva barátnőjének.

— Milyen köd? — feszegette rosszat sejtve Kim.

— Hályog! A hályog a szememen. Nem látod?

— Ne marhászkodj már! Olyan tiszta kék a szemed, mint a márciusi ég. Nekem elmondhatod kiket láttál, nem adom tovább — az ő barna szemében könnyörgés volt.

— Attól félsz, hogy te voltál az egyik személy?

— Megbolondultál! — sikoltotta Kim — Neked teljesen elment az eszed!

— Jól van! Nyugodj meg, csak vicceltem. Nem láttam semmit, Margot összegagyvált mindent, nem az első eset, te is tudod. Jobb lenne összeszednéd magad! Képzeld, rémeket látsz. Aki meghalt az soha nem fogja meg már a nyakadat. Se hátulról, se előlről. Nem tud többé anyag lenni, erre gondold mindig! — Carol nagyon megsajnálta Kimet. Rossz lehet olyan férjjel élni, akit nem szeret. Visszamentek a vényezőbe, délután ott kezdtek. Kimnek laborálni is kellett, és már két ember kiesett a munkából. Margot és Berta. Berta bezzeg nem halna szörnyet semmitől!

Az irodából Clark hadnagy baritonja hallatszott. Feszülten figyeltek mind a ketten, de az ajtó be volt csukva, meg mesze is volt a vényezőtől, talán a laborból, gondolták szinte egyszerre. Kim színleg a laborkönyvet nézegette, Carol meg a napi feltöltőfüzetet. Hiába minden, nem hallottak csak szavakat, amelyek nem álltak össze mondatokká.

— Mi lesz? — türelmetlenkedett — miért nem használod telepatikus képességedet?

— Hányszor mondtam már, hogy a küldött gondolatokat lehet telepatikusan fogni. Érzelmeket! A hadnagy nem is gondolkozik, csak darál. — méltatlankodott Carol. Ezek mindent összekevernek. — Ráadásul vacakul érzem magam, ráz a hideg, ilyenkor semmi nem megy.

— Tényleg elég rosszul nézel ki.

— Mi lesz velünk, valamennyien megbetegszünk... — elhallgatott, mert Porter őrmester jött ki az irodából.

— Az egész egyre zavarosabb lesz. Barrette doktor asszisztensnője megesküdött, hogy az összes receptet azonnal elzárta a trezorba, már amelyik előre le volt pecsételve és aláírva. Kérdeztem, hogy ezt minek csinálják így? Azt válaszolta gyorsítja a munkát, rajta a pecsét, aláírás, a doktor beírja a kívánt gyógyszer nevét, ő kitölti a fejléct, és kész. De ezeket a recepteket, ő minden este, ahogy befejezik a rendelést elzárja. Akkor is így tett, amikor Barrette-et elvitték az ideggyógyászatra. Nem tudja, hány darab volt, de azt igen, hogy ezek a receptek addig heverték az íróasztalon, amíg ő maga is a helységben tartózkodott, utána elzárta őket.

— Talán kiszaladt valahová, esetleg a mellékhelyiségbe, és a fiatal ember azalatt csente el — vélte Kim.

— Biztosan így történhetett, bár Ellie nővér tagadja. Mindenesetre jó személyleírást kaptunk a fiúról. A gyógyszerész most nézi a nyilvántartott kábítósok fényképét, a fiúk meg elkészítik közben a fantomképet — Porter őrmester megvigasztalódott.

— Megvárom este Carol! — folytatta — Amíg a gyilkos szabadon mozog, a sötétben kerékpárral életveszély hazamenni.

— Ha én gyilkoltam halomra a nyugdíjasokat a pénzük miatt, nem eshet bajom! — vágta rá Carol mérhetetlen gúnnyal.

Kim elhúzta a csíkot, nem kívánt kínos jelenet tanúja lenni.

— Nekem hívatásból mindenkit gyanúsítanom kell. Mit tegyek, hogy megbocsásson? Először lucernát etet velem, azután szívtelenül eltaszít?

Carol válasza sem méltatta Porter őrmestert, elindult a vényezőbe Kim után.

— Nem kellene ilyen elutasítóan viselkedned. Sok mindent kiszedhetnél belőle, ha csak egy kicsit is kedvesebb vagy hozzá. Nem sok ilyen férfi szaladgál a városban.

— Rendben van. Ha este itt lesz., hazamegyek vele, bár korábban is elmehetnék, én nyitottam reggel Emilyvel. Az öreg Bieler nem fizeti a túlórákat, lassan már annyi óráam lesz, hogy húsvétig be sem kellene jönnöm.

— Szegény Barrette! Vajon mi lehet vele? — Kimnek váratlanul eszébe jutott a doktor.

— Nekem elhiheted, valami nincs rendben körülötte! Az öreg Mr. Lipton a nagybátyja volt. Tudtad?

— Nem... Nem tudtam... Akkor ezért! Talán többet sose látom — kesergett Kim, mélységes bánatát látva Carol ellágyult, s visszagyömöszölte a kitörni készülő erkölcsi prédikációt.

— Holnap szombat van! Látogassuk meg a klinikán! Lehet jó hatással lesz rá, ha minket lát.

— Még itt sem volt rá jó hatással — rettent meg Kim az ötlettől. — Mindig úgy nézett rám, mint egy rakás rongyra.

— Igaz, engem sem kedvelt! Nem tudom, mégis mit képzelt magáról. — Carol sokszor vitázott a doktorral a gyógyszerek mellékhatása miatt, Barrette nem volt képes belátni, hogy a gyógyszerek ártanak is, ezt a legteljesebb nyíltsággal jelentette ki a lánynak. A megfelelő étrenddel való gyógyítás a doktor szemében eretnekség volt. Talán már el is fejtette Hyppokratesz szavait: „Ételed legyen az orvosságod” és azt, hogy „a természet gyógyít, az orvos csak gyógykezel”. Pedig mindmáig órá esküsznek a világon az orvosok, gyógyszerészek a diplomakiosztáson.

— Hol jár az eszed, már tíz perce kevered azt a kenőcsöt! — szólt rá Kim mérgesen — Nem leszünk kész zárásig, Berta meg rohamot kap, ha itt kezd holnap reggel.

— Mindig ez a kapkodás, semmit nem lehet rendesen megcsinálni! Legalább a patikában, rendelőben lehetne alaposan, átgondoltan dolgozni, hiszen emberéletekről van szó! — kesergett Carol.

De Kim már nem hallgatta őt, elindult üres standüveggel az anyagraktárba. Nem tudott tovább dolgozni, mert kifogytak a fontosabb gyógyszer alapanyagok.

Sharon elől volt Emilyvel, szokás szerint gyorsan összehangoltan dolgoztak. Egyik árazott, a másik kiadta a gyógyszert a türelmetlen embereknek.

Hátul Liza mosogatott lázasan, ő mindig sietett, hátha Berta hangja csattan mögötte. Júlia a recepteket szortírozta. Amikor a hátsó ajtón csengettek, Carol

rohant ajtót nyitni.

Egyenruhás sofőr állt az ajtóban, kezében csodálatos gyümölcskosár. A meglepett fiatal lány kezébe nyomta, sapkájához emelte a kezét és eltűnt a kicsit ködös kora estében.

— Remélem nem valami bomba van benne elrejtve — szólalt meg mögötte Liza, aki sok krimit olvasott, valósággal imádta ezt a műfajt.

— Ostobaság!! — Júlia kivette Carol kezéből a kosarat. Piciny borítékot találtak a szőlőfürtök között;

„Ezer hála és köszönet a déli hathatós segítségért, a gyümölcsök adjanak egészséget maguknak és tolmácsolják szeretetemet.”

Üdvözlettel

Jane Austen

Kandel street 3

— Oh, mennyi finomság! Egy hétig elég lenne a gyerekeknek! — sóhajtott Liza.

— Az én részemet nyugodtan elviheted a gyerekeknek. Nekünk rengeteg gyümölcs termett a kertben, minden kamra dugig van velük — fordult hozzá Carol, remélve, hogy Liza elfogadja, mert nem engedte a büszkesége, hogy bárki jótékonykodjék vele.

Júlia elindult a konyhába a kosárral.

Carol különös borzongást érzett a csontjaiban, halálosan biztos volt, hogy valami nincs rendben a laborban, érzékelte ahogy átszaladt rajta. A szekrény, a szekrény jobb oldalán sötét folt tátongott: ott ahol a kábító ajtaja van. Nem mert visszamenni! Kim jelent meg a labor másik ajtajánál.

— Carol! Jössz már? A kenőcs sistereg az infralámpa alatt!

Mennie kellett! Megint ő lesz kénytelen felfedezni, hogy a kábítószerszekrény ajtaja nyitva van. Megúszhatta volna, ha Kim a konyha felől jön.

Máskor bezzeg százszor is kirohan a konyhába bekapni valamit. Jól van, nem hátrálhat meg. Egyenesen a szekrényhez lépett. Az ajtó tárva nyitva. Sikítson? Vagy ne? Kim észrevétlenül a háta mögé került.

— Mi csinálsz itt? Minek nyitottad ki az ajtót? Teljesen elment az eszed?

— Nem nyitottam ki! Hogyan tudtam volna! Azt sem tudom, hol tartja Emily a kábító kulcsát. — Carol mérgesen nézett kolleganőjére.

— Mi az neked! Nem kell neked ahhoz kulcs! — Kim hangja egyre hisztérikusabban csengett.

— Sohasem hittél az én rendkívüli képességeimben. Mi történt veled, most egyszerre?

— Már magam sem tudom, mit higgyek, olyan furcsán érzem magam. Néha kiesnek idők az emlékezetemből. Előfordult — suttogta iszonyattal — hogy megmaradt a tízóráim, az uzsonnám, nem ettem meg.

— Ez tényleg ijesztő, azt jelenti, hogy nem voltál itt a patikában, különben hét ökör sem tudott volna visszatartani az evéstől. Mire gondolsz?

— Talán elvittek a földönkívüliek, a szomszéd asszony tele van ilyen történetekkel. — Kim nem tudott jobb magyarázatot, hacsak azt nem, hogy idegbaj jelei mutatkoznak rajta.

— Az idegeiddel van baj, de ennek más oka van, mint a földönkívüliek. Majd rájövök én mi bajod van, de most menjünk szóljunk Emilynek — Carol megindult az iroda felé.

— Menj csak. Nekem kevernem kell a kenőcsöt, különben újra olvaszthatjuk — Kim egyre gyanúsabban figyelte fiatal kolleganőt, most is a gondolataira válaszolt, hiszen hangosan nem ejtett ki egyetlen szót sem az idegeiről. Keverés közben éberén fülelt, hátha meghallja mit szól Emily az újabb rejtélyes kábítószer lopáshoz.

— Szent Isten — ájuldozott Júlia, aki újabb receptköteget indult az irodába és meghallotta a történeteket. — Most aztán tényleg nem volt itt rajtunk kívül senki!

— És ki csengetett? — tudakolta Emily kifelé jövet.

— Az idős hölgy sofőrje, aki délben váltotta ki a fájdalomcsillapító porkeveréket, óriási gyümölcskosarat küldött ajándékba, ott van a konyhában. De a sofőr nem jött be. Közölünk valaki nyitotta ki a kábító ajtaját. — Júlia kétségbeesetten nézett rájuk.

— Megnézem, hiányzik-e az üvegből — próbálkozott Emily.

— Persze, hogy hiányzik — suttogta Kim, — különben minek nyitotta volna ki a tolvaj.

De nem volt igaza, nem vett ki senki az üvegből egy grammot sem. És más sem hiányzott. Értetlenül pillantottak egymásra.

— Csak azt tudom elképzelni, hogy valaki megzavarhatta a tolvajt. — Emily gyanakodva méregette őket.

Az arcokon azonban rémületen kívül nem tükröződött semmi. Ők nem, ők nem nyithatták ki ezt a rohadt ajtót! Emily jól tudta, ki tette ezt, de nem árulja el senkinek, majd bolond lesz... Újra bezárta az átkozott ajtót.

— Elég volt! Menjünk dolgozni! Hiába állunk itt, attól nem leszünk okosabbak.

— Nem kellett volna hozzányúlnod — okoskodott Sharon, — a rendőrök többet tudnak, mint mi, talán ujjlenyomatot is találtak volna.

— Igazad van! Elég ostoba voltam, de még nem késő, megyek, szólok nekik. — megfordult méltóságteljesen, a zsebébe süllyesztette a kábító ajtajának a kulcsát. Carol kivette Kim kezéből a viaszos kenőcsöt, keverni kezdte, mintha az élete függne tőle.

— Ez már soha nem lesz sima — mondta megvetően Sharon a keverőedénybe pillantva — újra kell olvasztani. Kim nem törődött vele, esze ágában sem volt többet vesződni egy kozmetikai kenőccsel.

— Ha van időtök, gyertek a konyhába, előkészítem mindenkinek az adagját. Jót fog tenni egy csésze zöld tea is.

Júlia nem felejtette el, mi mindent mesélt Carol a zöld tea kedvező hatásáról: állítólag véd a ráktól, magas vérnyomástól, baktériumoktól, vírusoktól, még tán még a fogszuvasodás ellen is jó. Liza szerint, ha ennyi mindenre jó, akkor igazából semmire sem használ. Carol győzködte őket, hogy minden szervezetbe bevitt anyag a szervezet egészére van hatással. Júlia elosztotta a gyümölcsöt annyifelé ahányan voltak, ő a magáét hazaviszi Lilinek, este hazajön fáradtan a filmgyárból, jól fog esni neki.

Épp a teavizet tette fel, amikor hangos szóváltást hallott a laborból. Szaladt, hogy lecsendesítse őket, Emily nem tűrte a hangoskodást a patikában. Kim tőle szokatlan élességgel kiabált Lizára, aki dacosan mosta tovább a mérgezszekrét. Júlia is elszörnyedve nézte a kolleganőjét.

— Liza, te szerencsétlen! Nem lett volna szabad lemosni az újlennyomatokat! Most soha nem tudjuk meg, ki nyitotta ki az ajtót!

— Én nem tudtam, hogy valaki újra hozzányúlt, csütörtökön mindig a labort takarítom!

— Tényleg, te nem voltál itt, amikor észrevettük — vette védelmébe Júlia — Hátul mosta az öltöző melletti zuhanyozót.

— Most már mindegy, mosd nyugodtan tovább! Júlia, mehetek teázni?

— Még nem tettem oda a teavizet! Amíg elkészül addig gyere, edd meg a gyümölcsödet! Liza te is gyere!

Kim megbékülten indult a konyhába, ha Júlia nem lenne, sokkal többet veszekednének. Mennyi finomságot köszönhetnek neki! Most is elővarázsolt az ásványvizes raktárból egy tál libamájás szendvicset, milyen jó lesz a teához!

— Bertának eltetted az adagját? — aggódalmaskodott Kim.

— Jaj, nem. Jó, hogy szóltál!

— Nem fog bejönni, se ma, se holnap — állt meg az ajtóban Carol.

— Ezt meg honnan veszed? Hamarosan megérkezik, én mondom neked. — Júlia ebben az egyben biztos volt.

— Berta az előbb telefonált, a szüleikhez kellett utaznia, az anyja, vagy az apja hirtelen megbetegedett, kórházba vitték — folytatta Carol.

— Nahát ezt megünnepeljük! Tejszint teszünk erre a csodálatos eperre, ha hazavisszük, csak összetörük! — örvenkezett Kim.

— Különös, úgy tudom, Berta szülei a tengerpartra utaztak, nyertek egy kétszemélyes utat valamilyen sorsoláson — merengett Carol.

— Talán már visszajöttek, megártott nekik az utazás izgalma — küszködött Júlia a közékük települő félelemmel.

— Berta nem utazott el! Kint a parkból les és sorban elintéz bennünket egymás után.

Kim szeme szénfekete lett a rémülettől, enni sem bírt tovább, ki kellett mennie, felkavarodott a gyomra. A többiek hősiesen folytatták az evést. Kint a parkban Emily bolyongott, a rendőröket kereste, de nem találta őket sehol.

*

Clark hadnagy, Porter őrmesterrel a Bethesda kórház első emeletén tartózkodott. Többnyire lassú, fáradságos munka árán jutnak előre, de most a véletlen szerencse játszotta a kezükre a megszeppent fiatalembert, aki ve-rej-té-kez-ve ült az íróasztal előtt. Még mindig sápadt volt az átélt borzalomtól.

— Na, akkor Henry, mondja el a rendőröknek, mi történt! — biztatta Barrette doktor a szerencsétlent.

— Henry Morton negyedéves orvostanhallgató vagyok, Hardy doktorhoz jöttem vizsgázni. A doktor úr óráit sajnálatos módon nem látogattam, de nem izgattam magam, mert hallottam a többiektől, hogy mindenki megfelelt nála. Sőt legtöbbször kiválóan megfeleltek. De már az első percekben elpárolgott minden reményem. A doktor komoran nézett rám az íróasztal mögül és azt mondta: „Nem láttam magát az előadásaimon, de nem baj, majd meglátjuk mit tud.” Hirtelen minden tagom kihűlt, a torkom kiszáradt, elkezdődött a vizsga. Első téma: lelki egészség és fejlesztése a modern társadalomban. Hetet, havat összehordtam, ő meg csak csodálkozott és szidott szünet nélkül. Két órán át tartott a procedura, már fel akartam állni és elmenni egy elégtelennel, de nem hagyott. Szégyellem elmondani, de néha mögém állt és tarkón vágott! Gondoltam, hogy a pszichiáterek talán maguk is megbolondulnak pályájuk során. Amikor a dop-ping-használat pszichológiája került szóba, hihetetlen dolog történt: a doktor felugrott és fojtogatni kezdett. Nagyon megrémültem. Az arca kivörösödött, mocskos szavakat ordított a fülembe: az volt a legenyhébb, hogy te kis szarházi kábítószeres, még erről sem tudsz összefüggően beszélni?! Pedig ezt jól ismered! Látom a karodon a tűszúrás nyomait! A karomat nem láthatta, hiszen ing és zakó volt rajtam. Ugye nem sikerült újabb adagot szerezned?! Hol próbáltad meg? Azonnal válaszolj, te csibész! Borzalmas volt! Így bevallottam neki, hogy délután egy patikában próbálkoztam, de nem sikerült. A recepttel nem stim-melhetett valami, mert feltűnt a gyógyszerésznek, de még idejében kerekét oldottam, ebben már van gyakorlatom. Erre elengedte a torkomat és én moc-canni sem mertem. Úgy látszik, a zajra felfigyelhettek a szomszédos kezelőben, mert egy nővér jött be izgatottan.

— Mi folyik itt, Hardy doktor? Nem megmondtam, hogy a szobájában várjon! Maga mit keres itt? — fordult hozzám.

— Orvostanhallgató vagyok és a professzor úr már két órája vizsgáztat. — válaszoltam ingerülten.

— De hát ez nem a pszichiáter! Ez egy páciens, aki Hardy doktornak képze-li magát! Annyira vigyázunk rá, de mindig megszökik. A múltkor egy minisztert vizsgált meg Hardy doktor helyett, elképzelheti, mekkora botrány volt.

— Hallgasson nővér! Nem ért maga ehhez. Én a doktor másik énje vagyok. Ez a fiú itt narkós, ki kell gyógyítani belőle, még időben vagyunk. Kérem, Barrette doktor, segítsen! — időközben ugyanis egy másik elmebeteg külsejű egyén is megjelent az ajtóban.

— Barrette doktor? A recept tőle származott, amit Eaton Place-en ki akartam váltani. Már értem mi baj volt a recepttel — erre aztán mindketten nekem estek, a nővér tehetetlenül nézte.

— Honnan lopta el az én receptemet? — akarta tudni Barrette doktor.

— Én elmondtam nekik az igazságot, de persze nem hitték el. Még jobban szorongattak, a nővér ugyan csitította őket egy darabig, de aztán látta, hogy hiába. Telefonált Hardy professzornak, az meg a rendőrségnek, engem sem engedett el, de a jegyet azt beírta!

— Akkor most nekünk is mondja el honnan vette a receptet! — szólt rá szigorúan Clark hadnagy.

— Jól van. Elmondom még egyszer, ezerszer, százszor, akkor sem fogják elhinni — a hallgató újra magába roskadt. Bárcsak eszébe jutna valami ügyes kis hazugság! De az elmúlt órák nem kedveztek a fantáziájának, hát sóhajtvá belefogott.

— Ma reggel elmentem a Berkeley park melletti kórházba. A járóbeteg rendelés egy óra múlva kezdődött, nem volt sürgős dolgom, leültem egy kényelmes padra és a jegyzeteimet olvastam. Elég csúnyán köhögtem, gondoltam felíratok egy kis kodeint magamnak. Jártam ott már egy párszor, magánál is voltam Barrette doktor, de most nem ismertem meg.

— Térjen a lényegre! — Porter őrmester is szívesen tarkón csapta volna a fiút, de épp eleget kapott mára.

— Most jön a neheze... Valahogy elálmosodtam, küszködtem vele, de a szemhéjam lelecsukódott, szinte letaglózott az ólmos fáradtság. Biztosan elaludhattam, mire felébredtem, a kezemben szorongattam a morfium receptet. Por volt ugyan, nem injekció, de nem bántam. Furcsa módon nem izgattam magam, hanem zsebre tettem és elindultam kiváltani. A közelben volt ugyan egy patika, de én a távolabbiba indultam az Eaton Place-en. Egész friss lettem. Bár egy érzés az súgta, menjek még tovább, de annyira kívántam a kábítószer, hogy bementem, a többit már tudják. Váratlanul segítséget kapott Barrette doktortól.

— Lehetséges, hogy így történt, Henry, ahogy mondta. Ne féljen, nem bántja magát itt senki. Inkább segítünk leszokni a kábítószerről, ha maga is úgy gondolja.

— Igen! Azt hiszem, ez lesz a legjobb, le akarok szokni! — a fiatalember majdnem sírvafakadt.

— Akkor maradjon itt a pszichiátrián, ha nincs ellene Clark hadnagynak kifogása! — A fiú valószínű sokk hatás alatt van az átélt izgalom miatt, különben nem szánná rá magát önként az elvonókúrára.

— Hm. Porter őrmester legépei vallomását, azután alá kell írnia. Maradhat, de csak abban az esetben ha önök szavatolják, hogy nem szökik meg. — egyezett bele a hadnagy.

— Nem kerül a közelembe az az elmebeteg, aki vizsgáztatott? — aggodalmaskodott Henry.

— Nem, dehogy! Ő egészen máshol van elhelyezve. Ha aláírta a vallomását, a nővér megmutatja a szobáját, onnan telefonálhat a hozzátartozóinak — Hardy doktor csengetett a nővérnek.

Miután Henry elment, a rendőrök kérdően néztek Barrette doktorra. Az idegesen pillantott vissza.

— Arra gondoltam, hogy Hardy kollegám majd kiszedi a fiúból mi történt valójában. Láthatták, ezt ismételte volna unos-untalan, de a kezelés során fény derülhet arra is, hogyan jutott a recepthoz.

— Hát, remélem... — egyezett bele Clark hadnagy savanyúan. Magában már százszor elátkozta Barrette-et titokzatoskodásáért, de semmi értelme nem volt vitatkozni vele. Ő is makacsul ragaszkodott a történetéhez akárcsak Henry. Vagyis amit el akart mondani, elmondta, a többiről hallgatott. Ezek az emberek mindig okosabbaknak képzelik magukat mint a rendőrség, aztán egyszerűen csak, arra ébrednek, hogy torkukon a kés, amivel játszottak. Ez az öreg színésznő is! Ez is micsoda marhaság! Majdnem biztos, hogy a gyilkos nem fog ráharapni. Egy elmebeteg az más, de ez egy ravasz, óvatos gyilkos! Nem örült meg bizonyítékokat szolgáltatva leleplezni magát. Szépen kívárja amíg elül a zaj körülötte, ha nem Emilyről lenne szó, nem egyezett volna bele. Az öreg hölgynek, szerencsére, helyén van az esze, még az is lehet, hogy hasznos információhoz juttatja őket. Csak ma érkezett, de a patikában már mindenki ismeri.

— Hardyval meglátogatjuk ma este Emily néniét — mondta váratlanul Barrette a hadnagy ki nem mondott gondolatára reagálva. — A gyilkos igen ravasz, lehet, hogy nem az otthonában keresi fel, hanem valami teljesen ártalmatlannak tűnő kapcsolatot keres. Mindenre fel kell készítenünk Austen néniét.

Amennyit a gyakosságokról tudunk, akár lehetsz te is a tettes, — vélekedett magában Clark hadnagy, — semmi bizonyíték nincs a mesédre, az öregek pénzét te is kicsalhattad a barátoddal együtt.

— Mennünk kell! — szólalt meg hangosan. — Köszönjük az információt, mihelyt valamit megtudnak Henryről, azonnal értesítsenek! Talán előbbre viszi a nyomozást.

— Jelentkezünk, amint lehet! — Barrette doktor az asztalról felkapott egy hegyes levélnyitó kést, és széttárt ujjai közé csapkodott vele.

Mindjárt megsebzí magát, mérgeződött Porter őrmester, tiszta bolondok ezek, Hardy doktorral együtt, csak ilyenekkel ne legyen dolgom!

Megkönnyebbülten hagyták el az orvos szobáját.

— Barrette! Tedd már le azt a levélnyitót! Túlzásba viszed a dolgot! — mérgelődött a pszichiáter.

— Felbosszantanak ezek a rendőrök! Fogadok, hogy engem gyanúsítanak! — a doktor tovább játszadozott a papírvágóval.

— Mesteri húzás lenne a pszichiátrián elbújni, fogadok, hogy élvezed a dolgot! Mit csinálsz minden este a szobádban? Tegnap is vártalak vacsorára és nem jöttél. — Hardy doktor szigorúan nézett barátjára.

— A zenész az oka, a szobatársam. Olyan dolgokat beszél, amelyeket életemben nem hallottam. Szerinte az ember, Ádám a bűnbeesése előtt minden tudás birtokában volt, a bűnbeesés — amelyet mai eszünkkel tisztán felfogni sem tudunk —, után a sötétségbe zuhant. Azóta káprázatban, zavardottságban él, de a tudás mélyen lappangva megmaradt benne, csak a saját sorsát kell megtalálnia, amelyet egyedül ő tölthet be, senki más. Akinek sikerül maradéktalanul teljesítenie a feladatát, az boldog ember, nem is kell többet megszületnie, magasabb szellemi szférában létezik tovább. Neki ez az álma, teljesen éber állapotban lenni, amikor átlép a Halálhatáron.

— Igazán? Nekem erről sohasem beszélt. Mindig úgy éreztem, képtelen kilépni a maga alkotta börtönből.

— Számomra új világot nyitott, mindent másképp látok, mint korábban. Mintha eddig nem is léteztem volna. Napjaim egybefolytak, reggel és este Kate, közben csak a munka... A rendelőintézetben betegek végeláthatatlan sorra... Ekkora tömeget nem is lehet rendesen gyógyítani... Felírtam többnyire azt, amit a beteg kért. Szinte már nem is láttam bennük az élő emberi lényt, nem is volt erre idő..., pedig volt közöttük olyan is, akire az egész napomat rászánhattam volna. Este rohanás haza... Társaság otthon, idegenben... Unalom, unalom! Néha órákon át hallgattam az emberek beszédét, esküszöm neked, mozog a szájuk, de nem mondanak semmit. A világon semmit! Mindig holt fáradtan zuhantam az ágyba... Igyekeztem nem gondolni Barbarára, a két fiamra, akiket elhagytam. Kate nyavalygásai közben elaludtam, többnyire a pár óra alvás sem ment gyógyszer nélkül. Reggel óracsörgés, és kezdődött előről minden. Hangya lettem.

— Ha nem magam csatollak le a kezelőasztalról, akkor azt hiszem, több adagot kaptál és megzavarodtál. Minél előbb ki kell kerülnöd innen! Soha nem hittem, hogy hajlamod van az elmebajra. — Hardy doktor kétségbeesetten csóválta a fejét.

— Hallgatnod kellene a zenészt, akkor másképpen beszélnél! Te sem vagy normális, ha a kórházadról van szó, arra bezzeg leleményesen tudod kicsalni az emberektől a pénzt! Azt mondom, vigyázz magadra, egyszer megjárhatod! — figyelmeztette barátját fojtott hangon Barrette.

— Mit értesz azon, hogy vigyázzak magamra! Engem fenyegetsz? Ez a hála, hogy segíték neked elbújni a feleséged elől, úgyis tudom, erre megy ki a játék. Nem szégyelled magad a gyengeségedért!? Tudod mit szenvedett Barbara a két gyerekkel? Tedd le azt a papírvágó kést, még megszúrod magad!

— Megyek és megnézem Austen nénit. Nem jössz? — kérdezte Barrette doktor, válasz nélkül hagyva barátja vádjait.

Mindketten kabátot vettek, és szótlanul elhagyták a kórházat. Csak a parkolóban érintette meg békéltetően Barrette a barátja karját.

— Majd elrendeződik minden, meglátod. Én mindig melletted állok, tudod nagyon jól.

— Megáll az eszem! Én azt hittem, te vagy a pácban, nem én. De hagyjuk ezt, nyugodtan akarok vezetni! — Hardy doktor fáradtan ült a volán mögé. Kimerítő ez a Barrette, mindig is az volt. Mit tegyen, mégiscsak a barátja. Jól ismerte a közmondást, aki barátot keres hiba nélkül, az egyedül marad. Minek is megy ma ő ehhez az öreg nénihez? A kórháznak biztosan nem fog adakozni.

— Komolyan gondolod, hogy a gyilkos felkeresi Jane Austent. Mi is az igazi neve? Nagyon szerettem, igazi bohóc volt, a szó nemes értelmében, mindent el tudott játszani, hercegnőtől, a házmesterig. Vajon most milyen szerepet választott?

— Én is kíváncsi vagyok rá. Azt hiszem, finom magányos dúsgazdag hölgyet alakít. Emily legalábbis ezt mondta telefonon. Szegény nagyon szeretné, ha minél előbb lelepleződne a gyilkos, elvégre az ő porairól van szó, rossz fényt vett rá, az öreg Bieler könyörtelenül elbocsátja, ha ez a dolog visszaveti a patika forgalmát. Mindjárt ott vagyunk, remélem nem találkozunk senkivel — aggódott Barrette.

— Nem volt okos dolog, hogy kijöttél a kórházból. Egyedül is elintézhettem volna — Hardy beállt a kocsival a parkolóba.

— Nem. Figyelmeztetni akarom az öreg hölgyet. Nem vállalom semmiféle kockázatot az ő esetében. Felfedem neki a gyilkos kilétét, neki mindenképpen tudnia kell. Színésznő, a vérében van az alakoskodás, biztosan nem árulja el magát az előtt a szörnyeteg előtt — Barrette már kiszált az autóból.

— De így elfogulttá teszed, nem figyel majd a többiekre. Végére is semmi bizonyítékod nincs... — akadékoskodott Hardy.

— Ugyan már! Nem fogják olyan sokan megkörményékezni, saját érdekében mindenkire figyelnie kell.

A portás fiülkéjéből figyelmesen nézte őket. Roppant előkelően hatott gyönyörű aransújtásos egyenruhájában.

Austen néni már várta őket, a konyhában illatoztak a finom melegszendvicsek. A teavíz is felforrt, így semmi akadály nem volt a korai vacsorának.

Bert detektív megterített, Austen néni kitöltötte a teát, undorral nézett a konyha melletti fényűző ebédlőre.

— Ki csinálta ezt a remek pástétomot? — kérdezte Hardy doktor csodálkozva — ilyet még csak a Harris-nál ettem.

— Ő csinálta. Eltalálta. Mindent onnan hozott Bert. Adni kell a formákra, különben senki sem hiszi el, hogy gazdag vagyok — az idős hölgy komolyan

nézett rájuk.

Barrette az utolsó pillanatban szívta vissza bókjait az ételek minőségét illetően.

— Délben bent voltam a patikában — kezdte Jane Austen, miután befejezték a vacsorát.

— Emilynek igaza van, azok között nem lehet gyilkos. Az kizárt. Olyan tüneményesek voltak! Persze nem ismertek fel, tíz év és az emberek tökéletesen elfelejtenek. Igaz, elváltottattam az arcomat, amennyire lehetett, az ember soha nem tudhatja. Egy pár évvel ezelőtt jártam is a patikában. Ha nem maga Emily tette a morfiumot a porokba, akkor nem tudom, ki lehetett — döbbenten néztek rá.

— Jó, tudom, hogy nem tette! Van valamilyen Berta is ott, akit nem láttam, Emily rá gyanakszik. Megteszem, ami tőlem telik.

— Barrette elárulja magának, de csakis magának szerinte ki a tettes. Azután vissza kell mennünk, nehogy valakinek feltűnjön, hogy nem vagyunk a klinikán.

— A világért sem! Nem akarom tudni. Magam szeretném kitalálni! — mérgesen nézett Barrette-re.

— De ez veszélyes — figyelmeztette Barrette.

— Nem veszélyesebb, mintha elvonja a figyelmemet a többiekről! Gondolja meg, ha elég bizonyítéka lenne a gyilkosról, elmondhatná a rendőröknek. Nem, köszönöm! Öreg vagyok már, eleget éltem... Színház nélkül meg egyre nehezebb... Azért ne vágjon ilyen elkeseredett arcot! Tudok én vigyázni magamra. Még valami, amit tudnom kell?

— Más semmi. Úgy látszik, senki nem hisz nekem, Hardy sem. Csak azt nem tudom, minek segítettél akkor, hogy elbújjak az idegosztályon — elhárította Bert nyomozó konyak ajánlatát.

— Arra gondoltam, jót tesz neked a pihenés és talán sikerül rendbehoznod a magánéletedet. Két gyermeked van, felelőséggel tartozol értük!

— Ne untassuk Miss Austent, Bertet a magánéletemmel! Egyébként miért választotta ezt a nevet? — fordult az idős hölgyhöz.

— Mert nagyon tetszenek a regényei! Ma már senki sem tudja, milyen nagy író volt Jane Austen. Használhattam volna lánykori nevemet, de túl prózainak találtam.

— Menjünk Philip! Nekem rengeteg dolgom van. Sok szerencsét Miss Austen: Vigyázzon magára, Barrette nem élné túl, ha baja esne — melegen megszorították a művésznő kezét. Bert nyomozó becsukta mögöttük az ajtót.

Megállt a lift, valaki kiszállt belőle. Barrettenek az utolsó pillanatban sikerült Hardyt magával rántva a folyosói kanyarba ugrani.

Óvatosan kikémleltek, Sharont látták Miss Austenhez becsengetni.

— Nem mondtam, hogy kockázatos kijönnöd a kórházból! Akkora barom vagy! Ha meglátott volna, holnapra az egész patika, meg a rendelő tudná...

— Jól van! Ne mérgeledj már! Megígérem nyugton maradok, de vajon mit keres ez a lány Emily néniénél, csak nem árulta el neki Emily? Ez a lány a kedvence, a bizalmasa. — aggodalmaskodott Barrette.

— Ezzel az erővel, akár kidoboltathatta volna. Nem hiszem, hogy szólt neki. A lány határozatlannak látszott, alig mert becsengetni — nyugtatta barátját Hardy.

— A kórházból majd felhívjuk Austen nénit.

Az utcán, pár méterre tőlük, Liza álldogált, a patika takarítónője. Szerencsére a másik irányba nézett és a két férfinak sikerült gyorsan a kocsi mögé húzódni. Némán vártak, indul az asszony? Liza, mintha megérezte volna jelenlétüket, feléjük fordult. Sőt, megdöbbenésükre egyenesen ahhoz az autóhoz lépett, amely mögött megbújtak. Hardynak nem jutott jobb eszébe, mint elkapni Barrette-et és a földre teperni.

— Megvagy végre, te szerencsétlen! Már tűvé tettem érted a fél várost! — kiáltott rá.

— Segítség! Engedjen el azonnal! Asszonyom, hívja a rendőrséget — kérte a megrémült Lizát —, ez az ember egy veszélyes örült, fogva tart a kórházában. Nem enged haza a szüleimhez! Ápolói brutálisan bántalmaznak! Ez maga a pokol!

— Láthatja milyen állapotban van, kérem nyissa ki a kocsi ajtaját! Vegye ki a hátsó ülésről a kényszerzubbonyt — odaadta az autókulcsot. Barrette kiszabadította magát és Liza mögé húzódott — Vigyen haza a szüleimhez! Már aggódnak értem.

Liza tanácstalanul álldogált az autókulccsal a kezében. Barrette hirtelen kikapta a kezéből a kulcsot, beugrott a kocsiba a kormány mögé. A másik oldalon Hardy feltépte az ajtót és melléült. Barrette azonnal indított és elhajtottak, hátrahagyva a hüledező Lizát.

— Na, most már láthatod, mennyire volt okos az ötleted! Remélem, bevette a takarítónő.

— Vajon hova indult? Ő is Jane nénihez készült? Kíváncsi vagyok hányan keresik fel ma este a gazdag, elesett, öreg hölgyet.

— Barrette! Hagyd abba a száguldozást! Néha azt hiszem, tényleg megbolondultál! A sarkon megállsz, és átadod a vezetést nekem. Nem szeretem, ha más furikázik az autómmal.

Mire megérkeztek végre a kórházba, igazán halálosan elfáradtak. Jane nénit felhívni nem volt érdemes, Sharon még biztos ott volt. Hardy lefeküdt a szobájában, hazamenni nem volt kedve. Barrette a kórterembe ment, a zenész ébren várta.

— Vártalak, hol voltál? Olyan különös este volt... Üzenetet kaptam odaátról... Máskor is szóltak hozzám, de nem értettem meg. Ezúttal a zene nyelvén, mindent megértettem... Az egész hihetetlen, mégis természetes. Hallgasd csak! —

odarohant a zongorához, egy monoton furcsa dallamot játszott, amelyet Barrette még életében nem hallott. Az igazság hangja volt, de szegény Barrette nem értett semmit, a világon semmit. A zenész csak játszott, játszott, próféta volt, aki közvetíti a láthatatlan lényegét, a Világ lényegét! Barrette-nek majd megszakadt a szíve a sóvárgástól, hogy megértse ezt a számára idegen nyelvet, de hiába. Az ajtó kinyílt, a folyosón a betegek serege állt, arcukon fény! Végül Barrette doktor elsírta magát, a zenész abbahagyta a játékot, odament hozzá.

— Nem érted! Ugye nem értettél meg semmit? — kérdezte mély szájalommal. Barrette nem tudott a zokogástól válaszolni. A zenész magához ölelte, olyan szeretettel, mint valamikor régen, az idők kezdetén, az ártatlanság korában tették az emberek.

— Mondd meg, miért? Hozzám miért nem szólnak a hangok az Igazságról.

— Még nem jött el az idő számodra, Barrette.

— És te? — suttogta halkan, — te nem mondhatod el? Annyira szeretném.

— Nem vagyok képes, ezekre nincsenek szavak. Talán össze is roppannál, ha megpróbálnám. — a zenész felállt becsukta az ajtót, a betegsereg már nem állt ott. Lefeküdt az ágyra, hamarosan mély álomban merült. Barrette abbahagyta a sírást, de aludni nem tudott. Elindult Hardyhoz, hogy altatót szerezzen tőle. Barátja mérgesen nézett rá.

— Még aludni sem hagysz?

Barrette legszívesebben megrázta volna ezt az ostobát, aki nem hallott semmit. Fel sem ébredt a betegek hadára, akik biztos zajt csaptak, amikor gyülekeztek a folyosón. De az élmény hatására jónak érezte magát, és megpróbálta Hardy-nak elmesélni az imént átélt csodát.

— Holnap átköltözől egy másik szobába. Minél messzebb ettől a fiútól, annál jobb! Nála még nagyobb veszélynek vagy kitéve, mint a rendelőben. Keres magadnak egy altatót és tűnj el! — Hardy doktor nem bírta, ha megfosztják éjszakai nyugalmatól. Barrette kezdett igazán az idegeire menni.

— Te nem hallottál semmit ebből a különös zenéből. Hiszen csak úgy zengett a zongora! A betegek a folyosón szintén hallották, dermedten álltak egymás kezétfogva!

— Milyen zongora? Az egész kórházban nincs egy fia zongora sem. — Hardy tépni kezdte haját.

Barrette visszaroht a szobájába, be sem csukta maga mögött az ajtót.

A zenész aludt, úgy, ahogy hagyta. Barrette az ablakhoz ment, ahonnan a zongora hangja hallatszott az előbb! Világosan látszott az új hold fényénél, hogy nincs ott zongora, hogy is lenne. Egy kerek asztal állt ott, amelyen mindig is ebédeltek, amióta itt feküdt. De hát ő tisztán hallotta az akkordokat!

— Feküdj le nyugodtan! Nem kell ahhoz hangszer, hogy az igazság hangja megszólaljon, ha egyszer a láthatatlan úgy akarja — a zenész barátságosan hunyorított feléje.

Hirtelen nyugalom szállta meg Barrettet, valódi nyugalom. Gyógyszer nem juttatja az embert ilyen békéhez. Végre engedett a fáradságnak, és lefeküdt aludni.

Ötödik nap

Carol nyugodtan reggelizett a szüleivel. Saját készítésű gyümölcsös müzlit evett. Apja a szokásos sonkát tojással, édesanyja vajas pirítóst narancsdzsemmel. Nem sietett, tizenegyre kellett a patikába érnie. Szorongott kissé, mi várhatja odabent.

— Karim hány napig lesz nálatok? — kérdezte az édesanyja színlelt közönnyel.

— Amíg Berta vissza nem áll a munkába. Margot helyett nem vesznek fel senkit, az öreg Bieler úgyis el akarta küldeni. — Carol tudta, honnan fúj a szél. Karim gyakran jött hozzájuk helyettesíteni. A jó külsejű fiatal férfibe egy kicsit mindenki szerelmes volt a patikában. Egyszer hazakísérte Carolt és bejött egy pohár cherry-re, azóta édesanyja folyton reménykedik, hogy összeházasodnak. Csakhogy Karimnak esze ágában sem volt kolléganőt venni feleségül. Távoltartotta magát a fiatal lányoktól a patikában. Carolnak sem szakadt bele a szíve, Karim néha elég ijesztően viselkedett, talán mert az egyik öse egy beduin volt, a nevét is tőle örökölte. Külsőre ugyan nem tűnt arabosnak csak tűzes szénfekete szeme árulkodott származásáról. Többnyire elől volt, kettő helyett is tartotta a frontot. Most pont jókor jön, hogy Carol Porter őrmestert féltékennyé tegye. Az őrmester ugyan tegnap nem hozta haza, ahogy ígérte, de legalább felhívta és elnézést kért tőle. Clark hadnaggyal együtt állítólag fontos nyomra bukkantak, de erre Carol nem volt kíváncsi.

Szép tavaszi délelőtt volt, nem akaródzott munkába menni, ilyenkor bűn egy zárt, orvosságzagú helyiségben tartózkodni. Bánatosan tolt ki kerékpárját az utcára, szülei is sóvárogva néztek utána, jobban szerették, ha otthon van.

Jól sejtette, Sharon már bevetette magát Karimnál. A női betegek is leplezetlen csodálattal nézték a férfit a számítógép mögött, többnyire nyeszlett, sápadt patikusokhoz voltak szokva. Carolnak nem tetszett Karim viselkedése, bizonytalannak látszott, nyoma sem volt benne a régi magabiztosságnak. Később, mikor ezt megjegyezte a férfinak, azt a magyarázatot kapta, hogy influenza lappang benne. Hát az lehet, gondolta Carol, ő is napok óta érzett valami hasonlót.

Hátul, az öltözőben, Kim rakosgatott.

— Mindig örülök, ha Karim jön ide dolgozni, Emily idevehetné véglegesen is... Remek munkaerő. Jobb a munkahelyi légkör, ha nemcsak nők vagyunk itt

összezárva.

— Biztosan igazad van, bár szerintem nem jönne ide. Ott, ahol most dolgozik, hamarabb lesz vezető, mint itt, Emily még messze van a nyugdíjtól — válaszolta Carol. Sokkal gondosabban készítette ki magát, mint máskor, a fűzős cipőt sem vette fel.

— Tudtad, hogy Karim gyönyörű házat vett Eaton-Street közelében? Egyedül lakik benne, épp jó lenne neked, nagy kert van a ház körül, pontosan olyan, amilyent te szeretnél.

— Nekem már van házam kerttel, aki hozzám fog tartozni, odaköltözik. Soha nem hagyom el azt a házat, abban születtem, anyám is ott született. Különben Karim rám sem néz, akit maga mellé választ, annak nem lehet köze a patikához. Úgy érezné, mintha otthon is munkahelyen lenne, egyetlen alkalmat sem hagy ki, hogy ezt elmondja, amikor itt van. — Elégedetlenül nézte a tükörben kissé csapzott haját. Na, igen, a bicikli.

— Szerintem nagyon tetszel neki, különben esténként nem leskelődne a patika körül, biztos nem Sharonra vár!

— Leskelődik a patika körül? Ez nekem új! Még soha nem láttam. Azt igazán nem tudod nekem bemesélni, hogy Karim félénk, valami más oka kell annak lenni, ha egyáltalán jól láttad — Carol elgondolkozott, de nem jutott semmire.

Liza, aki a szomszédos vécét mosta, odaszólt nekik — Itt fut esténként a parkban, azt mondta, olyan jó levegő van. De szerintem is tetszel neki, Carol!

— Meglátjuk. Én nem fogok ráhajtani, utálok azokat a lányokat, akik rávarrják magukat a fiúkra — a frizurájával nem volt mit tenni, hát elindult a labor felé, hogy megnézzé a beosztást. Délutánra volt kiírva, akkor nincs más hátra, kezdi a gyógyszer alapanyagok betöltésével. Te jó ég! Az asztal tele volt a kiürült üvegekkel.

— Azért nem találod furcsának, hogy a rendőrök ki sem jöttek megnézni a kábítószerszekerényt? — jött utána Kim.

— Tényleg különös! Mintha már nem is törődnének a dologgal...

Elővette a feltöltő füzetet. Kezdte sorban beírni a feltöltésre váró edényeket. Először mindig a poros üvegek kerültek sorra, azután a folyadék következett, legutóljára az undok kenőcsök maradtak, amelyektől mindig nyakig ragacsos lett.

— Az étert majd én betöltöm — vette kezébe Kim a majdnem üres standedényt. Carol nem bánta, nem szerette a tűzveszélyes, savas anyagokat. Hátról rohangálás hallatszott. Emily, Kim csörtetett a folyadékraktárba, ahol a tűzveszélyes anyagokat elkülönítve tárolták. Rosszat sejtve kullogott utánuk egy hatalmas fémspatulával a kezében.

— Mi az? Mi van már megint? — kérdezte ingerülten.

— Az éter eltűnt! Kétszáz gramm volt itt még tegnap, most meg nincs! — Kim arca sárga volt, keze remegett.

— Hátha valaki kiadta receptre — próbálkozott Carol.

— Nem, megnéztük a rendelőfüzetben, nincs beírva — szólalt meg Emily apatikusan.

— Azért meg kellene kérdezni a többieket, hátha valaki elfelejtette beírni, hogy elfogyott — erősködött Carol.

— Már megkérdeztük. Sharon nem, mi hárman sem. Akkor ki? — mondta Emily.

— Margot! Margot vitte el! — reszketett Kim a nyakát tapogatva.

— Minek kellene Margotnak a túlvilágon éter? Nem értelek, Kim! Te mindig olyan kiegyensúlyozott voltál — Emily igazán el volt keseredve.

— Az étert legalább nem tudják a te migrénporodba keverni — jegyezte meg Carol.

— Miért beszélsz többes számról? — csattant fel Emily.

Carol ijedten nézett rá, olyan ostoba nem volt, hogy Emilynek kezdje magyarázni, mit látott odaát a laborban. Emily allergiás volt mindenre, ami nem teljesen racionális.

— Csak úgy kicsúszott a számon, nincs jelentősége. Most aztán hagyjatok mindent úgy ahogy van, ki kell hívni a rendőröket! Hátha most már méltóztatnak idefáradni.

— Megyek és telefonálok, addig ne nyúljatok semmihez! Legjobb lesz, ha bezárom az ajtót.

Elindultak Emily után.

— Nem szükséges, hogy velem tartsatok, menjete dolgozni, kevesen vagyunk, a munka meg több mint máskor! — Emily becsukta az orruk előtt az ajtót.

A két nő mérgében a konyhába ment, s jól belakmároztak az előző napi gyümölcs maradékból ebéd előtt. Kezdték hozzászokni a titokzatos lopásokhoz, s a láthatatlan valakihez, aki a patikában ólálkodik. Vagy mégse láthatatlan, s itt van közöttük?...

Végre meghallották Clark hadnagy hangját, és elindultak az iroda felé. Carol csalódva vette tudomásul, hogy Clark hadnagy egyedül érkezett. Az őrmestert se látta. Elmondták, hogyan fedezték fel az éter eltűnését, s együtt indultak az égvényes⁸ raktárba.

— Szóval mindent rendesen zárva talált Kim, ugyanúgy, mint máskor? — kérdezte a hadnagy.

— Igen. Semmi rendkívüli, az ajtó zárva, a kulcs benne, mindig így hagyjuk.

— A kulcs kívülről benne volt? Mi értelme van a zárásnak, ha a kulcs benne van kívülről.

⁸égvényes = tűzveszélyes anyagok tárolására szolgáló helyiség

— Nem a lopás ellen, hanem a robbanásveszély miatt zártuk be. A kulcs kívülről benne volt, hogy ha innen kell valami, ne kelljen keresni. Benzinért, alkoholért gyakran járunk ide. Fárasztó lenne folyton az irodába szaladgálni — magyarázta Emily.

A hadnagy közelebről megszemlélte az ajtót.

— Rengeteg ujjlenyomat van rajta. A laboros fiuk mindjárt itt lesznek, majd meglátjuk, van-e közöttük idegen. Ez a lopás azt jelenti, hogy a gyilkos újra lecsapni készül. De kire? Morfiumot nem sikerült szereznie, így durvább eszközhöz nyúl.

— Akkor már nem gyanúsítja szegény Margot-ot? — kérdezte Carol.

— Hm... Azt azért nem mondtam. Én magát is gyanúsítom. Lassan, aprólékosan lehet csak kiszűrni a tetteket...

— Az őrmester hol van? — kérdezte Emily, hogy másra terelje a szót.

— Porternek sajátos elképzelése van az ügyről, annak próbál utánajárni. Elvitte az autót is. Remélem, nem töri össze.

— Magát jobban izgatja az autója, mint a gyilkos! Én félek, egyre jobban félek, lehet, hogy engem tesz el legközelebb láb alól! Csak tudnám mit ártottam neki? Mindig alkalmazkodtam hozzá! — mondta Kim, egyenesen a hadnagy szemébe nézve.

— Kiről beszél, az Istenért!? Talán tudja, ki tette? Ebben az ügyben maguk közül sokan nem működnek együtt velünk. Majd megjárják! — Clark igazán dühös lett.

— Bertáról beszélek! Kiről másról! Tudják már egyáltalán, hogy megérkezett a szüleihez Cambury-be? Fogadok, itt bujkál a patikában. Néha az az érzésem, hogy állandóan figyel valaki — Kim a folyadékraktár ajtaját figyelte. — Megmozdult magától! — kiáltotta.

— Ostobaság, én nem láttam. Eredj és nézz be a folyadék raktárba. Győződj meg magad, hogy nincs ott senki. — Emily erőszakkal húzta magával Kimet.

Kim vonakodva követte. A raktár tiszta és üres.

— Liza csodálatos tisztaságot tart itt — mutatta Emily nekik.

— Nemcsak itt, az egész patikában! A szakfelügyelő annyira dicsérte mikor itt járt, hogy Liza belepirult — tette hozzá Carol.

— Menjünk, nézzük meg a kábítószerszekrényt, talán szerencsénk lesz, hagyott valami nyomot ez a pedáns takarítónő — próbált viccelődni Clark hadnagy, nem sok sikerrel. A nők kelletlenül követték a laborba.

Carol elmondta, hogyan találta legutóbb a szekrény ajtaját tárva-nyitva,

— De nem hiányzott semmi — tette hozzá Emily —, azért is nem izgatott, hogy Liza lemosta.

Clark hadnagy nem szólt semmit, de megnézett mindent.

— Ha valaki kinyitja ezt a szekrényajtót, két oldalról számításba kell arra, hogy rajtakapják. Túl nagy a kockázat! Tehát csakis olyan nyithatja ki, akitől természetesnek veszik, hogy dolga van ott. Fel sem tűnik a tevékenysége. Ilyen pedig nem sok van a patikában, javítsanak ki, ha tévedek. Emily, Kim, Carol, Sharon, Berta meg a szegény elhunyt Margot. — Clark hadnagy kérdően nézett körbe.

— Nem szívesen keverek bele másokat, de megtehették a többiek is, csak az ő rizikójuk nagyobb volt — szólt közbe Kim.

— Nem tudták a helyét a kulcsnak! — mondta Emily.

— Száz százalékosan nem lehet kizárni, hogy nem tudták — makacskodott Kim.

— Hát nem. Az igaz — sóhajtott a Clark hadnagy.

Ebben a pillanatban megérkeztek a rendőrségi labor munkatársai. Clark így megkönnyebbülten vezette őket hátra, Emily elindult az irodába, le kellett adnia egy pár sürgős rendelést, Carol és Kim megnézték a vényezőben, hogy van-e valami sürgős, nem volt.

Karim megszólalt:

— Én hátramegyek ebédelni, ha van mit. Reggelizni sem volt időm. Júlia ígért nekem rakott burgonyát, fejjessalátával. Egyszer ettem már ezt nála, azóta sem tudom elfelejteni az ízét. Kim te maradsz?

— Maradok — A betegek szerencsére csak gyéren szállingóztak.

— Rengeteg étrend-kiegészítőt adtunk ki délelőtt. Úgy látszik az emberek lassan belátják, hogy azzá válnak, amit megesznek. Hitvány étel, beteg ember — Sharon eddig nem lelkesedett az étrend-kiegészítőkért.

— Mi ütött beléd, hogy nem szidod őket? — kíváncsiskodott Kim.

— Édesanyámon eddig nem segített semmi, állandóan fájt a torka, füle. Megkérdeztem a rendelőben Dabori doktort, aki szokott a betegeinek étrend-kiegészítőt rendelni. Yucca kapszulát és nagy dózisú ásványanyag készítményt ajánlott. Már majdnem elmúlt minden panasza, még az ízületei sem fájnak. Azóta sokat olvastam róla és beláttam az ostobaságomat.

— Igen. Nekem is használt a Ginkgo. Azt hiszem, be is veszek egy kapszulát, nem szeretnék depressziós lenni. Clark hadnagy közöttünk keresi a tolvajt, meg a gyilkost is. — Kim hátrament, hogy igyon egy kis vizet. Szomjas volt, csak azt nem tudta, mire.

A konyhában négyen ebédeltek. Emily Clark hadnaggal, Júlia Karimmal. A hadnagy finom nyakmozdulatokkal kápráztatta el a fiatal gyógyszerészt.

— Erre is tudom forgatni a fejemet, meg a másik oldalra is. Újra embernek érzem magam. Hónapok óta kínozott a fájdalom. Egyik kivizsgálást követte a másik. Befeküdtem, de egyre rosszabbul lettem. Emily egyetlen mozdulattal meggyógyított — magyarázta Karimnak.

— Nemcsak egy mozdulat volt, ősi, taoista előírás szerint csináltam. Hat, nyolc ezer év tudása van összegyűjtve egy csodálatos könyvben. Szinte naponta olvasom. Magam is csinállok egy pár gyakorlatot, remélem megszabadít a súlyfeleslegtől — lelkesedett Emily.

— Engem nagyon érdekelne ez a könyv. Pont most olvasom a Tao Te King-et. Hol vette, Emily? Felírnám a pontos címét és ebédszünetben megvenném. — Emily megmondta Karimnak, az felírta a zsebében lévő papírfecnyire. Aztán döbbsenten meredt a blokk-papírra. Tétova, reszkető írással ez állt rajta:

„Kim a gyilkos, most már biztos. Este Carolt felhívni!” Most mit tegyen? Adja oda a felügyelőnek a papírt és mártsa be Kimet? Nem volt kedve megtenni, kedvelte ezt a barna szemű fiatalasszonyt. Meg volt győződve, hogy Kim nem tehette. Meg kell tudnia kinek a köpenyét adták oda neki. Reggel szokása szerint elfelejtett köpenyt hozni az Eaton Street-i patikából, Sharon adta neki ezt ami rajta van, nem az övé volt.

— Mi az? Kísértetet lát? — szólt rá élesen a hadnagy.

— Ah... semmi. A maga nyakán gondolkozom. Nem tudtam elképzelni Emilyről, hogy ért az ilyesmihez.

— Pedig ért — mondta Júlia lelkesen — rajtam is segített amikor lumbágó kínozott!

— Kim, jössz ebédelni? — kérdezte Emily a vízcsapnál álldogáló Kimet, mert zavarbahozták a dicséretet.

— Nem, egyetek nyugodtan, csak iszom egy kis vizet, és megyek vissza. — Azzal elindult fájó szívvel az officina felé. A világos konyha olyan biztonságot sugárzott.

Sharont időközben elárasztották a betegek. Mindenki türelmetlen volt, különösen a nyugdíjasok, a jó ég tudja, hova siettek. A pénzt fájó szívvel hagyták ott, abból kevés volt nekik, de a rengeteg gyógyszert elégedetten rakták el, úgy érezték, sokat tettek az egészségükért. Carol rendületlenül töltötte a fiókba a kifogyott gyógyszereket. Fáradtnak érezte magát. Az este még elérhetetlenül messzinek tűnt. Vajon Porter hol lehet? Mintha ősidők óta nem látta volna, pedig csak huszonnégy órája, hogy találkoztak. - Alig ismered - intette magát. Karimra gondolt, valahogy úgy érezte, hívja valaki. Emily bosszúságára a tárára hagyta az el nem rakott gyógyszereket, és hátrament. A férfiöltözőben talált Karimra, — a hívás megszűnt —, a fiatal férfi zavartan fordult feléje.

— Pont rád gondoltam, beszélni szeretnék veled! Mindennek előtt, nem tudod, kié ez a köpeny, ami rajtam van?

Carol közelebb ment Karimhoz, felemelte a köpeny gallérját. Jól sejtette, egy M betű volt belehímezve. A fogas mellett Margot állt, intett neki, hogy hallgasson.

— Nem — suttogta alig hallhatóan, ahogy egy jelenséghez illik, aki ritka anyagból van. Carol nem hallgatott rá, Margot mindig ostoba volt. Ha ő nem mondja meg Karimnak, megmondja Sharon.

— Margot köpenye van rajtad! — válaszolta fojtottan.

— Sejtettem — rövid gondolkozás után megmutatta a cédulát Carolnak.

— Kim a gyilkos, most már biztos. Este Carolt felhívni — olvasta hangosan a fiatal lány.

— Pszt. Ne olyan hangosan. Még bajba keverjük Kimet — ijedt meg Karim.

Carol a fogasra nézett. Mit jelentsen ez? Ezt akarta Margottól kérdezni, de az már el tünt. Jellemző!

— Kim biztos nem tette! Efelől nyugodt lehetsz! Tökéletesen alkalmatlan határozott, kitervelt cselekedetre, bár az utóbbi időben abszolút megváltozott — Carol érezte, hogy a logikája sántít.

— Akkor mit jelent ez a papír? Miért akart felhívni este téged Margot? — kérdezte Karim, elhúzódva a lány közeléből.

— Mit tudom én! — mérgelődött Carol. Hova tűnhetett Margot? Megint köddé vált! Kezdetben nehezen materializálódnak odaát az emberek, ezt tudta. Margot meg különösen ügyetlen.

— Tudod, hányszor felhívott engem esténként, amióta ez a dolog kiderült. Mindig volt valami ötlete, talán ez is egy a sok közül. Mennem kell. Ha este futsz a parkban, megvárhatnál, beszélgethetnénk az ügyről a Dagery-ben.

— Honnan tudod, hogy esténként itt szoktam futni? — csodálkozott Karim. Igazán messze kocogott, még a látszatát is el akarta kerülni, hogy valakire vár a patikából.

— Liza látott, meg tán Kim is. Na és! Titokban akartál futni? Meg tudlak érteni, hogy a parkban szívesebben kocogsz mint az Eaton Street-en. Nem akarod a tüdődet teleszívni mérgezett autóbúzzal. Teljesen érthető. Vagy valami más okból bolyongtál a parkban?

— Mi más okom lett volna — fortyant fel Karim — csak tudod milyenek az emberek. Mindent félreértenek.

— Ebben tökéletesen igazad van! Azt hiszik rám vársz? Zavar téged?

Karim lélegzete elakadt egy pillanatra.

— Te is ezt hiszed? — kérdezte magában mulatva.

— Nem. Tudom, hogy nem rám vársz. Már százszor elmagyaráztad, hogy távol szeretnéd magad tartani a kolléganőktől. Mégis kolléganőre vársz!

— Ennél nagyobb képtelenséget még nem hallottam. Honnan veszed ezt a butaságot! Persze te előtted nincs semmi rejtve! — Még hogy vár valakire, mekkora butaság! Egyszerűen csak arról van szó, hogy a parkban futni kelle-mesebb, mint a háza közelében. Eszében sincs Kimre várni, bár szemlátomást rosszul él a férjével, és való igaz: nem szeretne egy patikust maga mellett. Ez olyan foglalkozás, hogy elég a családban egy belőle, ő csak tudta, a szülei mindketten gyógyszerészek!

— A felügyelőnek nem mutattam meg ezt a papírt, minek keverjük bele Kimet! Mi a véleményed? — kérdezte Carol.

— Szerintem is hallgassunk. Nyomozzanak ők a gyilkos után, ez az ő dolguk! Vajon ki lophatta el az étert?

— Nem tudod? — gúnyolódott Karim megkönnyebbülten — használd a telepátikus képességedet!

— A gyilkosnak esze ágában sincs, hogy telepátikusan sugározza az éterbe a gondolatait. Nagyon erős, mondhatnám, mágikus erővel rendelkezik. Nem te vagy véletlenül? Az őseid a sivatagban rendelkeztek ilyen titokzatos erővel!
— vágott vissza a lány.

— Itt sem voltam azokban a napokon, amikor a mérgeket Emily migrénporába keverték. Mi jut eszedbe!!! — Carolnak sikerült alaposan kihoznia a sodrából.

— Honnan tudod, melyik napon keverték bele a morfiumot! Senki sem tudja, tudhatja, csak a gyilkos.

— Nem biztos, hogy a patikában keverte bele. Bármikor elmehetett a lakásukra és ott rakta a kapszulába a megfelelő mérget.

— És megmondanád milyen alapon került volna a lakásukba? Csak úgy egyszerűen besétált, itt vagyok, gyilkolni akarok, engedjenek be! — Carol egyre idegesebb lett.

— Nyugalom! Csukd be már a szekrényajtót, kitöröd a zsanírt a sarkából! A címet tudta a gyilkos a receptről, abban egyetérthetünk. Becsengetett, és azt mondta, a patikából jöttem, egy kis hiba csúszott a migrénpor készítésébe. Nem, nem semmi különös, csak az egyik komponense már lejárt. Az egészségre nem ártalmas, csak esetleg nem használ annyira. Itt van egy hibátlan doboz, cseréljük ki. Még hálás is érte a beteg.

Karim nagyon elégedettnek tűnt ezzel a magyarázattal. Carol kevésbé.

— De hát megláthatták a családtagok, szomszédok, és később elmondhatnák a rendőröknek a látogatást.

— Nem hiszem. Ezek az öregek egyedül éltek. Azonkívül a gyilkos nem számított rendőrökre. El sem követte volna, ha gondol a lebukásra. A gyilkosok nagyon beképzelték.

— Igen, igazad lehetett. — szólt közbe Liza, aki hátrajött átöltözni — jók a számításaid, csak egy ponton hibázik, a pénzüket biztos nem adták volna oda emiatt a cseréért.

— Hát, azt nem. Azt később kellett valahogy kiénekelnie. Bizonyára az utolsó kapszulába tette a mérget, hogy legyen ideje összebarátkozni velük. Húsz kapszula, a húszadik mérgezett. Addig kellett a pénzt valami ürüggyel kicsalni — Karim nagyon elégedett volt magával.

— Csakhogy megtudtam, az itt posztoló Ted Danson közrendőrtől, aki mellesleg detektív szeretne lenni, hogy az egyik öregasszony, Hester Gray pénze megkerült. Az egyik rokona kérte kölcsön, mert házat vett. Ezt nyomozta ki

Porter őrmester. A rokon a többi örökös miatt hallgatott, hogy egyedül övé lehessen a pénz. Az őrmester most a többi áldozat rokonait hallgatja ki. Háttha azok esetében közülük is valami hasonló történt. — Liza rövi ideig élvezte, hogy ezúttal ő szolgálhatott valódi szenzációval, mert rohania kellett az anyagraktárba.

— Nem kell rohanod —, figyelmeztette Carol — élvezd a szép napos időt! — de tudta, úgylis hiába, Liza lélekszakadva rohan vissza.

— Na, mit szólsz! Ezek a balfácánok! A patikában keresik a gyilkost, ahelyett hogy az örökösök körmére néznének! — Karim megkönnyebbült.

— Nem magyarázza meg a lopásokat — akadékoskodott Carol.

— Hát, az igaz. De lehet a morfium eltulajdonítása külön ügy, meg az éter is — komorodott el a fiatal ember kicsit karvalyszerű arca.

— Vagy valamelyikük mindhárom öregnek a rokona! — gúnyolódott Carol.

— Tudod mit! Itt maradok zárásig, Emily hálás lesz érte. Nagyon sok munka van, ti meg kevesen vagytok! Hazaviszlek, és nálatok újra átgondoljuk az egészet, te többet tudsz az egésztől mint én. Izgalmasabb, mint egy rejtvényfejtés! — várakozóan nézett a fiatal lányra. Lehet, hogy bolond, de szép. Mit szép, gyönyörű!

— Jobb lenne, ha a Dagery-be mennénk, a szüleim félreértenék a látogatásodat. Ott épp olyan jól lehet beszélgetni, mint otthon. — Carol töprengett. Mi van, ha az őrmester érte jön este, de ebben a pillanatban ez sem érdekelte.

— Akkor este! — Karim ezzel otthagya Carolt.

A férfi öltöző ajtaja nyitva maradt. Carol maga sem tudta miért, odament az egyik szekrényhez, kinyitotta: Margot állt benne teljes életnagyságban.

— Pszt! — mondta a természetén túli jelenségekhez edzett Carolnak — vigyázz nagyon! Nem kell erőltetned magad! Ne törődj a gyilkossal!

— Carol, mit keresel a férfi öltözőben? Egy órája kereslek, már éhenhalok! — hallotta Kim panaszos hangját a háta mögött, mire becsapta a szekrényajtót és engedelmesen elindult ebédelni. Margottal majd később beszél. Vajon miért mondta, hogy ne törődjön a gyilkossal? Margot-ra életében ez nem volt jellemző. Az lehet, hogy ő tudja már ki tette, de nem akarja, hogy megbűnhődjön? Carol semmi másra nem volt képes gondolni, éhes sem volt. Kim egyedül ette meg az összes rántott gombát.

— A végén még elhízol! — gúnyolta Carol — pedig van egy titkos imádód, aki karcsún szeret.

— Ugratsz! Nincs nekem hódolom, még a férjem sem az. De már nem is érdekel, egyedül az evés okoz maradéktalanul örömet, azt sem bánom ha meghízom. Az idegeim egyre rosszabb állapotban vannak: az előbb, képzeld Margot-ot láttam a szekrényben, amit becsuktál. Persze biztosan nem volt benne senki. Ugye? — kérdezte reménykedve Carolt.

— Hm... Nem tudom, lehetséges, hogy ő volt, de ne foglalkozz vele!

Kim nem szándékozott Margot-tal törődni, életében sem bírta, halálában pedig kifejezetten utálta.

— Ki az a titkos imádóm? Gondolom, nem Barrette!

— Ha vége lesz ennek a sötét ügynek megmondom. Addig semmi esetre sem!

Kim sóhajtott, jól tudta, hogy barátnője konok, mint egy öszvér. Nekifogott a pudingjának, sóvárogva nézett Carolra, de az már szórakozottan kanalizni kezdte az övét.

Emily az irodában Clark hadnaggyal beszélgetett.

— Szóval maga nyitotta ki a kábítószerszekrény ajtaját! De miért? — kérdezte a hadnagy ingerülten.

— Kíváncsi voltam, hogy mit csinálnak a kolléganőim. Jó alkalom lett volna a tolvaj számára, hogy kivegyen a morfiumos üvegből — magyarázta önérzetesen Emily az értetlen hadnagynak.

— De hát hogyan látta volna, hogy ki vesz ki belőle!? Az irodából nem lehet a szekrényre látni!

— Júlia a mosogatóból figyelte a szekrényt. Bár amikor csengettek a gyümölcsös kosárral, biztos megfedkezett róla. Nekem kellett ügyelnem, mit tesz Carol. Sharon elől volt, Kim pedig a vényezőben. Lizát láttam az ajtó résen, Júliát útban a konyha felé a kosárral. Egyedül Carol indult vissza a laborba, Kim szinte abban a pillanatban követte. Sajnos nem hallottam, mit beszéltek, de Carol kisvártatva bejött az irodába, és elmondta, mi történt. Nem hiányzott semmi, a világon semmi, úgyis tudtam. De vajon ki lophatta el az étert? És mit akarhat vele? — nézett Emily a hadnagyra.

Clark nyelt egyet. Emilyvel, meg az ő kezdeményezéseivel számolnia kell.

— Biztos, hogy ellopták? Hát ha csak kiadta valaki, és nem szólt róla? Ha nem, hát nem! — mondta Clark hadnagy Emily bosszús arcára pillantva.

— Értse meg, hadnagy úr, hogy akkor itt kellene lennie a receptnek! Étert recept nélkül nem adhatunk ki. A megrendelendő anyagok közé is fel kellett volna írni. Ha kifogy valami, bármi, mi azonnal felírjuk a megfelelő füzetbe. Az étert ellopták, semmi kétség! — Emily komolyan dühös volt.

— Jól van. Jól van! Beszéljük másról. Mit keresett Sharon tegnap este zárás után a nagynénjénél? Tudja véletlenül? — terelte el a szót a hadnagy az éterről.

— Felajánlotta segítségét a nénémnek, ha valamire sürgős szüksége van, csak szóljon le telefonon a patikába, és ő zárás után felviszi. Sharon már ilyen: öregeknek, elesetteknek, kisgyermekeseknek nem egyszer házhoz viszi a gyógyszert, ha elkészült. — Emily hirtelen elhallgatott.... bajba keverte a kolléganőjét.

— Aha — mondta szűkszavúan Clark hadnagy.

— Nehogy Sharont gyanúsítsa! Biztosíthatom, nagy baklövést követne el! Különben is, az elhunytaknál nem járt! Ezt biztosan tudom.

— Honnan? Honnan tudja? — kérdezte a hadnagy meglehetősen éllel.

— Senki nem vihet ki a patikából semmit anélkül, hogy nekem vagy valaki másnak ne mutatná. Én szinte mindig Sharonnal vagyok, így tudnék róla.

— Rendben — hagyta rá a hadnagy — És Liza? Liza mit keresett ott?

— Jane nénihez nem csengetett be, csak a ház előtt álldogált, ezt a néni mondta nekem. Szerintem takarítói munkát keresett: reggelente újságot hord ki és a térde már nem bírja. Évek óta a betonon gyalogolni, bizony sokat árt a térdnek. Jó cipő kellene, az meg persze nincs neki, egy vagyonba kerül. Régóta keres valami kiegészítő munkát, hogy abbahagyhassa a talpalást. — Emily elgondolkozott — Talán az öregeknél is járt, de biztos nem gyilkolta meg őket. A hülyeségig becsületes.

— Meglátjuk. Talán nem volt rossz ötlet Jane Austen megbízása, de eltart egy darabig, amíg a családok feltűnik a gyilkosnak.

— Biztosan ráharap. Türelem, arra van most szükségünk! Addig nem lesz bolond cselekedni, ameddig itt minden tele van rendőrrel... — vélte Emily.

— Nem hiszem, hogy különösebben zavarná a rendőrség jelenléte, folyton csinál valami kalamajkát a patikában. A gyilkosok többnyire magabiztosak, el sem tudják képzelni, hogy lelepleződhetnek. Ez a mi szerencsénk, így az esetek többségében sikerül nekünk elkapni a tettest — a hadnagy nem szívesen gondolt a felderítetlen esetekre. Emily is lehangolódott. Mi lesz, ha a gyanú örökre rajta marad: Most már összemérni sem meri maga, mindig másra bízza.

— Senkinél nem tapasztaltunk hirtelen gazdagodást. Valahol pedig meg kellene jeleni az öregek pénzének! — törte meg a csendet Clark.

— És Margot húszezer fontja?

— A fia adta neki, hogy az édesanyjának ne legyenek anyagi gondjai, ne kelljen annyit dolgoznia a beteg szívével. Nagyon rendes fiú!

— Honnan volt a fiának annyi pénze? Úgy tudom egyetemi tanár a foglalkozása, fizikus vagy csillagász? — csodálkozott Emily.

— Mindkettő. Többen a tanszékről írtak egy csillagászati könyvet, ami igen népszerű lett az olvasók körében, ennek a honoráriumát ajándékozta az anyjának. A feleségével rosszul él, nem is szólt neki a pénzről. — Clark hadnagy kicsit elérékenyült, mostanába ritkán tapasztalt ilyesmit, hogy egy szerény körülmények között élő tanár lemondjon ekkora összegről az édesanyja javára.

— Nahát! Ezt Margot jól eltitkolta! Pedig elég sokat fecsegett szegény... Ezért telt neki drágább ételekre... Bertának igaza volt, pénzhez jutott. A patikát viszont nem hagyta volna el, imádott itt lenni. — Emily ebben a tekintetben pontosan úgy érzett, mint Margot. Boldogság volt minden reggel ide bejönni, beleszipantani ebbe a meghitt orvosságzagba! Tisztaság, rend... Ez volt az ő világa, itt aztán kiélhette minden segíteni akarását. Micsoda segítséget jelentett a betegeknek már csak az is, hogy meghallgatta őket, tanácsokat adott nekik. Mindent aprólékosan elmagyarázott nekik, mert tudta, ha megértették, akkor

meg is fogadták a tanácsát.

— Kiderült, hogy mit keresett Margot a meggyilkolt öregeknél? — kérdezte még a hadnagytól.

— A férje elmondta, hogy a gyóntatója tanácsolta neki, menjen el hozzájuk, és kérjen bocsánatot és nem is csak azoknál járt. Sokkal több beteggel veszett össze.

— Igen, tudom. Szeretett kötekedni az emberekkel, a tára mögött hatalomnak érezte magát. Vannak ilyenek, különösen a hivatalokban, de nálunk a patikában egyáltalán nem jellemző az ilyen magatartás. Azért nem volt rossz ember... Akikkel vitatkozott, többnyire maguk is kötekedő természetűek voltak. Ő általában a vényezőben, vagy a laborban dolgozott, előre ritkán engedték. Nahát! Ki gondolta volna. Ilyen sok pénzhez jutott. — Emily alig tért magához a meglepetéstől.

— Berta, a maga helyettese viszont megérkezett a szüleihez. Valóban kaptak valami kimondhatatlan nevű hasmenéssel járó fertőzést. De nem komoly az egész, nem indokolja, hogy hanyatt-homlok rohanjon bárki is az ápolásukra.

— Én nem bánom. Csak maradjon minél tovább!

— Igen, de akkor ő nem gyanúsítható az éter ellopásával!

— Igaz. De megtehetette helyette a férje. Imádja Bertát, és tegnap zárás előtt itt járt, a nagyobbik fiúnak vitt köptetőt. Csodálkoztam is, hogy mit keres hátul a folyosón. Júlia szerint Berta piszkos köpenyét vitte haza. Sokat segít neki a háztartásban, ilyen szerencséje van ennek az asszonynak. Bezzeg George éjfélig ül a tévé előtt étlen-szomjan, ha nem rakom elé a vacsorát. — Emily sóhajtott, valahányszor a férje esszébejutott. Ha a jó öreg nyugdíjas Elisabeth nem segítene be a háztartásba, aligha tudná egész napját a patikában tölteni.

A hadnagy menni készült, bár szívesen maradt volna még, kedvelte Emilyt, sajnálta, hogy ebbe az ügybe belekeveredett. Ráadásul nehezebb, mint eleinte hitte. Barrette nem hajlandó elárulni kit gyanúsít, sőt, olyan hírek jönnek a klinikáról, hogy nem beszámítható. Ha ez így van, feltételezhető korábban sem volt az. Így az ő gyanúsítottját sem lehet komolyan venni.

— Barrette doktor egyre inkább a szobatársa, egy totális őrült muzsikussá hatása alá kerül. Hardy komolyan aggódik miatta, már megpróbálta máshova helyezni, de barátja ellenáll. — kottyantotta ki Clark hadnagy Emilynek.

— Rám nem hatnak az effélék. Soha nem hittem Carol természettúli képességeiben sem. A betegek mindenfélét össze-vissza fecsegnek, Carol gyógyító kezéről, de inkább a szeme az, ami hat rájuk. Az embernek olyan érzése van amikor a szemébe néz, mintha egy óriási hegy tetejéről lenézne az üres kékségbe. Bizonyíthatatlan, hogy a keze által érintett gyógyszerek jobban használnak mint a mások által kiadottak... — Emily kezét nyújtott a hadnagynak.

— A maga keze viszont bizonyíthatóan mágikus hatással volt az én merev nyakamra. Még most is alig tudom elhinni — Clark hadnagy szégyenlősen

kezet csókolt Emilynek, s gyorsan elinalt.

Karim már a helyén állt, de nem vett észre semmit. Szemmel láthatóan csak a betegekkel volt elfoglalva. Emily zavartan az iroda mosogató felé eső ajtajához fordult, vajon onnan nem leleselkedett-e valaki. Majdnem sóbálvánnyá meredt: Margot állt ott a haja mint mindig, boglyában, kezében az elmaradhatatlan tára ruha, hamiskásan intett Emilynek, mindent láttam, jelezte vizenyős szemével. Emily megkereste a szemüvegét, amelyet a hadnagy miatt vett le, feltette, és dübörgő szívvel bátran elindult a mosogató felé. A mosogató üres volt, természetesen. A folyosón sötét honolt a zsugori tulajdonos parancsára. Az öltözőben nem bírta tovább az asszony és villanyt gyújtott. De nem talált senkit, pedig a szekrényekbe is benézett. A férfiöltöző ajtaja félig becsukva, itt a kapcsoló a túloldalon volt. Mit tegyen? Szégyenszemre forduljon vissza? Csak már jönne valaki! Behúzta nyakát, és szélesebben futott a villanykapcsolóig. Sápadt világosság gyúlt, de azért látszott, hogy üres a férfiöltöző. A biztonság kedvéért Emily a szekrényekbe is benézett, azután fellélegezve folytatta a sok apró helyiség vizsgálatát. Zuhanyzó, két vécé, raktárak, szám szerint öt. Persze senki! Nevetséges! Végig az egész patikán kutatott fent, lent, de nem talált rá Margot-ra. Butaság vadászni egy kísértetre. Margot halott, következésképp nem lehet itt. Ő nem Carol! Ott még nem tart, reméli, nem is fog. Káprázott a szeme. Nem csoda, ha az idegei felmondják a szolgálatot, ma este jó adag altatót vesz be. Nem engedheti meg magának, hogy alig aludjon, bár altatóhoz csak vész esetén nyúlt, azzal óvatosnak kell lenni. Gyógyszerekre válsághelyzetben van szükség, most aztán válság volt a javából. Az órára nézett, bőven teaidő volt, Júlia már biztos várja. Amikor mélyponton van az ember, legjobb enni valamit, utána derűsebben látja a világot. Uborkás, sajtos, tojásos szendvicsek sorakoztak a zöld tálon. A tea is zöld volt, Júliát nem lehetett erről lebeszélni. Emily két szendvicset tett a tányérjára. Júlia is helyetfoglalt az asztal túlsó oldalán, hallgattak, amíg ettek. A második csésze teánál Emily megszólalt.

— Júlia, te hiszel a szellemekben?

— Te is Margot-ot láttad, mint Carol meg Kim? — kérdezett vissza nyugodtan Júlia.

— Kim is látta? Azt hittem csak a nyakán érezte a hideg kezét.

— Látta! Nem is egyszer. Kiürült tároló edényeket lóbál feléje, és jókat nevet közben. Az az érzésem, hogy Kim megbolondult.

— Akkor én is legjobb úton vagyok... Az irodából kinézve őt láttam a mosogatónál, még intett is a táraruhával. Azt szeretném tudni, neked miért nem mutatkozik? Hiszen egész délután a laborban ellenőrizted a recepteket!

— Velem nagyon jóban volt. Én szerettem őt olyanak, amilyen, nem zavartak a hibái. Sokat beszélgettünk a főzésről, nagyon értett hozzá. Finom ebédeket hozott, mindig megkínált belőle. — Júlia bánatosan nézett az üres ételhordóra, ami Margot-é volt.

— De hát mi is mindig jó ebédeket eszünk! — háborodott fel Emily — nem voltál te ráutalva az ő kínálására!

— Vacsorára jól jött, Lilinek is vittem néha haza. Változatosság. Legtöbbször kétszer ebédeltem — vallotta be Júlia szégyenkezve.

— Úgy! Emiatt nem fogtál egy grammot sem! Tudod, hogy kövér vagy — szólt rá szigorúan Emily.

— Ne nyugtalankodj. Ennek sajnos már vége, a túlvilágról nem hoz ebédet. Te sokat bántottad, rettegett tőled, talán a lelkiismeretfurdalás miatt látod.

— Júlia mérges volt Emily-re. Ha kétszer ebédelt is, ez egyedül rá tartozott. Lili is emlegette mostanában, hogy túlságosan kihasználják. A lányára mindig hallgatott, lehet, hogy igaza van?

— Na és Carol? Neki miért jelenik meg? Ők is szerették egymást, nem volt problémájuk — erősködött Emily.

— Carol valóban látja. Ő halottlátó. Ilyenek mindig voltak, csak mostanában kevés szó esik róluk. Néha az én drága férjemet is látja, pontosan leírja a külsejét és a mozdulatait. Szegény még mindig húzogatja fülét, soha nem tudtam leszoktatni róla, dupla lett a fülcimpája emiatt. Nem beszéltem neked erről, mert tudom allergiás vagy az ilyesmire, de az ő drága hangján beszél. — Júlia szeméből könnycseppek peregtek végig az arcán.

Emily felsóhajtott. Helyben vagyunk. Soha nem fogja feledni a férjét, aki a második világháborúban pusztult el egy koncentrációs táborban. Angol volt, de Bécsben telepedett le az osztrák származású Júliával. Júlia a két gyermekével megmenekült, ismerősök bújtatták őket. Lili még egészen kicsi volt, Júlia keze alatt úgy érezte, a kislány szívének hangos dobbanása erősebb a csizmák dobogásánál. A vége felé Lili idegei felmondták a szolgálatot, sikoltott, visított a félelemtől. Máig sem tudja megmagyarázni, hogyan lehetséges, hogy nem hallották meg. Szörnyű idők voltak. A háború után, amint lehetett, elhagyták Bécset, és soha többet nem látogattak vissza. Mindketten tudták, hiába élnek már időtlen idők óta itt, ezekről a borzalmakról nem lehet elfeledkezni.

— Lili jól van? — terelte el Emily Júlia gondolatait — a múltkor láttam egy utcai forgatás közben. Nagyon okos az a lány.

Júlia boldogan és büszkén elmosolyodott. Igen, Lili az apja eszét örökölte, ráadásul mindenki szereti. Kell ennél több?

— Megyek, leváltom Karimot, biztos szívesen inna egy csésze teát. Maradt még az uborkás szendvicsből? Az a kedvence.

Emily némiképp megennyhülve indult el a labor felé. Margot sehol. Hogy a fenébe képzelte ő maga elé: annyira élőnek tűnt. A laboron keresztül haladva látta, hogy a kábítószerszerekény ajtaja szerencsére, csukva. A vényezőben Kim dolgozott egyedül. Szépen haladt, ő receptúrázott a legszorgalmasabban. Ha ideje engedte, Kim a füzetébe minden érdekes receptet felírt. Emily szemet hunyt fölötte, szerinte ez is a munkához tartozott, úgy képezze magát az ember ahogy tudja. Az officinában Sharon a kettes gépnél dolgozott, a betegek

többsége azonban Karim előtt tolongott. Csak Carol nem volt sehol, érdekes, a raktárban sem látta.

— Nem láttad Carolt? — kérdezte Kimet.

— Kiment a közeli Csemegébe. Brinza-túrót és diós csigát hoz a teához. Állítólag jön az őrmester is. — Kim szeme fénylett az örömtől. — Vajon az őrmesternek vagy a diós csigának szól az izgalom? — morfondírozott magában Emily. Hangosan csak annyit mondott. — Mi ez itt? Patika vagy teázó?

— A hadnagy is itt ebédelt. Akkor az őrmester is teázhat velünk — válaszolta szüroosan Kim.

Emily döbbenten ment tovább az irodába. Kim igazán sokat enged meg magának. Csak legyenek túl ezen a kínos ügyön, ráncbaszedni őket. Az irodában egy halom új gyógyszerismertető várta. Úgy tűnik, a gyógyszerek számának rohamos emelkedése nem jár együtt az emberek egészségi állapotának javulásával. Sőt! Az ellenkezője látszik körvonalazódni. Karimot nem váltotta le, jutott eszébe Emilynek, de ülve maradt. A szeme a foga-sra tévedt: egy kabát lógott rajta, barna tollaskalappal. Ismerősnek tűnt. Nehézkesen felállt és odalépett hozzá. Tudta kié, de azért behívta Júliát is a konyhából.

— Szent Isten! — suttogta borzadva Júlia. — Margot kabátja! Hogy kerül az ide? — egymás karjába kapaszkodva álltak. A tapintható világ azon nyomban eltűnt, csak az vigasztalta őket, hogy ketten voltak a felfoghatatlanban.

*

Az idegosztály folyosóján, egy sötét beugróban, a falnak lapulva várakozott a Gonosz. Kezében üvegcsét szorongatott. A nővérek keményített egyenruhájukban sűrögtek-forogtak. Hol ágyneműt hoztak, hol gyógyszerért mentek, teát vagy limonádét vittek a betegeknek.

— Csitulni fog hamarosan — nyugtatta magát a Gonosz. Rossz volt várni, de nem tehetett mást.

A beugró melletti betegszobában a muzsikusz aludni készült. Nagyon fáradt volt. Egész nap kottára írta át az Odaátról érkező láthatatlan üzeneteket. A kórházban egyre többen értették meg őket, különösen a súlyos betegek. Barrette szegény szenvedett, szinte semmit nem értett, tönkretették az utóbbi hajszolt, lélektelen évek. Az orvos sok mindent nem látott már fontosnak, ami azelőtt lényeges volt a számára. Nem félt már a gyilkostól sem, legalábbis nem annyira, mint kezdetben. Most mégis rettegés járta át az egész testét, valamit hallott. Valamit, ami nem tartozott a szokásos kórházi, éjszakai hangokhoz. Küzdött az álmo-s-sággal olyan jó volna tovább aludni, álmodni, békéről, boldogságról, mint az utóbbi időben, de nem mert engedni a vágynak. Hallgatózott! Nem, semmi! De a rettegés nem hagyott alább. A szobatársa, a muzsikusz aludt, egyenletesen lélegzett, nem volt szíve felkelteni. Biztosan képzelődik,

nincs itt semmi veszély. Az éjszakák a kórházban soha nem megnyugtatóak, még orvosként is borzongással töltötték el néha. A halál gyakori vendég az ilyen helyeken. Annyira álmos volt, hogy nem törődött tovább a rossz érzéssel, ami elfogta ébredéskor. Újra elaludt. A Gonosz a paraván mögött erre a pillanatra várt. Lassan zajtalanul közelítette meg az ágyat, kezében jókora darab éteres vatta. Villámgyorsan rászorította Barrette fejére, nem ütközött semmi ellenállásba. Mikor érezte, hogy az orvos teste elernyed, óvatosan lehengette az ágyról, s az ajtó felé vonszolta. Fülelt! A muzikus egyenletesen lélegzett. Barrette-et leültette az ajtó mellé. Kinézett: sehol senki! A nővérek most iszák az éjszakai kávéjukat. Behúzta a gumikerekű hordágyat, nagy keservesen ráfektette az orvos elnehezült testét, s gondosan letakarta. Kint a legnagyobb nyugalommal tolta a kocsit a hátsó lifthez.

A muzikus felült az ágyában. Nem volt biztos benne, hogy jól cselekedett. Talán lármát kellett volna csapnia, megakadályozni Barrette elrablását. De a hangok azt suttogták — Jól tetted! Hagyd őt a sorsára! Nem avatkozatsz belé! Majd rendbejön minden. — A hangok még soha nem csapták be. Hitt nekik! Most mégis nyugtalanul várt, nem tudott elaludni. Zongorázni nem mert, akkor idecsődülnek a betegek. Az volt az érzése órák teltek el, amikor meghallotta a betegkocsi halk surrogását. Az ajtó kinyílt, csíknvi fény hullott a padlóra és máris sötét lett újra. Csendben maradt megint. Barrette-et az ágyra vonszolta valaki, aztán a betegkocsival együtt eltűnt a titokzatos idegen. A muzikus megvárta, amíg újra csend lett, óvatosan odament a mélyen alvó Barrette-hez. A hangok nem csapták be! Boldogan felzokogott. Félt, nagyon félt, hogy Barrette-nek baja esik, és ő cserbenhagyta. De nem, szerencsére itt van, alszik. Mekkora megkönnyebbülés! Halkan lefeküdt, és most már valóban mély álomba merült.

*

Carol lehangoltan ült be Karimmal a Dagery-be. Remélte, hogy az őrmester záráskor megjelenik, de hiába. Kényszerítenie kellett magát, hogy figyelmét a vele szemben ülő férfi beszédére tudja összpontosítani.

— De hát nyilvánvaló — folytatta Karim — hogy a patikából tette valaki. A kábítószerszereként idegen nem nyithatta ki, mint ahogy az étert sem lophatta el idegen az égvényes raktárból. Erőltessd meg az agyadat, Carol. Mégis melyikötök tette?

— Bertán kívül senkiről sem tudom elképzelni, hogy halomra gyilkolja az öregeket a pénzükért.

— Az öreg Bieler szerint Emily is megtehetette. Neki is régen fáj a foga saját patikára, különösen erre. Ha nincs az a buta szokása Mabel Rotternek, hogy visszateszi az üres kapszulákat, akkor ki sem derül soha... —

— Hát igen. A migrénporokat mindig Emily mérte össze. Az ő találmánya volt ez az összetétel.

— A legutóbbi két alkalommal más készítette el. Láttam a laborkönyvben.

— Igen, azt hiszem még Margot mérte össze, Emily nem bízik magában. Azt tudod, hogy Hester Gray pénzét megtalálták? Egy rokonának adta. Porter őrmester nyomozta ki. Őt tehát törölhetjük a listánkról. Minek ölte volna meg a gyilkos, ha nem kapta meg a pénzét?

— Mindegy, maradtak még hárman. Margot Kimről állította, hogy gyilkos. De mi oka lett volna rá? Nem hiszem, hogy egy saját gyógyszerár minden gondját a nyakába venné. Bár a pénz kellehetett neki másra is. Talán szabadulni akart a férjétől, lakásra kellett — merengett Karim a tányérjára nézve. Ma már annyit evett, hogy csak süteményt rendelt.

— Te aztán jól elintézed azt a nőt, akit szeretsz! — háborodott fel Carol.

— A felügyelőnek nem mutattam meg azt a cédulát, te is jól tudod! Neked csak elmondhattam, hiszen a barátja vagy. Kim rendes teremtés, tetszik is nekem, de azért az túlzás, hogy szerelmes lennék belé — válaszolta Karim közömbösen.

— Jobb is így. Kim Barrette-be szerelmes. Igaz minden jóképű férfi tetszik neki, de még soha nem csalta meg a férjét. A gyerekét meg egyszerűen imádja. Semmi esélyed nála, inkább maradj eredeti elhatározásodnál, válassz magadnak valami más foglalkozását. Egy színésznő például jó lenne neked, mellette izgalmas életet élhetnél, folyton résen kellene lenned, nehogy elcsábítsa valaki.

— Már ide is eljutott a pletyka Rebecca Pagette-ről? Egyáltalán nincs szándékomban feleségül venni. Sem őt, sem mást! Legalábbis egyelőre. Tetszett nekem, ennyi az egész — valahogy az az érzése támadt Karimnak, hogy már Kim sem érdekli többé. Rebecca folytonos nyafogása is az idegeire megy. Jót tenne neki egy migrén-por... de ha az nem is, egy jó nagy pofont sokszor lekeverne neki. Carol viszont szép lány, sokkal szebb mint Rebecca.

— Nem, Kim nem tehetette, maradjunk ennyiben — tért vissza a gyilkosságokhoz Carol, hiszen emiatt ülnek itt, nem pedig Karim szerelmi életét jöttek megvitatni. — Emily talán, Sharon nagyon becsületes.

— Hány becsületes ember bukott el már a pénz miatt?! Sharonnak meg egy drogéria az álma. Egész nap erről beszélt nekem. Állítólag a pénze már majdnem megvan rá. — Karim bosszús volt amiatt, hogy végig Sharonnal kellett dolgoznia. Végtelenül unta.

— Júliát, azt hiszem, egyikünk sem gyanúsítja komolyan — folytatta a férfi — aki ilyen jó szívvel osztogatja finom főztjét, ami nemcsak sok munkát jelent, de sok pénzbe is kerül, nem gyilkol meg embereket.

— Igen, az otthonát is megosztja szegény tanulókkal, akiknek nem telik drága albérletre. — Carol megértette Júliát, nagyon is megértette.

— Amit elajándékozol életedben, azt magaddal viheted, az örökké a tiéd. Amit meg gyűjtesz, kuporgatsz az itt marad — Carol mire kimondta már meg is bánta. Karim nem érti ezt.

— Te bolond vagy, az is maradsz egész életedben! Ráadásul szegény leszel, amíg

élsz! Hacsak szépségedért egy pénzeszsák feleségül nem vesz. — Karimnak egyre nagyobb kedve támadt járni Carrollal. Már a legutóbbi alkalommal is érzett ilyféle késztetést. Csak az nem tetszett neki, hogy a lány édesanyja valósággal rástartolt.

— Azt beszélnek az emberek, hogy szép házat vettél az Eaton Streeten. Szeretném tudni miből? A gyógyszerérti fizetésből biztos nem — szúrt vissza Carol.

— Örököltém. Legyen elég ennyi! — nem mégsem. Ez a fiatal lány túl csípős nyelvű az ő ízlésének.

— Ne foglalkozzunk magunkkal, térjünk vissza az eredeti témánkhoz, Júliát tehát törölhetjük a gyanúsítottak listájáról — Carol rendelt egy újabb adag fagyaltot. — Hacsak az unokaöccse nem lopta el, amilyen jóhiszemű, a szeme előtt is megtehetette. —

— Azt azért nem hiszem, jóhiszemű, de egyáltalán nem ostoba. Ki van még? Liza?

— Liza — hagyta helyben Carol. — Pénze sincs, egyik napról a másikra él, de a becsületességéhez nem férhet kétség.

— Marad tehát Berta. Csakhogy most nincs itt. Vagy látod? Telepatikus ablakon?

— Bertát nem látom, de Rebecca Pagett-et igen, pont most jön be az ajtón. Az öreg Bugery kíséri. Észrevett téged, felénk jön! — figyelmeztette kollegáját kicsit szorongva.

— Hát ezért nem veszi fel senki a telefont a lakásodban! — mondta Rebecca fojtott hangon.

— Carol a kolleganőm, már beszéltem neked róla. Náluk dolgozom a Borvell parkban. Ott történt az a rakás gyilkosság! Ketten megbeszéljük az esetet. Talán találunk valamit, ami elkerülte a rendőrség figyelmét — magyarázta piros arccal Karim.

— Rebecca, gyere kérlek! — szólt halkán Bugery — egy ilyen fontos embert, mint Dancer nem várakoztathatsz! Akkor lőttek a közös filmünknek.

— Jól van. Megyek már. Egy óra alatt végzek. Addigra otthon legyél! — fenyegetően bökte oldalba Karim-ot, Carolnak biccentett.

— Mindig elfelejtet, hogy nem vagyunk összekötve! Megyek, ha kedvem tartja — dacoskodott Karim. A beduin ősök fellélegeztek a génjeiben. Nem állhatták, ha egy nő parancsolt egy férfinak.

— Rebecca — könyörgött az idős színész — majd elintézik utána!

A színésznő meglegyintette kesztyűjével Karim fekete haját.

— Otthon légy, annyit mondom! — hangja véstjósloán csengett. Mindenki őket nézte, Carol kezdte kényszeresen érezni magát. Karim felkapta kalapját, fejébe csapta, felrántotta Carolt ültéből, útközben kifizette a számlájukat és máris kint voltak a sötét utcán.

— Aha, a tettesek összetartanak! — hallották a közeli rendőrautóból Porter őrmester hangját. — Carol kisasszony, legyen szíves velem jönni a kapitányságra aláírni a tanúvallomását! — Carol körülnézett a kerékpárja után.

— Amit keres már bent van az autó csomagtartójában. Szálljon be, kérem! — az őrmester kinyitotta a másik ajtót.

— Vizontlátásra! — köszönt az elképedt Karimnak udvariasan Porter, Carol zavarodottan intett. Már a Hoffmann-Road-on jártak, amikor Carolnak esszébejutott, hogy semmiféle tanúvallomást nem tett. Ezt szóvá is tette az őrmesternek.

— Még tehet! Beismerő vallomást nem várhatok magától, jól tudom, de segíthet nekem a nyomozásban. Például megmagyarázhatná, mit keresett Kim az elhalt kolleganője, Margot házában?

— Mit tudom én. Talán meg akarta látogatni. — dühösködött a lány az őrmester önkényeskedésén.

— Ez a halálának estéjén történt: az egyik szomszéd látta a körfolyóson tévelyegni, szó szerint ezt mondta: tévelyegni. Mikor megmutattuk neki a fényképeket magukról, azonnal felismerte. Hihetetlen dolog történt, melyet nem felejt el egyhamar: egy ilyen kedves arcú, fiatal nő, nem gondolta volna róla, hogy elmebeteg. Kim ugyanis odament ehhez az emberhez, és teljes erőből sípcsonton rúgta. Trágár beszéddel arra biztatta, hogy minél előbb tűnjön el. Emberünk mérlegelte, hogy hívjon e segítséget, végül hagyta az egészset. Annyi bolond szaladgál manapság ebben a városban... Másnap Margot halálával azonban nem hozta kapcsolatba. Nem is az ő emeletén történt az eset. — az őrmester szünetet tartott.

— Nem hiszem el! Ezt is csak kitalálta, hogy engem ugrasson! Kim zárás után azonnal hazament, a férje is tanúsíthatja. — Carol most úgy érezte Karimmal szívesebben lenne együtt. Nem ilyen jóképű, mint az őrmester, de sokkal megnyugtatóbb.

— Nem ugratom! Micsoda feltételezés! Jellemző magára! Én mindent elkövetek, hogy magukat tisztára mossam, és ez a hála. — Maga volt a sértett ártatlanság. — Lent jártam a maga gyanúsítottja, Berta, szüleinél is. Nagyon zavaros az a nő. Lehet, hogy tényleg ő követte el... A szülei nem értik mi van vele... Minden zajra összerezzen, állandóan retteg. Ki sem jön a szobájából — folytatta Porter őrmester.

— Lehet, hogy már megbánta. Valami komoly dolog történhetett vele, az biztos, különben ki nem maradna ebből az egész ügyből. Kedvére gonoszkozhatna, bánthatná a hatalmában lévő kisembereket. De mi boldogok vagyunk nélküle, vissza ne hozza nekünk, nagyon kérem! Minden nap megjegyzi valaki a patikából, hogy milyen jó érzés nélküle kezdeni a napot. Folyton rettegünk, hogy egyszer csak megjelenik.

— Rettenetes lehet, ha valakit ilyen természettel ver meg az Isten! — az őrmesternek az utóbbi időben úgy tűnt, mintha a hadnagy örülne, ha nem

látná...

— Ne féljen maga nem Berta, de elég rossz modora van. Csak azt nem tudom, miért csak engem tüntet ki azzal, hogy beavat a nyomozás részleteibe? — kérdezte őszinte kíváncsisággal Carol.

— De hát az nyilvánvaló! Használni szeretném a maga telepatikus képességeit! Ha már ilyen szerencsénk van, hogy elsőként dolgozhatunk egy érzékfeletti, transzcendens képességekkel megáldott személlyel. Látja, tájékozódtam, a hadsereg, a kormány is használja titokban az ilyen embereknek a képességét. A rendőrségnél meg különösen elkelne segítség, mivel a bűnözés egyre nő, az anyagi eszközök meg egyre többbe kerülnek, a ráfordítható pénz viszont kevesebb — magyarázta az őrmester egészen komolyan. Elvégre azzal mégsem állhatott elő, hogy Carol maga egyre jobban tetszik nekem. Amíg a nyomozás tart nem létesíthet privát kapcsolatot az érintettekkel. Szépnek szép ez a lány, de hány gyönyörű lány gyilkolt már anyagi haszonból. Az őrmester nem gondolta ezt komolyan, de ki sem zárhatta.

— Már említettem magának, hogy a gyilkos nem üzen nekem. Gondolatai nem sugározzák az éterbe: „Én vagyok az elvetemült gyilkos, tartóztassanak le.” Csak azt a gondolatot vagyok képes fogni, amelyet nekem szánnak. Ráadásul, úgy érzem valami betegség bujkál bennem. Lehet, hogy influenza — az időkapuról nem tett említést. Nem akart nevetségessé válni az őrmester előtt. Azt viszont nagyon jól érzékelte, hogy az őrmester hazudik: más oka van annak, hogy a férfi törődik vele, mint amivel megokolta. Nem bírta ellenállni annak a kísértésnek, hogy megdöbbentse, zavarba ejtse ezt a nagyokost.

— Valaki viszont folyton üzen nekem, akiről mindenki úgy tudja, hogy halott. Csakhogy odaátról az üzenetek másképpen hangzanak. Ez innen jön!

Az őrmester áthajtott a menetiránnyal ellenező sávba. Szerencsére nem jött egyetlen autó sem. — Maga tényleg boszorkány. Meg kellene égetni.

Mindketten tudták, miről van szó, nem akart erről beszélni Carrollal. Persze azért elképzelhető, hogy igazi dróton jött az üzenet a lánynak. Megállt az Apolló mozi előtt. Az előadás kilenckor kezdődött.

— Mit gondol, késő van egy filmhez? —

— Mit vetítenek ma este? — kérdezte Carol felnézve a mozi homlokzatára.

— A Transzcendens Gyilkos — Laurel Barnarddal és Eric Hallerrel a főszerepben. Ez állt óriási neonbetűkkel kivilágítva.

Hatodik nap

Másnap reggel a patikában Carol sokat gondolt az előző estére, miközben a benzint töltögette kétdecis üvegekbe.

Nem értette Portert, nem értett már semmit. Egyre rosszabbul érezte magát, ilyenkor nem működött a különös érzékelőképessége. A zöld üvegek táncolni kezdtek szeme előtt. Erőlködve kapaszkodott az asztal sarkába. Megpillantotta az étert, újra a helyén volt. Vagy ötven gramm hiányzott belőle. Ez örület, csak el ne ájuljon! Ki kellene menni, és szólni a többieknek. előre sajnálta szegény Emilyt, meg magukat is. Rendőrség, újra rendőrök rohagnak a patikában. Be kellene csukni ezt az átkozott helyet. Itt már soha többet nem lesz nyugalom! Lezárta a robbanásveszélyes kannát. Nem rohanhat ki eszetlenül, mindent nyitvahagyva, és a párolgó benzin később felrobbanhat. Ezért előbb sorban lezárta a zöld üvegeket is. Azután ment az irodába Emilyhez. Az békésen rakosgatta a gyógyszer tájékoztatókat, amit a szomszédos rendelőintézetbe visznek majd át.

— Ne, jaj ne! — kiállt fel szegény Emily kezét védőn az arca elé téve, amikor Carol közölte mi történt az étterrel.

— Ki lehetett az az átkozott?! Esküszöm gúnyt űz belőlünk!

Egyszerre mindenki az irodában termett, csak Karim maradt elől a betegekkel. Rá nem tartozott a dolog, idegen volt. Emily indult elsőnek a kis robbanásveszélyes raktárba a többiek libasorban követték. Természetesen nem fértek be, a kint maradóknak be kellett érniük Emily jajveszékelésével.

— Nem türhetjük ezt tovább! Járt itt idegen ma reggel? — kérdezte a fehér köpenyes gárdát.

— Csak az ásványvizesek hozták a szokásosat — válaszolt Júlia.

— Állt valaki az ajtóban? Vigyáztatok, hogy ne jöjjön be senki, amíg az emberek hordták az üvegeket? — reménykedett, hátha nem, akkor óvatlanul besurranhatott valaki.

— Itt álltam a konyhában a nyitott ajtóval szemben. Az emberek tudták az utat, vitték az üres üveget, hozták a telit — Liza egész testében reszketett.

— Ismerted őket? Volt közöttük új ember?

— Mind újak voltak, egy kivételével — Liza rádöbbent, hogy segítséget kellett volna kérni, valaki figyelje bent is az embereket.

— Akkor ezek közül valamelyik nyugodtan betehette az étert az égvényes raktárba. Százszor mondtam, hogy az ásványvizet ketten vegyék át. Hol volt Júlia?

— Júlia később jött. Otthon várta a tévészerelőt, még szólt is neked tegnap este — méltatlankodott Liza.

— Igaz, elfelejtettem. De megkérhetted volna Carolt, meg engem is... Na, mindegy. Ez már így történt. A változatosság kedvéért megyek telefonálni a felügyelőnek. — lehangoltan indultak visszafelé.

Az irodában Karim állt kíváncsian.

— Le tudna valaki váltani reggelizni, majd éhen halok! — kérdezte Sharonra pillantva. Carrollal szeretett volna beszélni a tegnapi estéről, meg a ma történeteiről is.

Sharon készségesen indult az egyes géphez, szerencsére nem várta senki, valami nagy hangulata most éppen nem volt a betegekhez. Emily telefonált, a többiek tátott szájjal állták körül. Most nem szólt rájuk, hogy menjenek dolgozni. Minek is! Margot kabátja, kalapja még mindig a fogason lógott. Erről is akart beszélni a hadnaggyal.

Karim egyszerűen kézenfogta Carolt és magával húzta a konyhába.

— Hol voltál tegnap este olyan sokáig? Majdnem éjjelig vártalak a házatok előtt a kocsimban ülve — mondta megbántottan.

— Az őrmester feltartott. Azt mondja, bevon a nyomozásba a telepátikus képességem miatt. De engem nem csap be! Elvitt a kilences filmre az Apollóba. Tudod, mi volt a film címe? — kérdezte Carol még mindig remegve.

— „A Transzcendens Gyilkos.” a múlt héten láttam. Ízléstelen volt a részéről! Remélem nem állsz vele szóba többet?

— Jól adod! Azt csinálnak velünk, amit akarnak. Ez az ostoba engem gyanúsít. Az utóbbi időben jobban élünk, ezt mondják a szomszédok. Egyszerűen azért, mert többet költünk, mint amit megengedhetünk magunknak. Feléljük a ház felújításához szükséges összeget. Évek óta alig veszünk ruhafélét. Azt az egyet elismerem, hogy az egészséges élelemre sok pénz elmegy. „Az vagy, amit meg eszel”. Ezt nevezik egyesek „jobban élesnek”. — Carol szemét elfutották a könnyek.

— Tökéletesen igazad van, de mit tehetünk a rendőrséggel szemben? Mindenről, ami csak eszükbe jut, azt állítják, a nyomozáshoz tartozik. — Karim legszívesebben lepuffantotta volna az őrmestert, vagy ott felejtette volna a sivatagban egy palack vízzel, mint az ősei.

— És Rebecca? — kíváncsiskodott a lány.

— Nem tudom. Egy óra felé értem haza. Talán feladta! Az is lehet, Dancer igényt tartott tovább is a társaságára. Hallottad, milyen fontos ember! — hirtelen közelhajolt Carolhoz —, azt hiszem végeztem Rebeccával. Iszunk egy csésze kávé?

Az officinából a hadnagy hangját hallották. Carol visszament az irodába, biztos neki kell elmondania, mi történt. A hadnagy ezúttal James detektívet hozta magával. Az üvegen nem találtak ujjlenyomatot. James detektív centiről, centire mindent végignézett, eredménytelenül. A hadnagy meghallgatta Carol rövid beszámolóját, utána kegyesen elbocsátotta. Emily-vel az irodába

ment. Az asszony végre megmutathatta valakinek a kabátot, és a kalapot. A jelenést, amelyet a mosogató felé nyíló irodaajtónál látott, nem említette. Az hallucináció lehetett. De ezek a ruhadarabok tapinthatóan itt voltak. A hadnagy közömbösen fogadta a hallottakat, biztosan valamelyik dolgozónak a rossz tréfája. Nem kell foglalkozni vele... Emily maga is hajlott arra, hogy higgyen a hadnagynak, a táraruhát lóbáló Margot képét elhessegette. Kintről riadalom hallatszott.

— Egy öreg hölgy rosszul lett — szólt be Karim. Emily kiszaladt az irodából, hogy segítsen, az officina kövén elterülve Jane nénit találta. Halott sápadtan, hideg verejtékkal a homlokán iszonyúan rosszul festett, pulzusa viszont normális volt. Mindegy, cselekedni kell.

— Gyorsan takarókat! — kiáltotta hátra — de Sharon már hozta is. Odatették az öreg hölgy alá, nehogy meghűtse magát a hideg kövön.

— Telefonálj a kórházba, küldjenek át egy orvost! Már nem kell, Arnold doktort látom a kocsijánál! Megyek szólok neki. Elhűlt, amikor Jane néni fél szemével kajánul rákacsintott. Aggodalma azon nyomban elpárolgott, sőt ellent kellett állnia, a kísértésnek, hogy a nagynénjére egy pohár vizet loccsantson a betegeknek odakészített vizeskancsóból. Mire Emily és Arnold bejöttek Sharon legnagyobb rémületére Jane néni fuldokolt is. A doktor haladéktalanul a beteg mellé térdelt, meglazította a szoros régimódi blúznyakat, a pulzus alig volt szaporább a normálisnál, meghallgatta a szívét, semmi különös. Az idős hölgy hipochonder. Azért felszívott a fecskendőbe egy adag enyhe nyugtatót, drámai arccal az öreg hölgy karjába dőfte. Az elégedetten felnyögött.

— Kórházba kell szállítani? — idegeskedett Sharon — hívjak mentőt?

— Nem szükséges. Mindjárt jobban lesz, és egyedül is haza tud menni. Van kísérője?

— Kint vár a sofőrje. Összeszedem a gyógyszereit, és kikísérem.

— Az én receptjeimet is itt hagynám magánál, később visszajövök érte — ragadta meg a doktor a kínálkozó alkalmat halom receptjének a kiváltására.

Sharon bosszúsan rakta egy üres dobozba a doktor receptjeit. Jó szórakozás lesz ezeket a számítógépbe beütni. Két oldalról Emily-vel kitámogatták az idős hölgyet. Kint a sofőr aggódva vette át asszonyát, és gyengéden a hátsó ülésre fektette. Jane néni elhalóan intett köszönetet a két patikusnak.

— Hogyan történt? — kérdezte Karimtól.

— Idejött ez a finom idős hölgy, rebegett valamit a vagyonáról, meg hogy nincs senkije, s egyszer csak puff összeesett — válaszolta Karim még mindig izgatottan.

— Még szerencse, hogy a doktor kint állt — szólt közbe az egyik beteg — Arnold doktor a leglelkiismeretesebb orvos a kórházban. Már húsz éve járok hozzá. Folyton továbbképzzi magát. Nem idegen tőle az alternatív gyógyászat sem.

— Nekem is felírt egy vértisztító teát, és azóta nincs migrénes fejfájásom. A migrén, mondta, mérgezett állapot. Ha méregtelenítjük a szervezetet, nincs táptalaja a migrénnek — kotyogott bele egy idősebb hölgy.

Emily visszatartotta magát, nem tartott szakszerű előadást a migrénről, volt neki elég baja. A hadnagy is várta.

— Jane Austen, micsoda színésznő! Nem hiába kapott annyi díjat... — mondta kuncogva Emilynek.

— Azért megmosom a fejét a néninek! Jól megijesztett. Kísértetiesen festett az officina kövén.

— Egyébként, a patikából egyedül csak Sharon kereste fel. Más nem. Ne szóljon semmit, tudom, segítőkészségből — nyugtatta meg a hadnagy a tiltakozni készülő Emilyt.

— Nem, hallani sem bírom, hogy folyton ezt a fiatal lányt gyanúsítja! A patikából nem tette senki! Senki! Ha ezt képes lenne elhinni, esküszöm, előbbre jutna a nyomozás!

— Gondolkozzék, kedves Emily innen valók a porok, innen lopták a morfiomot, később visszatették, az itteni éterből hiányzik ötven gramm! Vajon hol használta és főleg ki?

— Az éter mindenesetre megkerült. Különös, vajon minek hozta vissza, felesleges kockázatot vállalt vele — töprengett Emily.

— Magánál nem tarthatta, esetleg megtalálhatjuk nála. A helyén viszont az éter, nem veszélyes a tolvajra. Bárki becsempészhette... — Clark hadnagy félretolta a kávé, amit Júliától kapott.

— Én... én nem is tudom. — dadogta Emily — Megígértem ugyan Barrette-nek, de magának mégiscsak tudnia kell: az éjjel valaki elrabolta Barrette-et, étert használt! Megpróbálta elaltatni, de a doktor gyakorlott bűvár, visszatartotta a lélegzetét. Kicsit elkábult ugyan, de így sikerült eszméletén maradnia. Az a valaki, feltehetően a gyilkos, levitte a doktort az alagsorba egy üres szobába. Hipnózist alkalmazott, és megpróbálta kiszedni Barrette-ből, hogy mit tud a saját személyéről. De az ésnél volt, és folyton azt ismételte, hogy ő még egyetemi hallgató, soha nem dolgozott a Borvell-park melletti kórházban, nem hallott semmiféle gyilkosságról. A végén a gyilkos megkönnyebbülten fellelegzett. Újra előkerült az éteres vatta, s mivel Barrette erre nem volt felkészülve, akaratlanul beleszippantott. Így a továbbiakról nem tud semmit, reggel volt mire magához tért. Engem azért hívott fel, hogy Jane néni figyelmeztessen, legyen nagyon óvatos. A klinikáról nem tud kijönni, bárki megláthatja és megtudhatja a gyilkos is. Jane néni nem engedte neki, hogy leleplezze számára a tettest, ezért kénytelen újra óvatosságra inteni. A lelkemre kötötte, hogy senkiben ne bizzak. Könyörögtem árulja el nekem, kire gondol, hisz magam is gyanúba keveredtem, de nem tette. Szerinte a gyilkos olvasna az arcomról, s engem is eltenne láb alól. Jane néni az más, ő született színésznő. Különb, képzelje, Barrette jól érzi magát bent, az élete tartalma-

sabb lett mióta a zenész a barátja. Azelőtt, ha véletlenül szabad ideje akadt, nem tudott vele mit kezdeni. Unatkozott!!! De most egy különös könyvet olvas órákon keresztül a régi balkonon, amely a szobából nyílik. A könyv egy-egy mondatán képes órákon át meditálni — Hirtelen belesajdult Emily szívébe, hogy ő már milyen régen nem olvasott így, s befejezte hosszú monológját.

Barrette egyre több bosszúságot okozott a hadnagynak. Mindenesetre Portert kiküldi a klinikára szaglászni, természetesen anélkül, hogy Emilyt elárulná. Lehet, hogy minden, amit az imént hallott Barrette fantazmagóriája.

— Emily! Elképzelhetőnek tartja, hogy Barrette doktor azért találta ki ezt az egész zagyvaságot, hogy az erőszakos második feleségétől meneküljön?

— Nem hiszem. Aztán az étert nála használta a gyilkos. Ez tény! A néném bevonását is a doktor találta ki, ezt be kell látnia! Az kétségtelen, hogy amióta bent van, Barrette megváltozott. Hardynak nem tetszik az egész, de szerintem feleslegesen aggódik. A doktornak egyszerűen van ideje az életen elgondolkozni. Talán nekem is ezt kellene tennem, ha valaha kikeveredünk ebből a tébolyból.

— Kimászunk, egészen biztos, hogy kimászunk belőle — nyugtatta a hadnagy már szinte magát is — Jane néni elég bolond volt, hogy nem hallgatta meg Barrette-et, már tudnánk kit gyanúsít.

— Nehogy azt higgye! Jane Austen tud hallgatni, nem árulta volna el a doktor titkát. — ebben Emily biztos volt.

— Mindegy. Mi járjuk a jól bevált utunkat, araszolgatunk, ahogy tudunk és előbb-utóbb találunk valamit. Itt a patikában állandóan lesz rendőr. James detektív is a rendelkezésükre áll. Maga legyen nyugodt, most visszamegyek a kapitányságra — a hadnagy szorongatta Emily kezét. Karim megütközve nézte, de egyikőjük sem törődött vele.

Délutánra Carol belázasodott, de hat lóval se tudták volna hazavontatni.

— Mondanám, hogy megfertőzöl minket, de itt a patikában komikusan hangzana. A betegek tüsszögnek, köhögnek. Az egész officina egy tömény influenzafelhő — jegyezte meg Emily, miközben a délutáni árút vették át a ládákban. Júlia bejött segíteni, két kocsit is megrakott frissen érkezett gyógyszerekből. Carol csak a munkájára figyelt, nehogy rossz helyre rakjon valamit.

— Ma még nem látta senki Margot-t — suttogta borzongva Júlia — Kim mindig maga mögé tekint, rossz nézni, mennyire fél.

— Feleslegesen izgatja magát. Margot nem bántja őt, nem bánt senkit sem, — hallották megütközve Carol hangját az „A” betűs gyógyszerek sorából.

— Lázás és félrebeszél — Emily Júliára nézett.

— Mindenki megőrült itt — Júlia nevetett, majd megpukkadt a nevetéstől.

— Nem tudom mi van ezen nevetni való. Elment az eszed? — neheztelt meg Emily.

— Olyan komikus ez az egész! Margot üres edényeket lóbál Kim felé, neked táraruhával integet. Ha nem lenne itt állandóan a rendőrség, és nem

emlékeztetne folyton a gyilkosságokra, egész jól szórakoznék. Margot-nak van humora, határozottan — Júlia megint elnevette magát.

Emily nem értette Júliát. Szegény Margottal együtt vették át mindig a délutáni árút... Soha be nem állt a szája... Mennyit mérgeződött miatta... Na, ennek vége!

Carol nem gondolt Margotra, Porter járt az eszében. Átkozott alak... Vajon hol bujkál megint? Este biztosan megjelenik egy újabb sértő ötlettel... De hiába! Ezúttal semmiképpen nem megy vele, elvégre nem kényszerítheti. Ha az ember lázas, fekdjön az ágyban, hányszor mondta ezt a betegeknek, és lám, ő sem különb náluk, itt rakja a gyógyszereket, ahelyett, hogy ágyban kúrálná magát. Csak nem az őrmesterre vár mégis. Ideáig süllyedt. Vajon mit szaglászik a környékükön, ott aztán nem talál semmit. Rakni kezdte az étrendkiegészítőket, ezt szerette a legjobban. Virágokkal, növényekkel díszített csomagolásuk mindig jókedvre derítették. A rendes gyógyszerek nyomasztóan hatottak rá, a szenvedő, izzadó betegeket jutatták eszébe, akiknek ezt be kellett szedniük. Egy-egy súlyos betegségre való gyógyszert őszinte szánalommal a szívében adott ki a tára másik oldalán állónak. Az étrendkiegészítők mások voltak, segítettek megőrizni az egészséget.

— Nem tudtok Arnold doktornak egy szatyrot adni? Vagy egy üres dobozt?
— szólt be Sharon a raktárba.

Emily megadóan vette elő az eldugott nagyobb reklámszatyrokat.

— Hány kell? — kérdezte Sharonra pillantva.

— Kettő talán elég lesz. Leváltana valaki? Kim szerint rengeteg a munka a vényezőben, Karim órák óta nem pihent, már káprázik a szemünk. — Sharon mérges volt rájuk. Igazán leválthatták volna. Emily büntudatosan simította végig a köpenyét, az áru átvételtől bepizkolódott.

— Mindjárt megyek, csak köpenyt cserélek. Egészen megfeledeztem a váltásról — hiába, nem győzik ennyien. Holnap újabb munkaerőt kell kérnie a vén zsugori Bielertől.

Miután leváltották, Sharon elindult az étkezőbe, Júlia már finom juhtúróval, zöldpaprikával várta. A lány le nem vette a szemét az ajtóról, szeretett volna Karimmal uzsonnázni. Egyáltalán nem értette mire vár a férfi, leváltották, az előbb még majd éhen akart halni, már rég itt kellene lennie. Megitta a teáját, kész vége. Sharon tovább nem húzhatja az időt. Rengeteg munka várja, és nem akarta Kimet sem feleslegesen izgatni, látta, hogy állandóan remegett a keze. Munka után felnéz ahhoz a finom öreg hölgyhöz. Sharonnak megtetszett a kedves, gazdag idős néni, sokkal aranyosabbnak találta, mint a meggyilkolt öregeket. A patika tele volt betegekkel, ezért nem tudott Karim hátrajönni, rosszallóan nézett Kimre.

— Nem váltottad le Karimot, már rég helyetted dolgozik. Legalább enni hagyhattad volna! — dorgálta kolleganőjét.

— Le akartam váltani, de nem ment. Carolra vár. Nem tudom mi ütött belé,

úgy néz ki, mint aki szerelmes. — Kim ingerültnek látszott emiatt.

— Carol azt szédít meg, akit akar. Az őrmester is félőrvült a szerelemtől, James detektív mondta. Valami kék lucernát szór rájuk, és ők úgy kerülnek a vonzáskörébe, mint a pillangók a lámpafénybe. Én... kezdek hinni a képességeiben... a hármastalálatomat is megjósolta.

— Az az igazság, hogy szép. A férfiak imádják az ilyen érdekes arcot. Azt hiszem nincs szüksége varázslatra, hogy beleessenek, — védte Carolt Kim.

— Hol voltál délután? Láttalak jönni a parkon keresztül, — váltott témát Sharon.

— Én? Nem voltam kint a patikából egész nap! Állandóan, szünet nélkül a recepteket csinálom. Csak az üres edényeket vittem ki a raktárba. Be kellett töltenem, Margot folyton kísért, ha üres valami — óvatosan körülnézett pont mint egy elmebeteg.

Sharon nem szól többet, de nem volt kétsége afelől, hogy Kimet látta a parkon keresztül jönni. Ő tudja, miért tagadja le. Sokkal inkább Karim izgatta. Ha sok pénze lenne, saját drogériája, biztos jobban tetszene a fiúnak. Karimot meg, lám Carol érdekelte, de szemmel láthatóan titkolni akarta.

Az esti közös program teljesen bizonytalannak tűnt, ez bántotta Karimot. Ő ugyan marad zárásig, de Carol vagy rosszabbul lesz és hazamegy, vagy az őrmester rabolja el valami hivatalos ürüggyel. Karim nem tekintette vetélytársnak az őrmestert, bízott a saját vonzerejében, mely még soha nem hagyta cserben. Egy őrmester brr... nem is illik Carolhoz. Ha nem lesz az esti randevúból semmi, akkor felkeresi ezt a kedves öreg hölgyet, aki délelőtt összeesett a patikában. Megmondta a címét, nevét, telefonszámát, ragaszkodott hozzá, hogy Karim felírja. A pénzét akarja befektetni, és sokan ajánlották neki, hogy gyógyszertárat üzemeltessen, manapság állítólag jól jövedelmez. Szüksége lenne egy megbízható rátermett társra, aki vezetné a patikát helyette. Pénz nem számít, ezt százszor is elmondta. Semmi kedve nincs egyedül haza menni, Rebecára várni, rászánhat az öreg hölgyre egy fél órát. Aztán bekövetkezett, amitől tartott, öt órakor Carol mégis úgy döntött, hogy hazamegy, és otthon kifelé teszi az influenzát.

Emily nem örült neki, mert kevesen voltak, de betegen nem tarthatta itt. Szerencsére Karim marad zárásig. De jó lenne, ha végleg ide tudná csábítani! Mindig tudta, hogy jobb lenne, ha nem csak nőköl állna a gárda. Amikor ő pályakezdő volt, még férfiak is dolgoztak szép számmal ebben a szakmában. Mára a gyógyszergyárak, a kutató laboratóriumok elszívták a férfi munkaerőt. Végigment a patikán, s szomorúan látta, hogy kollégái alig állnak a lábukon. Emily az egyik számítógép mellé ült, hogy gyorsítsa a munkát. A betegek elégedett arca, hogy kevesebbet kell várakozniuk, máris könnyített a lelkén.

Jane Austen miután mindent elrendezett, szorongva ült a kandalló elé. Bert még nem jött vissza! Ilyen még nem fordult elő. Vajon mi történhetett? Csak a kocsit vitte lemosatni, az egész művelet fél óra, és már legalább két órája távol van.

Beszóljon a rendőrségre? De hátha csak közbejött valami, és Bert bajba kerül, ha ő elárulja a főnökeinek. Clark hadnagy biztos mérges lenne rá. Nem, még vár. Hamarosan jönni fog. Elvégre tud ő magára vigyázni! Még korai lenne a gyilkosnak lecsapni. Jó, már mindenki tudja, hogy vagyonos, egyedülálló, idős beteg hölgy. De pénzét nem tartja itthon az sejtheti minden épeszű gyilkos. Ez a mi gyilkosunk meg hosszútávra dolgozik. Kicsi a valószínűsége, hogy most akcióba kezdjen, hiszen a rendőrök állandóan a patikában vannak. Ostobaság azt hinni, hogy mindent kockáztat csak azért, hogy így újabb halom pénzt szerezzen...

Jézusom, mi reccsent a konyhában? Körülnézett valami fegyver után. A piszkavas! Az nagyon jó lesz. Óvatosan araszolt az ajtó felé, fegyverét magasra emelve bekukkantott. A konyhaablak tárványitva, a heves szél a kertben lévő hatalmas cseresznyefa ágait verdeste az ablaktáblához. Jane mintha valakit látott volna a fatörzshez lapulni. Összeszedve minden bátorságát az ablakhoz ment és becsukta. Közelebről jobban megsejmelte a fatörzset: valami kabátdarabot sodort oda a szél. Csengettek! Bert nem lehetett, neki kulcsa volt a lakáshoz. Kinézett a kémlelőlyukon. Egy fiatal szőke nő állt az ajtóban a patikából már ismerte, a többiek Kimnek szólították. Jane kinyitotta az ajtót.

— A patikából jött, kedvesem? — kérdezte megnyerő mosollyal, — s az igenlő válasza beinvitálta a lakásba.

— Elnézést, hogy magára törtem, de mindannyian annyira aggódtunk önért, így feljöttem érdeklődni, hogy érzi magát, miben segíthetünk... — szolgált magyarázattal Kim.

— Oh, nagyon szépen köszönöm! Már határozottan jobban vagyok... Használt a hogy is hívják?... doktor injekciója.

— Arnold doktornak hívják. Lelkiismeretes orvos, mellettünk rendel a kórházban. Talán jó lenne, ha reggel felkeresné, kitűnő diagnosztá. Ki kellene deríteni, mi okozta a délelőtti rosszullétét. — Kim nem tudta, mit csináljon. Egyáltalán, fogalma sem volt, minek jött fel.

— Jöjjön be a nappaliba. Foglaljon helyett a kandallónál. A fiatalok ugyan nem fáznak, de egy csésze tea a tűz mellett olyan hangulatos — Jane megérezte a fiatal nő határozatlanságát.

— Nem, köszönöm! Rohannom kell vissza, még nyitva vagyunk, és rengeteg munka van. Nincs szüksége semmire? Zárás után szívesen felhozom — ajánlotta fel Kim, nem is értette minek, ilyeneket Sharon szokott mondani, nem ő...

— Mindig szívesen látom — fuvalázta Jane a távozó Kim után. — De igazán nincs szükségem semmire, Bert, a sofőröm, gondoskodik rólam. Épp vacsorát készít a konyhában. — Még az hiányzik, hogy a patikában megtudják: egyedül

van.

Bezárta az ajtót, nehéz szívvel indult vissza a nappaliba. El sem tudta képzelni, hol lehet Bert. Vacsorázni semmi kedve, így csak ült, és nézte a lángokat. A lift megállt az emeleten. Jane az előszobában termett és kibámult a kémlelőn: Lizát látta a liftből kiszállni, és tétova léptekkel megindulni az ajtó felé. Már majdnem becsengetett, amikor a lift újra megállt az emeleten, Liza riadtan futott a fordulóra a lépcsőhöz. A liftből ezuttal Karim szállt ki, ő határozottan az ajtóhoz lépett és becsengetett. Nem! Ezt a vad férfit nem fogadja egyedül! De a férfi megpróbálta kinyitni az ajtót. Most már biztos, hogy rossz szándékkal jött, különben elment volna! A biztonsági lánc! A láncot elfelejtette beakasztani, Kim távozása után! Erős késztetést érzett, hogy az ajtóhoz rohanjon. Lépésről lépésre óvatosan megközelítette az ajtót, s milliméterről, milliméterre emelve beakasztotta a biztonsági láncot a helyére. Visszaaraszolt a nappaliba, megmarkolta a piszkavasat és halálra váltan várakozott. A zár ellenállt, Bert személyesen választotta ki és szerelte fel, Jane mégis nagyon félt. Miért is kellett idejőnnie... Csak magát okolhatja, miért is kell folyton ilyen kockázatos kalandokba bocsátkoznia. Másnak ennyi idős korában benő a feje lágya. A lift újra megállt az emeleten! És Bert megnyugtató baritonja szólalt meg a folyosón.

— Keres valakit, uram? Segíthetek?

— Igen. Miss. Austen kért meg, hogy jöjjek el este. Beszélni kívánt velem üzleti ügyben. Csengettem, de nem nyitott ajtót. Azt hittem, újra rosszul lett, és megpróbáltam kinyitni a zárat ezzel a csavarhúzóval, de nem sikerült. Egyszer kizártam magam és a lakatostól láttam, hogy nyitotta ki az ajtót egy csavarhúzóval. Megmutatta nekem. Olyan egyszerűnek látszott, de nekem nem sikerült. Éppen indulni akartam a felügyelőért. — Karim hangja boldogtalanul csengett.

— Ehhez nagy gyakorlat kell uram. Majd én kinyitom, és utánanézőnk Miss. Austennek.

Jane-nek épp annyi ideje maradt, hogy beugorjon a fürdőszobába, és kinyissa a kád csapját. Bert kinyitotta az ajtót és magában megdicsérte az öreg hölgyet, jól tette, hogy nem engedte be ezt a fiatal, erős férfit. Már látta ezt az alakot a patikában, lehetett akár a gyilkos is. Odament a fürdőszobaajtóhoz, kopogott.

— Miss. Austen megjöttem. Jól van? Egy férfi keresi. Mi is a neve? — kérdezte.

— Karim Clean. A gyógyszertárból ismerjük egymást, ott helyettesíték pár napja. Ha nem érzi jól magát, jöhetek máskor is, nem okoz gondot — meglátszott rajta, hogy szívesebben beszélne az öreg hölgygel egy más alkalommal.

— Inkább holnap, vagy holnapután. Elnézését kérem, hogy hiába fárasztottam, de a szívem kicsit rendetlenkedik, ilyenkor egy vérkeringést javító gyógyfürdő csodákat tesz. Bert majd kikíséri — Jane hangja vigasztalanul csengett, hogy nem fogadhatja a fiatalembert.

Bert kikísérte Karimot, magában hálát adott a sorsnak, hogy Miss Austennek nem történt baja, még időben érkezett.

Mire visszajött, Jane néni már a kandalló előtt ült, és szégyenkezve pillantott Bertre.

— Nem való nekem ez a szerep... Soha nem gondoltam, hogy ilyen gyáva vagyok... De Bert, magával mi történt? Kérem mondja el!

— Életemben nem csúfoltak meg így! Az átkozott takarékoság az oka. Olcsóbb helyre mentem a kocsit lemosatni. Ez drága környék. Legutóbb fejmosást kaptam a borsos számla miatt. A rendőrségre nem vihettem, még valaki kiszúrná, és akkor minden hiába... Egy külvárosi autómosóba hajtottam be, épp csak kiszaladtam a mosdóba, s valamelyik csibész kölyök kívülről rám zárta az ajtót. Ha lett volna nálam csavarhúzó mint ennél a patikusnál, én ki tudtam volna nyitni! De nem volt. Órákig dörömböltem, legalábbis úgy éreztem nagyon sok idő telt el mire arra vetődött egy szerelő, meghallotta és kiengedett. Azt mondta, szerencsém volt, csak véletlenül járt erre, rosszabbul is járhattam volna. Mostanában ugyanis igen gyér a forgalom, és a kút másik oldalánál, a közelebbi mellékhelyiségeket használják az emberek. Nem is tudom, mit szól hozzá a hadnagy, ha elmondom. — sopánkodott Bert a tarkóját vakarva.

— Nem mondjuk el neki! Mit idegesítsük!? Én is röstellem magam a gyávaságom miatt — pislogott Jane.

— Oh, csodálatosan viselkedett. Bátor volt és okos, nem is merek arra gondolni, hogy miattam valami baja eshetett volna — lelkesedett a férfi.

— Igazából nem fenyegetett veszély. Ha most meggyilkol, hogy kapja meg a vagyonomat? Lehet hetekre lesz szükségünk, amíg kelepcébe csaljuk az emberünket.

— Addig is, ideje vacsorázni. Maradt a burgonya salátából és a csülökből. Erre a nagy ijedtségre iszunk hozzá sört. A konyhában eszünk? — kérdezte Bert.

— Jó lesz. Legalább kapunk egy kis friss levegőt a kertből! — válaszolta Jane, előremenve a konyhába. Közben elmesélte Bertnek, mekkora izgalmat okozott neki a fához sodort kabátdarab az előbb. Kinyitotta az ablakot és újra lenézett a kertbe. Valaki tényleg ólálkodott a bokrok között. Ismerősnek tűnt.

— Bert, jöjjön csak! Magának jobb a szeme. Nem Barrette doktor az? —

Bert lenézett az ázott kertre, de nem látott senkit.

— Nincs ott senki Jane, biztosan valamelyik bokor hajladozott a szélben — válaszolta a rendőr.

Az idős hölgy közben feltette a szemüvegét és alaposan megszemlélte mindent odalent. Már nem látott senkit, de ez nem tévesztette meg. A kabátdarab is eltűnt a fáról, Barrette-tel együtt. Most már biztos volt benne, hogy Barrette-t látta. De vajon mit keresett itt késő este?! Megint csengettek! Bert elzárta az étel alatt a gázt.

Megint Kim volt. Bert bevezette a nappaliba, Jane már helyet foglalt a károsszékekben, Kim vele szemben a kanapén telepedett le. Teljesen zavarodott benyomást keltett, a férfi tapintatosan visszavonult a konyhába.

— Maga igazán csodálatos, kedvesem —, kezdte az idős hölgy —, hogy ennyire a szívén viseli sorsomat. De már jól vagyok, éppen vacsorázni készültem, örülnék, ha velem tartana!

Kim nagyokat nyelt, érezte a csodálatos konyhai párákat, de hősiesen nemet intett.

— Nem, köszönöm. Csak azért jöttem, hogy megnézzem, nincs-e mégis szüksége valamire. Reggel elkísérem a kórház rendelőjébe, ha önnel vagyok, nem kellene annyit várakoznia — kérően nézett az idős hölgyre.

— Rendben van. Hánykor jön értem? — Jane el nem tudta képzelni mi ütött ebbe a fiatal nőbe. Fényes nappal útban a kórház felé csak nem fenyegeti veszély. Vajon mit akarhat Kim tőle? Ő lenne a négy öreg halálangyala?

— Nyolckor megfelelne? A labor vizsgálatok miatt korán kell mennünk. Ön valakire emlékeztett engem, akit nagyon szerettem, azt hiszem a nagynénémre, gyermekkoromban sokszor nyaraltam nála. Olyan jó volt hozzám, és már nem él — sóhajtván felállt a kanapéról.

— Akkor nyolckor! Ne tessék reggelizni! Vizszontlátásra holnap! — Sietve elindult a bejárati ajtó felé, mint aki alig várja, hogy kint legyen a lakásból. Jane bezárta utána az ajtót. Lehangoltan ült vissza helyére. Bert eltalálta, mi jár a fejében.

— Nem biztos, hogy ő a gyilkos! Túl szétszórt... Kíváncsi lennék valójában mit akart... — elindult a konyhába, hogy végre hozzáfoghassanak a vacsorához.

Lent a parkban Liza feladta, hogy felmenjen és becsengessen a gazdag öreg hölgyhez. Először Karim, azután Barrette doktor örült rohangálása vette el a kedvét. Amikor aztán Hardy doktor is megérkezett, esze nélkül iszkolt a villamoshoz hazafelé. Mindkettőt sültbolondnak tartotta.

Hetedik nap

Emily elgondolkozva nézte a reggeliző Kimet. Jó étvággal falatozott. Barna kenyeret evett, a változatosság kedvéért ezuttal zöldséges vajjal és nem lekvárral. Margot szállította neki a baracklekvárokat, annak ellenére, hogy sokat veszekedtek. Szegény Margot! Nem hiányzik senkinek, még Kimnek sem.

Ebben alaposan tévedett, valójában csak neki nem hiányzott. Kim jobban szeretne volna, ha a világon tudja idős kolleganőjét és a lekvárok is jobban ízlettek,

mint a zöldséges vaj.

— A rendelőben láttalak nyolckor —, szólt Emily, nem bírta tovább magában tartani amit Jane néni elmesélt neki —, mit kerestél te azzal az idős hölgygel a kórház rendelőjében?

Kim kezében megállt a vajas kés, Emily ijedten hátrahúzódott.

— A rendelőben? — csodálkozott szemét ártatlanul Emilyre szegezve — Én a világon semmit nem kerestem. Nem is voltam ott jó pár éve.

Emily döbbenettől megnémult, kis időre volt szüksége, míg újra meg tudott szólalni.

— Magam láttalak a bejárat ajtójánál azzal a gazdag idős hölgygel beszélgetni. Azért akkora távolságra még jól ellátok, meg a szemüvegem is rajtam volt.

— Nem tudom, kit láttál. Én nem voltam, az biztos. Nyolckor még a reggelit készítettem a kisfiamnak. — Kim egészen nyugodt volt.

— De hát a fiúnak nyolckor már az iskolában van a helye!

— Na és. Ma kilencre ment. Elmaradt az első óra.

Erre Emily már nem tudott mit mondani, hagyta az egészséget. A hadnagyra tartozik ennek a tisztázása, nem őrá. Bert biztos elmondott neki mindent. Rá úgyis kellemetlen feladat várt: le kellett mennie az alagsorba, a savszekrényből ecetsavat, salétromsavat felhozni. Ezt jobb szerette maga csinálni. Meggyújtotta a villanyt, ott fényes nappal is sötét volt. A közepén járt a barátságtalan folyosónak, amikor a villanykörte nagy durranással kimúlt. Visszaforduljon? Most nincs erre idő, a rendelést is le kell tízig adni. Valami derengést átengedtek a vastag tejüvegek. Még öt lépés és ott van a savszekrénynél. Balra a pince lejárati ajtaja sötétlett, az ajtó nem volt becsukva. Emily nem értette; a pincét nem használták már évek óta, amióta bevezették a központi fűtést. Annak idején szénét, fát tartottak ott és a lenti kazánban égették el. Mostanában a törött edények, bútorok, felesleges holmik lomtára lett. Mindig zárva volt, hatalmas lakat lógott a vasreteszen. Emily felháborodottan közeledett a lépcső lejárathoz. Ki merte kinyitni, ráadásul nyitva hagyni a pinceajtót? A villany most kiválóan működött, hatalmas körte vakítóan világított. A régi irodában használt fotelben Margot ült! Kísértetiesen fehér arccal, kimeredt szemmel, vádlón bámult. Emily halk sikoltással rogyott a lépcsőre, de nem ájult el: valami nem stimmelt a halott Margot körül. A hosszúszárú fűzős cipő, nagyon is életszerűen, roggyant állapotban, felhúzásra készen állt a fotel mellett. Emily nem futott el, hanem megindult lefelé a lépcsőn a pincébe. Margot félelmetes, hörgő hangokat hallatott, szemét a közeledőre meresztette. Minden hiába, Emily rendíthetetlenül ment tovább. A fotelhez érve kinyújtotta a kezét, félénken belemarkolt a semmibe. De a kezébe valóságos kar simult, az öregedő Margot petyhüdt karja.

— Te élsz! Vagy feltámadtál? — kérdezte Emily az átélt izgalmaktól remegő hangon.

Margot sirvafakadt.

— Meg sem haltam. Legalábbis nem örökre. Egy pár pillanatig odaát voltam. Fény volt, melegség, pontosan úgy, ahogy elmondják azok, akik átélték már ezt. De én most látom, nem sokat tanultam belőle. Bocsáss meg, Emily! Annyira szégyellem magam! — Margot igazán bánni kezdte ezt a kísértetjátékot.

— De hát mi történt? Mi ez az egész? A férjed gyászol, a rendőrség halottnak tart! Mondj már valamit, mert megőrülök!

— Jó, de ne szólj róla senkinek! Azon a bizonyos estén a vényezőben csináltam szokás szerint a recepteket. Zajt hallottam a laborból, ahol tudomásom szerint nem tartózkodott senki. Nem mentem azonnal megnézni, mert asztma elleni port mértem össze, és azt nem lehet félbehagyni. Közben folyton fémes hangokat hallottam, mintha valaki kulccsal feszegetné a szekrényajtót. Végre elkészültem, de akkor meg, nem hiszed el elfogott a félelem. A laborban sötétebb volt, mint máskor. Később láttam, hogy a rolót leeresztették, így az utcai lámpa sem világított be. Amikor végre összeszedtem magam, és a kíváncsiság erősebb lett bennem, mint a félelmem, odaálltam az ajtónyílásba és belestem. A tömör sötétben két fehérköpenyes alakot láttam. Már nem babráltak a kulccsal, az egyik lassan elindult a mosogató felé, a másik ajtóhoz. Hiába meresztettem a szemem, nem ismertem fel, mintha egy rongyot, táraruhát tartott volna az arca elé. A másikat háttal láttam, bábuszerű mozgással követte az arcát ronggyal takaró alakot. Nem szégyellem, nagyon féltem, annyira, hogy a labor sötétjébe nem merészkedtem. Te bátor nő vagy Emily, le mertél jönni a pincébe, mindenki más inkább elfutott volna. Én visszamentem a vényezőbe, ahol Sharon elkapott. Visszajöttek egy köptetőért, ami nem volt még kész. Azonnal meg kellett csinálnom, közben az járt a fejemben, kik lehettek a laborban, és mit csinálhattak. Sharon nem, ő elől volt, Carol szintén, te az irodából telefonáltál. Úgy tűnt hosszabb ideje. Berta nem volt sehol, Liza, Júlia az ásványraktárban csörömpöltek az üvegekkel. De ezt csak hallottam, látni nem láttam őket. Kimről nem tudtam hol lehetett. És akkor hirtelen beugrott! Megesküdtem volna, hogy az egyik fehér köpenyes Kim volt! Tán a haja fehérlett, a jó ég tudja. Amikor a köptetővel végeztem, előre kellett mennem leváltani Sharont, akit behívtál az irodába. Mire a laborba jutottam már zártunk. Mindenki rohant öltözni. Én meggyújtottam a villanyt a laborban. Tisztán látszott, hogy megpróbálták kinyitni a kábító ajtaját. Szörnyen megijedtem. Valaki közülünk, vagyis inkább, mivel két fehérköpenyest láttam, valakik közülünk tették. Ha nem lett volna szuroksötét jobban felismerem őket. Akkor eszembe jutott Carol elbeszélése. Mindegy, te úgysem hiszel benne; lényeg az, hogy Carol transzban két alakot látott fehér köpenyben mozogni a kábítószerszekrény előtt. A képet sűrű köd takarta, háttal álltak neki. A szurok sötét miatt én sem láttam jól. Latolgattam, hogy szóljak-e, amikor megint elfogott a pánik. Ha elárulom, hogy láttam a tolvajokat, akik valószínűleg gyilkosok, bajba keverem magam. Jó, Kimet azonosítottam, de ki lehet a másik? Halvány fogalmam sincs. Így szépen elintéznék, mielőtt még a rendőrség lakat alá teszi őket. Ismerem ezeket a nyomozókat, ki tudja mennyi idő telik el, amíg bizonyítékokat szereznek, addig veszélyben vagyok. Kim is

csak amolyan benyomás volt, megesküdni nem mertem volna rá. Így jobbnak láttam, ha hallgatok, résen leszek, és figyelem őket. Nem bántam volna, ha Carol előkerül. Hátramentem én is az öltözőbe, a villanyt égve hagytam, hátha valaki felfedezi a nyomokat — Margot szünetet tartott, egészen kimerült, ahogy felidézte a történeteket.

— Nem gondoltál arra, hogy a zárat kicseréltük, aki feszegette azt, az nem tudhatott az új kulcsról? — Emily helyet foglalt a másik ócska fotelben.

— Hát igen. Mi mindannyian tudtunk a zárcseréről. Akkor ez nem jutott eszembe. Az ember annyira meg tud zavarodni néha... Később a rendőrök figyelmeztettek rá, nem lehetett Kim, mondták, ő tudott a zárcseréről. Visszatérve az akkori estére, egyszerűen féltem, és nem gondoltam a kulcsra. Belátom bután viselkedtem... Carrollal akartam beszélni, de ő eltűnt. Sharont kértem meg, hogy kísérjen haza, benne tökéletesen megbíztam, végig láttam az előtáránál. Szívesen elmondtam volna neki mindent, de tudod milyen, sohasem kíváncsi. Így megtartottam magamnak, és alig vártam, hogy Carrollal beszéljek, fel akartam hívni, amint hazaérek. Vacsora után meg is próbáltam, de az anyja vette fel, azzal, hogy Carol később jön haza. Nagyon felizgatott a dolog, nem tudtam mit tegyek. A férjem szerint azonnal szólnom kellett volna a rendőröknek, minden épeszű ember azonnal lármát csapott volna... nyugtalanul mentem a szobámba, alvásra gondolni sem mertem. Leültem a karosszékembe, elővettem egy érdekes könyvet, olvasni próbáltam. Közben félóránként hívtam, de nem érkezett meg. Éjfél felé elbóbiskoltam. A körfolyosóra néző ablak nyitva volt. Egyszer csak szörnyű hideget éreztem magam körül, nagy nehezen kinyitottam a szemem és... ott előttem... még most is kiráz a hideg, ha rágondolok, a két fehérköpenyes alak állt...

A fejükre táráruhát borítottak, csak a szemük látszott ki, mint két Ku-Klux-Klán figura. Életemben nem ijedtem meg így! Képzelheted! Csak néztek rám, a magasabb alak szeme valósággal sütött, elszedültem, aztán nekilódult a szívem. Tudtam, most itt a vég. Végem! Annyiszor éltem meg már halálfélelmet, de az semmiségnek tűnt, ehhez a két fehér alakhoz képest. De ezzel még nem volt vége. Kérlek, ne neved most Emily! Igaz amit a klinikai halálból visszajött emberek mondanak. Láttam magam felülről. Igen, felülről! A szerencsétlen, fonnyadt Margot, ült lent a kedvenc karosszékében. Az egyik fehérköpenyes megfogta a csuklóm, felhúzta a szemhéjamat. Többet nem láttam, mert már máshol jártam, beleléptem a fénybe. Úgy éreztem, itt vagyok otthon. Mintha egy messzi utazásból érkeztem volna meg. Körülem mindenki, akit valaha szerettem. Megszólalt egy telefon, a fejem majd szét csattant a csengéstől. Sehol nem láttam, de a hangja húzott engem onnan, ahol voltam. Egyszer csak kinyújtottam a kezem és megragadtam a kagylót. Carol hangja folydogált a fülemben. Én nem tudtam válaszolni, hangom még nem volt. Akkor vettem észre, hogy ülök a kedvenc fotelemben az otromba régi telefonkagylót tartom a kezemben! A férjem megtörtén zokog a sarokban, egy mentős orvos elképedten bambán bámul rám. Clark hadnagy izgatott hangját sohasem felejttem el.

— De hát él! Doktor úr nem látja, hogy él! Ne zokogjon már ilyen fültépő

hangon! — ripakodott a férjemre.

Az szegény egyből abbahagyta a sírást. Rám nézett és maszatos arcáról soha nem látott boldogság sugárzott. Odaugrott hozzám, a kezemet csókolgatva újra zokogni kezdett. Clark hadnagy kivette a kagylót a kezemből.

— Halló! Ki beszél? Kérem azonnal válaszoljon! Ne tegye le! Letette! Ki telefonált? — fordult hozzám.

Az orvos erre határozottan kipurancsolta a hadnagyot, meg a férjemet a szobából. Alaposan megvizsgált, közben a fejét csóválta, azon kívül, hogy hangom nem volt, mindent rendben talált. Később az orvos behívta a hadnagyot, megkértek, hogy írjam le, mi történt. Én le is írtam mindent, úgy ahogy neked most elmondtam. — Margot szünetet tartott, felhúzta az egyik cipőjét, Emily ezt kihasználva, megkérdezte.

— Nem mesélted, hogyan találtak rád azután, hogy meghaltál. Vagy nem is tudom, hogy nevezzem.

— A férjem mesélte el, mikor a rendőrök elmentek. Zajt hallott a szobám felől, örökké féltett hát felkelt és benézett: ott talált a karosszékekben, fejem hátra dőlve, szemem kimeredve, hiába rázott, nem tértem magamhoz. Kihívta mentőket, azok szinte két perc alatt megérkeztek. A rendőrök képzeld figyeltek, engem gyanúsítottak a szerencsétlenek. Mi nem jutott eszükbe! A bolondok! Szóval az utcán posztoló detektív értesítette a hadnagyot a történetekről, azok meg rohantak megnézni minek jött a mentő. Nem tudom, mi történt velem, de a mentőorvos szerint klinikai halál állapotában voltam. Méghozzá elég hosszú ideig. — Margot nem győzött csodálkozni, hogy újra él.

— Jó. Rendben van. Volt már ilyen eset, nem is egy. De minek kellett eltitkolni, hogy élsz? — akarta tudni Emily.

— A hadnagy ragaszkodott hozzá, nem akarta, hogy a gyilkosok újra próbálkozzanak megölni. Szerinte, így bátrabbak lesznek, meg ha halottnak hisznek, békén hagynak. Vajon kik lehettek? Egyáltalán hogy jöttek be a patikába? Ha két ufonauta lett volna, azoknak nem gond a zár... — Margot lehúzta az imént felhúzott cipőt — Hazamegyek, nincs már kedvem kísérteni.

— Egyáltalán, hogy jutott eszedbe ezekben a borzasztó időkben minket még ijesztgetni is? Tudod, mennyire megviselt az a kabátdolog? Kimet majdnem az őrületbe kergetted. Ezt nem lett volna szabad megtenned! — Emily maga sem tudta miért, nem haragudott Margotra.

— Tudod, én végig azt gondoltam, hogy közülünk tette valaki. Ezt hiszem most is. Nem érdekel a kulcs!!! Talán elfelejtette az illető. Meglát engem! Engem! A halottat, akit halálraijsztett! Ez még jobb mint egy tetemrehívás! A leghidegvérűbb gyilkos is elárulja magát! — Margot harciasan rúgott bele az ott heverő két rogyant, magas szárú cipőbe.

— Na és volt valami eredménye? Találtál egyet is közülünk, aki halálra dermedten felsikoltott: „Én vagyok a gyilkos!”

— Nem találtam. Kimen sem látszott semmi lelkiismeretfurdalás. Carol már elején tudta, hogy nem vagyok kísértet. Őt nem lehet becsapni. Talán az első alkalommal sikerült. Olyan jól szórakoztam! És most már vége! A hadnagy is biztos dühös lesz rám, ha megtudja. De egyelőre ne mondd el senkinek, hogy élek. Az rendőrök szerint lassítaná a nyomozást. — Margot törölni kezdte az arcáról a fehér festéket.

Olyan komikus volt szerencsétlen, fonnyadt arcával, hogy Emily nem értette hogyan ijedhettek meg tőle egyáltalán.

— Nem mondom el senkinek, de nem kísérthetsz többet a patikában, meg máshol sem! Elég nagy az izgalom enélkül is. Rád nézve is veszélyes! Én nem hiszem, hogy sejtet, ki a gyilkos. Bár én láttam volna őket, szétmegy a fejem, annyit töröm rajta. Kim nem tetszik nekem. Ma reggel elkísérte a nagy... — Emily majdnem elszólta magát — Kim elkísért a rendelőbe egy idős hölgyet, aki nemrég jár ide a patikába. Láttam vele a rendelő ajtajában. Képtelenség! Az idős hölgy azt állítja, hogy tegnap este kétszer is járt nála, és felajánlotta, hogy másnap reggel eljön érte, segít neki a rendelőben eligazodni. Az öreg hölgy ugyanis még nem járt ott. Rendben el is jutottak a kórház járóbeteg rendelőjébe, leültek a váróban. Több mint fél órát ültek, nem történt semmi. Kim egy jó fél óra múlva felállt, és hazakísérte a hölgyet. Nem értem az egészet — csóválta a fejét Emily. — Mikor említettem Kimnek, egyszerűen letagadta az egészet.

— Meglátod ő a gyilkos! Soha nem töltötte fel a kiürült edényeket rendesen. Az üvegek, téglék örökké üresek voltak, bármelyiket vettem elő, nekem kellett a raktárba menni és betölteni. Fogadok, az anyagokat sem vizsgálta be rendesen — dohogott Margot.

— Te jó ég! Már majdnem dél! Nekem most már rohanom kell. Kíváncsi vagyok te hogy tudsz kimenni észrevétlenül? — nézett szigorúan Margotra.

— Nagyon könnyen. Fél tizenkettőkor Júlia és Liza ebédért mennek. Ti dolgoztok elől. Én meg bezárom a pinceajtót, és szép óvatosan kislisszoló a hátsó ajtón, amelyet többnyire nyitva hagynak, hiszen csak egy pár percre mennek az ebédért a Grandell-be. Ez a pár perc sokszor fél óra. De nehogy megmondd, hogy tőlem tudod — Margot rossz érzéssel pakolta össze a holmiját, nem szeretett árulkodni. Júliát meg különösen kedvelte.

Emily nagyon dühös lett. Olyanok, mint a gyerekek — mérgeződött. Mikor felért a mosogatóba, akkor jutott eszébe, hogy a savszekrét nyitva hagyta. Rohant vissza, még mielőtt valaki észrevenné. Legnagyobb csodálkozására a pinceajtót zárva találta. A hatalmas lakat őrizte az ajtót. Margot sehol. — Margot! Margot?! Hol bujkálsz? — kiáltotta — ki nem mehetett ezalatt a pár perc alatt, az kizárt, észrevette volna. A pincekulcs ott lógott a helyén. Bármennyire is sietett, levette és kinyitotta. Lent! Semmi nyoma nem látszott Martgotnak! Még a fotel körül is érintetlen volt a vastag por.

Fent a patikában pánik volt kitörőben: a hadnagy fura hírekkel érkezett, Barrette doktor szórén szálán eltűnt, a szegény beteg muzsikussal együtt. Hardy

doktor az orvost először a kórházban kereste, azután a szüleinél, feleségénél, de senki nem tudott róla semmit. Megfoghatatlan, hogyan tudtak megszökni a szigorúan őrzött idegklinikáról. A betegek fecsegtését senki nem vette komolyan. Többen látni vélték, hogy az éjszakai koncert végén, Barrette doktor a muzsikussal együtt a holdfény ezüst hidjára lépett és kényelmesen elsétált rajta. A súlyos elmebetegek sírtak: szerették a zenét, elfeledtek mindent, miatt hallgatták, és még utána is jobban érezték magukat. Hardy doktor mély hallgatásba burkolózott, komoran nézett a rendőrökre, nem tudott válaszolni a szemrehányásokra melyeket Barrette eltűnése miatt tettek neki. A szándékos hanyagságot sem zárták ki. Mire Emily felért a mosogatóba, mindenki összevissza beszélt, még a hadnagy sem tudta csendre bírni őket. Kim jajveszékelt a legjobban: „Elrabolták! Már nem él! Megölte! Miért is nem mondta el, ki a gyilkos!” Elvesztette maradék önuralmát is. Szőke haja csapzottan lógott a szemébe, úgy nézett ki, mint egy megőszült pulikutya! Az utóbbi időben valósággal kifehéredett a haja. Addig hadonászott, míg sikerült a salétromsav standédényt kivenni Emily kezéből. A hadnagy keményen a laborba parancsolt mindenkit, míg az őrmester Emilyvel ártalmatlanná nem tette a veszélyes folyadékot. Könnyen meglehet, — morfondírozott Clark, hogy Barrette-t a muzsikussal együtt elrabolta a gyilkos. Megérdemli, nagyon is megérdemli! Semmit nem segített nekik a nyomozásban. Mégis, iszonyú fáradságos munkával jutottak valamire az őrmesterrel. Találtak egy zöld gyógyszeres üveget ujjlenyomattal, az egyik gyanúsítotté volt, csak az volt a különös, hogy épp azon az üvegen semmi keresnivalója nem volt.

Ez a Porter nem akármilyen őrmester. Esze is van. Csak ne lenne ilyen átkozottul jóképű! Ez sokszor határozottan akadályozza a nyomozást, különösen ha sok a nő egy ügyben.

— Megölte! Biztosan megölte! — motyogott Kim egyre, nem törődve Emily szemrehányó tekintetével.

— Valaki hallgattassa már el! Vigye hátra az étkezőbe, és adjon neki egy pohár vizet! — mondta Clark hadnagy.

— Semmi baja! Érzem, hogy teljesen rendben van. Önszántából távozott az idegklinikáról — mondta Carol fakóhangon — Gyere, nagy adag salátát hoztam, meg rántott gombát. Ma nem az étteremből eszünk! — erre a pavlovi reflex beindult Kimnél, még a haja is elrendeződött, ahogy megindult a konyha felé.

— Nekünk felesleges is nyomoznunk! Őrmester, hozzon egy kristálygömböt, keressük meg benne a doktort — Clark hadnagy nem bírta ezeket a misztikus kijelentéseket. Egyszer megpróbált egy kanalat dörzsöléssel meghajlítani, ahogy a tévében látta. Utána hat hétig járt kezelésre, begyulladt az izület az ujjában. Rossz mozdulat, mondta az orvos.

Portert nem izgatta a főnök rossz kedve. A napok óta tartó aprólékos, fárasztó nyomozása végre eredményt hozott. Hajnaltól késő estig a megboldogultak lakásában minden négyzetcentimétert átvizsgált. Az egyiknél a kamarában

megtalálta azt a bizonyos zöld üveget, rajta a világos, tisztán kivehető ujjlenyomattal. Az összehasonlítás fantasztikus eredményt hozott! Minden mozaik helyére került! A kép majdnem teljes volt, de csak majdnem! De Porter őrmesternek valami azt súgta, lesz rá magyarázat, csak keresni kell, türelem. Már tudta, hol keresse.

A hadnagy eltűnt Emilyvel az irodában. Porter nem zavartatta magát, utánuk ment.

— Én is kérek egy kávé, ha lehet! — fordult Emilyhez — ma még nem volt időm reggelizni.

A hadnagy rosszallóan nézett rá, de nem szólt semmit. Neki is jól esne egy kávé, gondolta. Emily kiment a konyhába Júliát megkérni, hogy hozzon az őrmesternek meg nekik egy kávé, és egy pár szendvicset.

— Ebéd nem jut nekik? — kérdezte Júliát.

— Nem, ezt nem vezetjük be! A végén még ideszoknak. Egyébként is csak túrós tésztát eszünk, a rendőröknek meg biztosan csak valamilyen húsos étel jelenti az ebédet — Júlia már bánta is kemény szavait, de nem szerette, ha rendőrök voltak a patikában. Mindenkinek pattanásig feszültek az idegei... ennek már soha nem lesz vége.

Kim és Carol jó étvággal falatozott. Júlia lehangoltan szelte a kenyereket, vaját kent rá, meg sajtot, mást nem talált a hűtőgépben.

— Honnan veszed, hogy Barrette-nek nincs semmi baja?

Carol sajnálkozva nézte tányérján az utolsó gombácskát.

— Jaj bocsáss meg Júlia, elfelejtettem, hogy te is mennyire szereted a rántott gombát! Ez az egy maradt és az is a tányéromon. Kóstold meg, különleges fűszernövényeket tett édesanyám a panírába!

— Nem, nem kérek! Ma rendetlenkedik az epém, ilyenkor méreg neki minden panírozott étel. Edd csak meg nyugodtan! — de már késő volt, Kim bekapta.

— Neked már úgy sem kellett! — mondta az elképedt Carolnak. — Tényleg honnan veszed, hogy Barrette-tel minden rendben van?

— Láttam. Hazafelé menet észrevettem tegnap este. Bementek annak a gazdag hölgynek a parkjába. Egy vonzó fiatal ember volt vele, gondolom a muzsikus. Ha nem lettem volna annyira elesett a láztól, utánuk eredek. De olyan vacakul éreztem magam. Otthonról felhívtam Portert, és elmondtam neki. Úgy látszik, nem árulta el Clark hadnagynak, azt ajánlom, ti is hallgassatok róla! Ne izgasd már magad annyira Kim! Nem tehetsz róla! Erre gondold mindig. — Carol sietve kávézott, az influenzáját mintha elfújták volna. Lehet, nem is az volt. Talán a sok izgalom miatt lázasodott be. Most igyekezett vissza előre, látni akarta Portert, mielőtt elmegy.

Egy hét múlva...

Teltek, múltak a napok, de nem történt semmi, a gyilkos lapult. Nem kereste Jane Austent, nem volt ostoba besétálni a csapdába. Mindenki belefáradt az eseményekbe, a feltételezésekbe. Ellie, Barrette doktor asszisztensnője hátborzongató históriákat mesélt a kórház rendelőjéről. Szerinte ott kísértetek tanyáznak, sorban ülnek, és némán várnak. Barrette-t egy fiatal orvos helyettesítette, Ellie nem tudta megszokni, kétségbe volt esve, hogy esetleg Barrette soha nem jön vissza.

Arnold is napról-napra rosszabbul nézett ki. Az arca megsárgult, szeme alatt hatalmas táskák jelentek meg. Neki nem Barrette hiányzott, sokkal inkább a betegek mentek az agyára. Szinte mindenki átjelentkezett hozzá. Az új, fiatal orvosban nem bíztak még a betegek, de ő sem törte magát értük.

Elliet komolyan megijesztette Arnold doktor állapota. Mióta az asszisztensnője otthagytá, egyedül intézett mindent, csak Ellie segített neki néha. A doktor gyakran kinézett a váróba és ijedten hőkölt vissza. Egy pár perc múlva megkérte Elliet, hogy kukkantson ki.

— Sokan vannak? Nem mennek be az új kollegához? — kérdezte.

Az új kollega is panaszkodott Ellienek, hogy folyton azzal nyaggatja, látja ezt meg azt a beteget. Ő meg nem lát senkit.

A patikában is eljátszotta ezt. Halálra váltan nézett az egyes gép előtt álló betegekre, azok igyekeztek tudomást sem venni Arnold doktorról.

Karim tartott tőle, hogy a doktor meghibbant, épp úgy, mint szegény Barrette. Emily sem volt a régi. Jócskán lefogyott, de egy cseppet sem örült neki. Az evés régebben kimeríthetetlen örömforrás volt számára, ma meg inkább csak kényszerűség. Júlia sem jeleskedett a főztjével, hol elsózta, hol hidegen tálalta, szemmel láthatóan nem volt ott az esze.

Carol viszont kezdett magához térni levertségéből. Nem tagadta, hogy a két férfi rajongása jobban javítja a hangulatát, mint bármi más. Sharon szegény, távol ülő kék szemével hiába búvólte, bájolta a „sivatag emberét”, Karimot, az egyre dühödtebben próbálta Carolt megkaparintani Porter őrmester orra elől. Kim másról sem tudott beszélni, mint Barrette doktorról, minden nap elsíratta. Munkáját pontosan és szorgalmasan végezte, addig megpihent zaklatott lelke, egyébként minden másra alkalmatlanná vált. Otthon pokollá tette szerencsétlen családjá életét. Liza összeszorított foggal tette a dolgát, de Jane Austenhoz nem jutott be, valaki mindig megzavarta. Pedig munkát kellett találnia minden áron, és a lehető leghamarabb. Arnold doktor megígérte, hogy szerez neki a kórházban kora reggeli takarítást. Lizának mindig is szimpatikusabb volt Arnold, mint Barrette, nem beszélve a többiekről, akik ritkán jártak ide, inkább a kórház másik kijáratához közelebb eső Engel gyógyszerterát részesítették előnyben.

Jane Austen, a gazdag hölgy is napról, napra elesettebb lett. Nem bírta a hirtelen jött meleget, a páradús tengeri levegőt. Liza csak azt nem értette, akkor minek költözött ide. Hol az új orvost, hol Arnold doktort látta bemenni az elegáns épületbe. Megesküdni nem mert volna, de többször látott két férfit ólálkodni a házat körülvevő parkban, az egyik feltűnően hasonlított Barrettre.

Biztosan Hardy doktort próbálták kicselezni, aki egy közeli mellékutcában parkolt esténként. Milyen világ az, ahol a doktorok így ripsz-ropsz megörülnek? Liza számára maradt a patika, de egyre kevésbé volt elégedett vele.

Napok óta az is gondot okozott a dolgozóknak, hogy Emily dugdosta a kábítószerszekrény kulcsát. Kétszer is előfordult, hogy nem tudták kiadni a betegnek a felírt gyógyszert, mert nem találták Emilyt.

George is rengeteget nyavalygott Emily egész napos távolléte miatt. Így Clark hadnagy beleegyezett, hogy az arra illetékeseknek megmutassák a kulcs új helyét. A detektíveket is visszahívták a kapitányságra, semmi értelme nem volt, hogy a patikában töltsék a drága idejüket, amikor annyi volt a munka bent. A gyógyszertár forgalma megnőtt, de az öreg Bieler csak egyetlen takarítónőt engedélyezett. Emily ennek is örült, mert így Júlia felszabadult a mosogatás, ebédhozás szaladgálás kötelezettsége alól, és segített a porok kenőcsök, kúpok elkészítésében. Margot helyett most Júlia nyaggatta Carolt, hogy szedje össze magát és rendkívüli képességével derítse ki végre a gyilkos személyét.

Carol nem próbálkozott újra, tudta, hogy úgysem látna semmit. Azt érezte, hogy a gyilkos gyengül, egyre gyengül, de szégyenszemre Carolt jobban érdekelte Porter őrmester. Porter pedig nem szeretné, ha segítene neki, sértené a hiúságát. Vajon ma délután látja? Egyszerre remek ötlete támadt, csodálkozott, hogy előbb nem jutott eszébe. Benézett a laborba, nem volt ott senki. Kényelmesen leült az egyik székre, s arra koncentrált erősen, hogy ne jöjjön be senki. A kísérlet sikere nagyban függött attól, hogy ne zavarják. Behunyta a szemét és mikor már gondolatban a senki földjén járt, elkezdett sugározni a gyilkosnak! — A morfium újra hozzáférhető... A kulcs az irodában van egy régi gyógyszerkönyvben... A morfium újra hozzáférhető... A kulcs az irodában van egy régi gyógyszerkönyvben... — tette mindezt vagy fél órán keresztül, egészen addig míg nem érezte, hogy valaki veszi az üzenetet.

Carol koncentrációja kissé gyengült, de még egy jó negyedórát küldte gondolatait a gyilkosnak. Addigra annyira kimerült, hogy az erőlködéstől izzadni kezdett, a hajából facsarni lehetett volna a vizet. Pulzusa jóval a normál érték fölött lüktetett, de remélte ennyi elég volt, a gyilkos tudja, amit közölni akart vele.

Hátrament az öltözőbe tiszta blúzt váltani. Egy szem méhpempő kapszulát is bevett. Azután visszament a vényszobába, kényelmesen elhelyezkedett. A leltárkartonokat rakta névsorba, a felületes szemlélőnek úgy tűnt, se lát se hall. Az idő nehezen telt, Carol egyre türelmetlenebb lett, mire megjelent Kim, kezében egy fehér receptpapírral. Kinyitotta a kábítószerszekrény ajtaját, és

kivette a morfiomos üveget. Carol nem nézett oda, mégis tudta, mi történik.

Kim kiöntött az üvegből egy keveset a kezében lévő vörös celluloid kártyára, nyugodtan lemérte a mérlegen, azután egy parányi zacskóból port szórt az üvegbe, lezárta, és visszatette a helyére. A kártyán lévő morfiomot beszórta az üresen maradt kicsiny zacskóba, és zsebre tette. Visszazárta az ajtót, majd elindult az officinába. Carol a leltár kartonnal a kezében elindult utána. Kim egyenesen Arnold doktor papírzacskójához ment, beleejtette a morfiomot és visszament dolgozni a vényezőbe. Carol visszafordultában az új takarítónőbe ütközött, az asszony bocsánatot kért és serényen törölgetni kezdte a polcokat! A percek csigalassúsággal másztak. Talán egy óra is letelt mire Arnold doktor megérkezett az összekészített gyógyszereiért. Kim egy pillanatást se vetett rá, amikor a doktor segítségkérően körülnézett, kinél fizethetne.

Carol készségesen állt a számítógéphez, elkezdte beütni a recepteket, szándékosan utoljára hagyva a kis cerátzacskót. Ascorbinsav 10 gr. ez állt rajta. Arnold doktor arca nem árult el semmit. A doktor már kifelé indult, a lány nem tudta eldönteni, mit tegyen? Kinek szóljon? Első felindulásában Arnold után ment, a kórház felé.

Az azazéla bokrok szétváltak, és mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne Porter őrmester lépett ki belőlük. A hadnagy az ős, öreg juharfa törzse mögül került elő. Elállták Arnold doktor útját.

— Mit viszünk ebben a környezetre ártalmatlan, szép papírzacskóban? — kérdezte Porter.

— Mi köze hozzá! — háborodott fel Arnold.

— Na, na, csak szép csendesen. Udvariasan kérdeztük magát. Ne felejtse el, hogy minden állampolgárnak kötelessége segíteni a rendőrök munkáját — jegyezte meg Clark hadnagy.

— Épp ezért megkérjük, hogy mutassa meg, mi van a zacskóban! — nyújtotta Porter a kezét a papírtáskáért.

— Házkutatási parancsuk van? — kérdezte Arnold doktor bután.

— Hol van itt a ház? Ne vicceljen doktor úr! Ezzel csak árt magának. Szépen adja át az őrmesternek a zacskót — kérte Clark hadnagy.

— Jól van. Tessék! Legyen egy jó napjuk! De siessenek, rengeteg beteget kell ma látogatnom, az övéké ez a sok gyógyszer — ezzel kiborította a közeli pad melletti faasztalra a gyógyszereket.

Carol óvatosan kilesett a tuja bokor mögül, ahol rejtőzött. A papírzacskó eltűnt, nem volt a gyári készítmények színes forgatagában. „Ott kell lenni nála, ott kell lenni nála” — sugároztak a gondolatai kétségbeesetten.

Porter végigvizsgálta a dobozokat, semmi, Clark hadnaggal szinte egyszerre mondták:

— Sajnos, doktor úr, meg kell kérjük, hogy a nyomozás érdekében jöjjön velünk a kapitányságra!

— Letartóztatnak? Mert ha nem, nem vagyok köteles magukkal menni — replikázott Arnold és akkor Clark hadnagy és Carol meglepetésére Porter az ügyész által aláírt szabályos letartóztatási parancsot húzott elő a belső zsebéből. Elmondta az ilyenkor szokásos szöveget, a doktor higgadtan fogadta.

— Rendben. Értesítsék az ügyvédemet! Ezt a gyógyszercsomagot meg adják át Ellie nővérnek, vigye ki a betegeknek!

— Nem tehetjük. Erre szükségünk lesz még. Induljunk! — elővett egy kézbilincset és Arnold doktor csuklójára kattintotta. A dolog komoly fordulatot vett, a doktor elsápadt. Clark hadnagy kissé eltúlzottnak és teátrálisnak találta Porter óvintézkedését, de ráhagyta.

Miután beszálltak a park mellett várakozó rendőrautóba, Carol megpróbálta megkeresni a kis cerát zacskót. Minden lehetséges bokrot, bozótot átkutatott, de nem talált semmit. A doktornál kell lennie! Remélte, átkutatják, biztos azért vitték be, az utcán mégsem teheték. Porter meglepetést okozott Carolnak, az a letartóztatási parancs nem lehetett véletlen. Visszafelé még fürkészte az utat, hátha mégis megtalálja a csöpp zacskót. Arnold, mint lehetséges tettes, magyarázatot adott Carolnak Kim különös viselkedésére. De mi lesz vele? Valamit tennie kell barátnője érdekében, különben vége. Nagyon rossz idegállapotban van. Reggel a lekváros kenyeret ráejtette Sharon köpenyére, mert valami zajt hallott az ásványvizes raktárból, ahol tudomása szerint nem volt senki. Később 200 gr. sol. calcii sulfurati bemérése közben jéghideg kezét érzett a nyakán, és erre elejtette a két kilós üveget, az ripityára tört, és iszonyú bűz árasztotta el az egész patikát. Egy félóra múlva kiborította a nátrium luri sulfurátumos üveget, a könnyen szálló, fojtogató portól valószínűleg egész nap krákognak. Carol sejtette, mi lehet az egész mögött, vívódott, hogy előre szóljon-e gyanújáról a rendőröknek. Mire a patikához ért, látta, hogy elkésett vele, Jones detektív megbilincselve tuszkolta Kimet egy rendőrautóba. Szőke haja tele volt hintőporral, kezében egy fél kiflit szorongatott. Carol odarohant az autóhoz, Kim nyugodtan ránézett.

— Vége! Hál Istennek vége! Nem bánom. Minden perc elviselhetetlen kín volt nekem az utóbbi időben — intett búcsút Carolnak.

Bent méhkasszerű dongás fogadta. Mindenki össze-vissza beszélt, az emberek nem tudtak magukhoz térni. Emily mondta el Carolnak a történeteket. A hadnagy telefonált neki Arnold doktor letartóztatásáról, bent megtalálták a nadrágja felhajtójában a morfiumot. A doktor azzal védekezett, hogy a port ascorbinsavnak⁹ hitte, s valószínűleg kicsúszhatott a papírzacskóból, úgy esett a nadrágja felhajtójába. Az aszkorbint ő rendelte egy betege számára, fogalma sincs, miért tett Kim a zacskóba morfiumot.

— De honnan tudták meg a rendőrök, hogy Kim rakta bele a morfiumot? — kérdezte Carol, hiszen ő nem mondta meg senkinek.

— Az új takarítónő meglátta, amikor kinyitotta a kábítószerszekrény ajtaját

⁹ascorbinsav = C-vitamin-por

és kivette a morfiumot, helyette bolus albát szórt bele — magyarázta Emily.

— Az új takarítónő? — kérdezte hüledezve Carol.

— Igen. Ő valójában nyomozónő. Az volt a feladata, hogy figyeljen minket, különösen Kimet. A rendőrök már régen gyanúsítják. De én ... nem hiszem, Kim nem tenne ilyet... Arnold doktor sokkal inkább... — Emily tétován a kollégáira nézett.

— Itt valami nem világos... Nem hagyhatjuk Kimet cserben... — vetette fel Karim.

— Nem is hagyjuk! Csakis mi tudunk rajta segíteni. S jó lesz sietni mielőtt az idegei végképp felmondják a szolgálatot! — mondta Carol, miközben odament az alagsorba vezető ajtóhoz, kinyitotta és bekiáltott — Margot, gyere ki! Nem hallod! Gyere ki, vége a játéknak! Ez most már komoly dolog! — de nem jött ki senki.

A többiek zavartan fordították el róla a tekintetüket. Szegény Kim gondolták, majd pont ez a bolond Carol fog segíteni rajta... Emily dühös lett Margotra, már megint itt bujkál?

— Menj és keressd meg — biztatta Carolt. A fiatal lány meggyújtotta a gyér lámpát az alagsor folyosóján. Mindenhova benézett, ahová Margot elbújhatott. Seholl! A dolgozók gárdája döbbszerűen állt... Ezek itt kísértetet keresnek... Már Emily is meglepett... Mi jöhet még...?

Carol ahhoz a szekrényekhez lépett, ahol nem fér el senki. És mégis! Hófehér, púderezett arccal Margot guggolt a legalsó rekeszben.

— Hát itt bújtál meg legutoljára, amikor össze-vissza kerestelek!? Elment az eszed! S ha rádszakad a salétromsav, vagy a sósav? Akkor mit csinálsz? — kiabált Emily.

— Bizony, igazad van. Két órámba tellett, amikor ide bezártál, mire kijutottam. Belülről kellett a kulcsot ezzel a hajcsattal elfordítani. Még szerencse, hogy csak egyre fordítottad. — Margot nevetve nézett a többiekre.

— Buh... Bah... — huhogta feléjük. A hangzavar a tetőfokára hágott, mindenki tudni akarta, mit jelent ez. Az, hogy Margot él, nyilvánvaló volt, de magyarázatra vártak.

— Menjünk, majd később elmondod, vagy Emily elmeséli nekik! — rángatta a csalódott Margotot Carol.

— Mi a terved? A rendőrségre mentek? — kérdezte Emily.

— Sietnünk kell, nehogy Arnoldot elengedjék. Vedd fel a kabátod, Margot, hova rejtetted?

De kiderült, Margot a rendelőben hagyta a kabátját, így át kellett menni érte.

— Minek vesződsz vele? — kérdezte Karim.

— Margot kísértetként jelenik meg Arnoldnak. Ő nem tudja, hogy él, azt hiszi a szellemét látja, hátha ettől megtörik. — válaszolta Carol.

Hiába siettek. Mire bementek, Kim mindent beismert: Megölte a négy nyugdíjast, a migrénporokba rejtette a mérget, amikor a patikába jöttek, akkor adta oda nekik... Mert eljöttek, a legbetegebb is... A pénzt ő kérte kölcsön tőlük... Odaadták az első szóra... Ő azt elköltötte, ami kevés maradt, betette külön számlára... Úgy találta, hogy azok a szegények rengeteget szenvedtek... Az életüknek semmi értelme nem volt. A pénz meg minek maradt volna a rokonnaira, az öregekkel nem törődtek, rájuk sem néztek, teljesen magukra hagyták őket... A dobozban a tíz porból csak az egyik volt mérgezett... Ha hosszabb ideig nem fáj a fejük és közben lejár a gyógyszer szavatossági ideje, akkor nem veszik be, kidobják. Akár meg is menekülhettek volna...

— Ha valaki más veszi be? Akkor mit csinál? — kérdezte tőle Porter.

— Semmit. Kizárt volt, hogy más vegye be. Megmagyaráztam nekik, hogy senkinek nem adhatnak belőle. Ezt csak nekik készítettem. Egyik sem adott másnak gyógyszereket, megértették, hogy csak az orvos vagy a gyógyszerész adhat felelőséggel gyógyszert valakinek.

Mániákusan hajtogatta ezeket, azt hogy Margotnál kivel járt és mit csinált, nem tudta megmagyarázni, egyáltalán nem emlékezett rá.

Orvost kellett hozzá hívni, aki nyugtató injekciót adott. Carol már beszélni sem tudott vele, csak a csapzott haját simogatta meg. Még Margot is megszánta, szívesen segített volna, csak nem tudta hogyan.

Porter őrmesteren látszott, hogy nem elégíti ki ez a megoldás, de sem ő, sem a hadnagy nem tehettek semmit, egy beismerő vallomás komoly dolog.

— Arnoldot el kell engedni! Nem tarthatod itt! — mondta, kicsit merev nyakkal Porter felé fordulva, a hadnagy.

— Nem, dehogy engedjük el, morfiumot találtunk nála. Nincs rá bizonyíték, hogy nem tudott róla, meg kell győződnünk állításának igazáról. Eltart egy pár napig. — hamiskásan mosolygott Carolra.

A lány szíve örölte kalapálni kezdett, behunyta a szemét, hogy elrejtse a ragyogását.

— Azért jöttem, hogy egy első hallásra talán örülnek hangzó ötlettel álljak elő. Mégis arra kérem önöket, hogy vegyék fontolóra, amit mondok. Kim olyan különösen viselkedett az utóbbi időben, hogy attól féltem, talán rákapott valamilyen kábítószerre. Saját maga mondta nekem, hogy bizonyos dolgokra nem emlékszik, törlődnek az emlékezetéből. Ő azt hitte, hogy talán az Ufók viszik el ilyenkor, valamennyire hisz bennük. A szomszédasszonya beszéli tele a fejét ilyen történetekkel. Mikor Margotnak megemlítettem legutóbb Kim furcsa viselkedését ő azzal viccelt, hogy hipnotizálja valaki. S nekem akkor beugrott egy régebbi eset: Kim nagyon csúnyán elvágta a kezét valamilyen üveggel. Átkísértem a szomszédos kórházba Arnold doktorhoz, hogy varrja össze a sebet, de Kim sehogy nem akart fájdalomcsillapító injekciót, utálja a gyógyszereket. Erre a doktor kiküldött a szobából, hogy egyedül szeretne lenni a beteggel. Később behívott, és megmutatta a csodálatosan összevarrt sebet.

„Hogy bírtad ki?” kérdeztem később Kimet. „Nem is emlékszem semmire. Arnold doktor itatott velem egy pohár vizet, s mire megittam, már kész volt. Csodálatos ember ez! Valóságos varázsló, én mondom neked!” lelkesedett Kim a bepólyált kezével büszkélkedve, s azóta Kim időnként átjárt a kórházba. Ez nem lett volna különösebben érdekes, de mindig tagadta, hogy ott járt. Én azt hittem, Barrette-hez jár, ezért titkolja, de most azt gondolom, Arnoldhoz járt kezelésre. Kim, hogy is mondjam, hipochonder az enyhébb fajtából, mindig van valami baja, amit komolyan vesz, s meg akar gyógyulni. A természetes gyógymódot kedveli. Meg mernék esküdni, hogy Arnold doktor kihasználta, és vele lopatta el a patikából a morfiumot, úgy, hogy Kim nem is tudott róla, mit tesz! Az aljas! Ma feltűnt nekem délután, úgy mozgott Kim, mint egy alvajáró! Carol felindultságában belekapaszkodott Margotba. Porter nem bánta volna, ha ő áll hozzá közelebb, segítőkészen közbeszólt.

— A kolléganőnknek, Warton detektívnek is ez volt az érzése. Ő is észrevette ennek a fiatal nőnek a különös mozgását.

— Ha itt, a rendőrségen hipnotizálják Kimet, Arnold doktor sátáni terve, hogy mindent a kolléganőmre ken, nem sikerülhetne! Ő a gyilkos. Csakis ő lehet! — Carol nem említette különös képességeit. Ezeknek reggelig magyarázhatná, hogy az a két ember, akit akkor a laborban látott, senki más csakis Kim és Arnold lehetett. Kim ült a szekrény előtt, Arnold háttal állt. Margot szerint is ők lehettek.

Porter megint a segítségére sietett.

— Szerintem is ő lehetett, amikor Margot asszony elmondta mit látott a klinikai halál beállta előtt, én is rá gondoltam. Csak egy orvos viselkedik ilyen szakszerűen: pulzus, szemhéj... Mindenki más rázogatni, pofozgatni kezdi az ájult embereket, de ő rögtön látta, hogy halott. Sokan meghaltak már a szeme előtt!

— Hogy én milyen ütődött vagyok! — mérgelődött Margot, — erre nekem is gondolnom kellett volna! Hiába, ostoba vén tyúk vagyok.

— Ráadásul a gyomirtós üveg! Clark hadnagy tudja, miről van szó, de maguk nem. Margot asszony elbeszélése után Arnold doktorra terelődött a figyelem. Barrette-ten kívül, csak ő járt állandóan a kórházból a patikába. Barrette doktor nem lehetett, mert az idegklinikán feküdt, csak Arnold jöhetett számításba. Az orvos is eljuthat a betegekhez is, meg a patikába is. Egy éjszaka, amikor ügyeletes volt a kórházban, nem hivatalosan, titokban átkutattam a lakását. Nem találtam semmit, amit reméltem. Találtam viszont egy gyomirtós üveget! Egy gyomirtós üveget, holott neki nem volt kertje! Ráadásul a vécé szellőztető nyílásába rejtve! Behoztam az üveget a laborba. Az újjlenyomata rajta volt! Ezzel mérgezték meg Hester Gray-t, az undok öregasszonyt. — Az őrmester körbepillantott, hogy lemérje szavai hatását.

— De hiszen azt az öreg hölgyet nem ölhetette meg! Annak a pénzét, ha jól tudom, a rokona vitte el kölcsön. Minek gyilkolta volna meg őt Arnold? — szólt közbe Carol.

— Hát, igen — ismerte el Porter — ez a gyenge pontja az elgondolásnak, de miért volt nála a gyomirtós üveg? És miért rejtette el annyira? Ez azért felettébb gyanús.

Clark hadnagy rosszallóan nézett a beosztottjára, minek locsog ez annyit itt össze-vissza a nyomozás részleteiről. Úgy érezte, közbe kell lépnie.

— Egyelőre Kim olyan állapotban van, hogy egy pszichiáter nem tud mit kezdeni vele. Beismerte a gyilkosságokat. Azt, hogy valaki erre erőszakkal rávette, a pszichiáter dolga kideríteni. Maga meg, Margot asszony, nem azért halott, hogy itt szaladgáljon. Mit keres itt? — förmedt szegény Margotra.

— Én hoztam magammal. Szereném meglátogatni Arnold doktort, hogy a szemébe mondjam, őt tartom gyilkosnak, és hogy küzdeni fogok Kimért. Nem hagyom, hogy helyette elítéljék. Maguk hallgassák le az egészet, hátha elárulja magát — próbálkozott Carol most a hadnagy tekintetét keresve.

— Na de minek ehhez Margot asszony? — kérdezték egyszerre.

— Majd meglátják! Igazából nem azt várom, hogy Arnold azonnal beismerje tettét, rendkívül erős akaratú ember, de gyengül, határozottan gyengül.

Mikor Carol szemtől szembe találkozott Arnolddal, csalódottan állapította meg, hogy a doktor messze van a puhulástól.

— Mit akar tőlem? Már itt sem hagy békén? Szándékosan tette a zacskóba az ascorbinsav helyett a morfiumot! Gyűlöl engem ugye? Nem tetszeknek magának az orvosi módszereim! Maga szerint ártok a betegeknek a sok gyógyszerrel, amit felírok. Mit tud maga erről? — Arnold doktor igazi mártírnak mutatkozott. Ezalatt az ajtón fehérre meszelt arccal, síri fehér ruhában belibeggett Margot. A szeme, ahogy illett egy halotthoz, fennakadva, vértelen sápadt keze tele hullafoltokkal. Kezével belekapaszkodott a rácsba, nem messze Caroltól. A lánynak minden erejét össze kellett szednie, hogy rezzenéstelen arccal nézzen továbbra is a doktorra.

— Atyaúristen! Mi ez? Maga már halott! Nyugodjon békében. Én nem bántottam... — hebegte Arnold megfélekezve Carolról.

— Mit beszél itt összevissza doktor úr! Csak nem zavarodott meg? — kérdezte a lány.

— Nézzen oldalra Carol! Közvetlenül maga mellett áll... Nem létezik, hogy nem látja... — nyöszörgött az orvos.

— Mellettem nem áll senki! Még a rendőr is kiment, nem látja teljesen magunk vagyunk. A patikában is megcsinálta már ezt a cirkuszt, Karim mesélte. Szóval erre megy ki a játék, bolondnak tetteteti magát! Az ötlet nem új. A rendőrségi pszichiáter igen jó szakember hírében áll, őt nem fogja átverni! Maga nem lát senkit! Lelkiismerete sincs! Egyszerűen egy aljas gyilkos, aki haszonszerzésből ölt. És most, hogy szorul a húrok, egy ártatlanra keni az egészet. De ez nem fog menni, én látom a sorsát. Valaki már elszánta magát és úton van, hogy leleplezze az ocsmányságait! — Carol hangja ércesen csengett, alakja hatalmasra nőtt, mint egy palackból kiszabadult szellem. Margot annyira megijedt,

hogy majdnem kiesett a szerepéből.

S ekkor a leselkedő rendőrök rémületére Arnold fekete Golem-mé nőtte ki magát. Hangja mély barlangból érkezett, s a gonoszság süttött belőle.

— Meg ne próbálja azt a személyt befolyásolni! Különben drága árat fizet érte! Ostobaság! Nem ülök fel a maga jól sikerült blöffjeinek. — Arnold összehúzódott. Mi történhetett vele, csak az örültek látnak kísérteteket?... Paranoiás lenne?... A családjában már volt ilyen beteg. Ránézett Margot-ra, Carrollal nem törődött tovább. El kell üznöm, el kell üznöm... hajtogatta magában egyre. És tényleg az ocsmány kísértet araszolni kezdett az ajtó felé tekintetének hatására. Arnold erősnek, démoninak érezte magát újra, de a lány állta fekete szemének szúrását.

— Jól van Arnold doktor. Maga a pokol mocskába kerül! Nincs erő, ami megmenthetné! — vont a vállát Carol, és otthagya Arnoldot. Kint Margot már mosta magáról a hullafoltokat, amit Porter őrmester kent rá az imént.

Tizenötödik nap

Berta majdnem végzett a csomagolással. Kimre gondolt, mennyire meg lehet ijedve most! Soha nem hitte volna, hogy... hogy... hát... igen... be kell ismernie, kedveli Kimet, és felelőséget érez a sorsa iránt. Nehézkesen felmászott a székre és egy kis vakablakból levette a virágos vázát, kivette belőle a pénzcsomagot és beletette a bőröndbe. Sóhajtva becsukta, még szíjjal is átkötötte.

Szülei már várták, elkészült az ebéd, Berta kedvence, sült oldalast, káposztával és krumplipürével. Az asszony erőlködött, de egy falat sem ment le a torkán. A két öreg megértően bólogatott, szemükből lassan peregtek a könnyek, Berta is sírni kezdett.

— Kiviszünk a vonathoz, hamarosan indulnunk kell. Csomagold be a maradék oldalast, tudod, mennyire szereti Berta! — mondta az apja nehéz szívvel. De nincs mit tenni, ennek meg kell történnie. Nehezebb, mintha az ember súlyos betegséggel kórházba készülne. Berta az öreg Ford ablakán még visszanezett a kis téglaházra. Vajon viszontlátja valaha?

— Visszajössz hamarosan. Majd meglátod! — fordult hozzá az édesanyja.

Berta kicsit felderült, a szülei csodálatosan viselkedtek, eggyé váltak mind a hárman.

Hosszan integetett a vonatról, pedig már rég nem látta a két öregot, és azok sem őt. Bertát nyugalom szállta meg, szinte várakozással tekintett elkövetkezendőkre. Nézte a tájat, búcsúzott a dűnéktől.

Brighton-ban Porter már várta az állomáson. Berta lesütötte a szemét, de az őrmester bátorítóan megszorította a kezét. Most már egész jól volt, csak a gyerekek fájtak borzasztóan, ők sínylik meg az egészet. Nincs mit tenni, fenéig kell üríteni a keserű poharat.

Porter nem faggatta, inkább elmesélte, mi történt, amióta távol volt. Berta egész megfeledkezett magáról, szinte sajnálta, hogy kimaradt mindenből.

Bent a kapitányságon újra elfogta félelem. Felolvasták a jogait, meg az összes szöveget, melyeket annyiszor hallott a filmekben. Bekapcsolták a magnetofont, vontatottan beszélni kezdett:

— Véletlenül kezdődött minden... Valamikor január vége felé egy idősebb asszony visszahozott két darab migrénport, a dobozával együtt. Szerinte az egyik, amelyiket éppen bevenni készült, nem olyan színű és állagú volt, mint amilyent ő megszokott. Ezért visszaadta mind a kettőt, hogy nézzem meg én is a különbséget. Tényleg nem voltak egyformák, az egyik sötétebb volt, mint a másik. Nagyon sokan voltak, télen mindig sok a beteg, így arra kértem hagyja itt, hogy utánanézzünk. Helyette kiadtam egy originál doboz migrénport.

Úgy véltem, hogy nedvesség vagy valami más tönkretette az egyik port. Később mikor leváltottak, utánanézttem a laborációs könyvben, ki készítette a port. Nem Emily volt, én csináltam. Ez óvatosságra intett, szép csendben bevizsgáltam. Tiszta paracetamol tartalmazott. Abszolút érthetetlennek találtam, mert még csak komponensként sem szerepel a migrénpor alkotórészei között — szünetet tartott.

A hadnagy és az őrmester buzgón bólogatott. Már kívülről tudták ők is, hogy mit tartalmaz ez az ominózus porkeverék.

— Itt követtem el az első hibát — folytatta, nehezen szedve a levegőt, Berta — szólnom kellett volna Emilynek. A beteg nem jött vissza, de azért én megőriztem a dobozt. Hiába kerestem magyarázatot, nem találtam! El is felejtettem, még akkor sem gondoltam rá, amikor elkezdődött az a kálvária az Emily által összemért migrén-porokkal. Milyen a véletlen, megjelent újra az idős hölgy és megkérdezte mi volt a múltkori porral a baj. Mondtam valamit zavaromban, hogy talán valahol nedvességet szívhatott magába. Erre a legnagyobb elképedésemre azt mondta, biztos Arnold doktornál történhetett, ő hozta neki, amikor lázas, fekvő beteg volt. Nagyon fájt a feje, különben ritkán vesz be gyógyszert, ha csak teheti inkább tűri a fájdalmat, annyit hallani mostanság arról, hogy a fájdalomcsillapítók tönkreteszik a májat, meg a vesét. Mikor elment, hátramentem, hogy nyugodtan végiggondoljam a dolgot. Arnold, hát igen Arnold doktor sokszor ad migrénport a betegeknek. A tíz portasak közül az egyiket kicseréli méregre. Valamilyenre. Aztán vár. De mire vár? A pénzüket elkéri, s ha idővel meghalnak, senki sem tudja, hogy neki adták kölcsön. Egy orvosnak bizalommal odaadják a betegek. Félistent látnak az orvosban! Kezdett elrendeződni a dolog a fejemben. A paracetamol számításba véve összeomlott az egész kártyavár. A paracetamol fájdalom, és lázcsillapító, számtalan készítmény tartalmazza. Nem méreg! Persze lehet, hogy véletlenül

egy ilyen kapszulát a doktor belekevert az idős beteg migrén kapszulái közé. Nem részletezem. Ettem magam. Szóljak Emilynek? Szóljak a rendőrségnek? Akkor kiderül az is, hogy az én poromban egy rossz volt, hát hallgattam. Tudtam, hogy engem gyanúsítanak: biztosan a többieket is én mérgeztem meg. Nem tudtam mit tegyek... Az idős hölgy megint megjelent egy recepttel. Gurt doktor írta fel neki, valami reuma elleni porkeverék volt. Megkérdezte, paracetamol ugye nincs benne? Arra allergiás vagyok, majdnem megfulladtam tőle egyszer. Szerencsére pont a kórház folyosóján vettem be, így tudták megmenteni az életemet. Ha otthon vagyok végem. Hirtelen minden világossá vált: Arnold a gyilkos! S akkor rettenetes dolog történt. Felnéztem és a beugróban őt láttam feszülten figyelni mindkettőnket. Az az ostoba asszony rémületemre megfordult és észrevette Arnold doktort.

— Ah, doktor úr, maga az? De régen láttam! A migrén por amit a télen hozott nekem remek volt, csak az egyikkel volt valami baj. Visszahoztam és ez a kedves gyógyszerész nő kicserélte nekem egy egész dobozra. Azt mondta, biztos nedves lett valahol...

Máig sem tudom, hogy tudtam kiszámolni a receptet. Számot adtam a betegnek, két óra múlva jöjjön vissza, mondtam. Arnold közben le nem vette rólam a szemét. Mikor elment az öregasszony, odajött és egyszerűen azt mondta:

— Berta, magának két csodálatos gyermeke van. Szeretné, ha sokáig élnének? Ki nem szeretné, igaz? Akkor, most vigyázzon magára! Zárás után megvárom, és elkísérem haza, addig meg gondoljon a gyermekeire! Kint játszanak a parkban, láttam őket. Én velük maradok zárásig. Mondjuk, vigyázok rájuk... Annyi minden történhet manapság... Csak óvatosan, akkor nem lesz semmi baj! — ezzel otthagyt a gyomromban óriási kővel. És este várt az átkozott, úgy, ahogyan mondta.

— A gyerekek otthon vannak, közelükbe sem mentem. Nem bántom őket, ha maga okosan viselkedik. Ajánlatom a következő: tudomásom szerint Bieler eladja ezt a patikát, megveszem magának. Lehetünk társtulajdonosok is, a részleteket majd később megbeszéljük. Maga meg hallgat, mint a sír. Megértette! Ha nem... tudja mi történik. Mire engem elkapnak, bezárnak, a maga két szemefényének rég vége. Ha elítélnék is, kiderül rólam, nem vagyok beszámítható. Volt a családomban már ilyen. Kiszabadulok, és esküszöm bosszút állok!!! Halljam mi a válasza?

Berta elhallgatott. Elmerengett a történeteken... Nem mondhatja el a rendőröknek, hogy igenis megszédítette a saját gyógyszerész gondolata. Micsoda hatalom! Na és a pénz! Sok pénz! Venni egy olyan lakást, ahol mindenkinek jut külön szoba... Kert is, benne gyümölcsfák... Majd megmutatná a kolleganőknak, és Emilynek, hogyan kell dolgozni!

— A válaszom, amint már tudják, igen volt. Abban állapotunk meg, hogy elutazom a szüleimhez. Akkor még véletlenül sem árulhatom el őt. Hamarosan lezárják az ügyet és ő megveszi a patikát, akkor visszajöhetnek. A vételár felét ideadta előre. Tessék, ez hiánytalanul megvan. Így hát elutaztam, és kez-

detét vette egy rettegéssel teli, idegőrlő várakozás. Ha legalább velem lehetek volna a gyerekek! De nem engedte! Mindenre összeresztetem, állandóan féltem. Bármikor megölhetett volna gondolják csak el... Olyat tudtam róla, ami leleplezhette! Állandóan valamilyen kiúton törtem a fejem... Hogyan tudnám feladni őt maguknak anélkül, hogy a gyerekeket veszélyeztetném? A patika egyre kevésbé érdekelt... Éreztem, csak az alkalmas időre vár, és eltesz az útból. Carol megtelefonálta, hogy letartóztatták Kimet, s ami még rosszabb, Kim beismerte a gyilkosságokat, amelyekről pontosan tudtam, nem ő követett el! Azt, hogy Arnold doktort szintén bevitték mellékesen említette. Miután befejeztük a beszélgetést, összezavarodtam... Először is felelőséget kezdtem érezni Kimért! Belülről azt súgta valami „Tíz éven át megaláztad, bántottad őt. Tönkretetted az életét”. A lelkiismeretem arra kényszerített, hogy jóvá tegyem, amit ellene vétettem. Meg kell mentenem! Arnold be van zárva, nem bánthatja se a gyerekeimet, sem engem... A férjemet bezzeg nem akarta el tenni láb alól... Na, mindegy, rossz vicc volt!... Szóval ez az átkozott lelkiismeretem addig duruzsolt a fülemben, rágta a májamat, hogy amikor maga, őrmester, felhívott engem, nem tehettem mást, elmondtam mindent... Arnold doktor ezt nem úszhatja meg! Akkor a gyerekeknek vége, meg nekem is! — Berta elszürkült a félelemtől, sovány csontos alakja valósággal görcsbe rándult.

— Nyugodjon meg! A maga értékes segítségével bizonyítani tudjuk Arnold doktor bűnösségét. Milyen szerencse, hogy megőrizte azt a bizonyos migrénport. Csodálkozom, hogy nem vette el magától. — szólt közbe Porter őrmester.

— Megpróbálta. De én, gondolkozás nélkül rávágtam, hogy eldobtam. A port én mértem össze, azt hittem, az én hibám, érthető, hogy azonnal megsemmisítettem. Ebbe belenyugodott. Mrs. Meetader biztosan megerősíti amit mondok. Így hívják az öreg hölgyet, akinek a migrénporáról beszélünk — mondta Berta.

A rendőrök zavartan néztek egymásra.

— Mrs. Meetader már nem tanúsíthat semmit. Átment a piros lámpánál, és halálra gázolta egy szabályosan haladó villamos. Azt mondták a szemtanúk, hogy senki nem volt a közelében, és teljesen érthetetlen miért indult el a piros lámpánál. A villamos teljes sebességgel ment, ő meg egy sört szállító teherautó előtt hirtelen előrelépett. Sajnálom. Már csak maga tudja lebuktatni Arnoldot — mondta Clark hadnagy sajnálkozva.

Berta halálraváltan meredt a hadnagyra.

— Látja, mire képes! Ha megtudja, hogy elárultam, végünk! Nekem és a gyermekeimnek. — elsírta magát.

— Na, azért ez túlzás! Be van zárva, és úgy is marad. Egészen a tárgyalásig nem említjük magát! — nyugtatta a hadnagy. — Nagyon sokat segített nekünk, maga nélkül még jó ideig gyűjtögettük volna, az ellene szóló bizonyítékokat. Ez a szegény Kim, sajnos olyan rossz idegállapotban van, hogy a rendőrségi pszichiáter nem tud mit kezdeni vele. Ha maga nem beszél, rossz rágondolni mi várt volna rá! Örökre hálás lehet magának! Biztos az is lesz. — melegen nézett Berta sovány könnyes arcába.

— Hát igen. Örülök, hogy meg mertem tenni. Még ha nagy árat is fizetek érte. Letartóztatnak, ugye? — a szorongás átcsapott a lelkesedésén.

— Nem. Szabadlábbon védekezhet. A várost természetesen nem hagyhatja el, ha aláírta a legépelt vallomást, Jones hazaviszi. A családja biztos nagyon várja — mondta Clark hadnagy.

— Tényleg elmehetek? Arnold doktornak nem mondanak egyelőre semmit? Ez legalább olyan jó hír, mint hogy elmehetek. — Berta hősieen visszanyelte könnyeit és kezefogott a két rendőrrel.

*

Már este tíz óra volt, de a patika az elvarázsolt parkban, még mindig fényárban úszott.

Mindenki bent volt, kivéve Bertát. Barrette doktor is megkerült, az agya rendben találtatott. Persze, akadtak olyanok, akik ezt erősen kétségbevonták. Kim nem törődött velük, Carol aggódva figyelte. Megviseltnek látszott, szeme tétován rebbent minden erősebb hangra.

A szót Barrette doktor vitte.

— Hát igen, nehéz idő van mögöttünk. Én is különös napokat éltem át az idegklinikán, de nem adnám az élményeimet semmiért. Hardy mellé szereztem egy újabb barátot. Én... elmondhatom, hogy egészen más ember lettem! De ez most nem érdekes, nem tartozik ide... Arnoldra én már régen gyanakodtam. A nagybátyám Mr. Lipton, nem volt az ő betege, Cadbury professzor kezelte, aki szívspecialista. Egyszer véletlenül éppen akkor jött, amikor Cadbury szabadságon volt, azt hiszem, gyógyszert akart felíratni. Mivel nem találta az orvosát, átjött hozzám a rendelőintézetbe. Pechjére egy sürgős betegnél voltam, így botlott Arnoldba. Ő aztán felírt neki egy másik szívlassító gyógyszert, mert mindig az erősebb, hatásosabb szereket kedvelte. Arnold nem tudta, hogy az öreg a rokonom, én sem tudtam arról, hogy ő a nagybátyámat kezeli. De halála előtt Lipton bácsi felhívott és titoktartás terhe mellett elmondta, hogy Arnold doktor remek tippet adott mibe fektethetné a pénzét. Nem árulta el pontosan miről van szó, mert titoktartást ígért Arnoldnak, de azt akarta, hogy én tudjak róla hol van a pénze. Nagyon beteg volt, nem voltak illúziói. Halála, nem ért minket váratlanul, azt gondoltuk, talán tényleg több szívlassítót vett be. Vártam, hogy Arnold jelentkezik a családnál a pénzzel. Geraldine néni, a legközelebbi hozzátartozó, kereste az öreg pénzét mindenfelé, bezzeg életében nem törődött vele. Nem találta sehol. Én hallgattam és vártam Arnoldra. Eleinte azt hittem félreértettem Lipton bácsit, különben Arnold biztos jelentkezett volna az örökösöknél. Becsületes embernek ismertem. Aztán, mikor meghallottam a négy nyugdíjas titokzatos halálát, elgondolkoztam. Emlékszik Emily, kétszer is átmentem, hogy megtudjak valami közelebit. Amikor a konyhában kávéztunk, gondoltam ráijeszték Arnoldra, ha bűnös, elárulja magát. Azt mondtam, erősen a szemébe nézve, hogy én tudom, ki a

gyilkos. Egyből kapcsolt. Azt hiszem, közben rájött, hogy Lipton bácsi a rokonom volt, és az öreg locsogott nekem. Abban a pillanatban rádöbbsentem: hibát követtem el. Bizonyítani semmit nem tudok, hiába megyek a rendőrségre, őt viszont figyelmeztettem. Nem lesz tőle nyugalmam. Még a hátamban is éreztem a hipnotikus tekintetét. Késztetést éreztem, hogy meneküljek előle, ne forduljak vele szembe. Elbújjak valahol, ahol nem talál rám! Elindultam az idegklinikára, meg kellett látogatnom kezelés előtt azt a szegény szkizofrén fiút. Arnold végig utánam caplatott, ha visszanéztem, sátánian vigyorgott rám. S akkor a járdaszegély mellett megállt Hardy autója rám dudált és én beugrottam mellé az ülésre. Hátrafordulva láttam még Arnoldot, ahogy megpróbál taxit fogni. Kétségbeestem, Hardynak össze-vissza gagyogva azt mondtam, hogy veszélyben vagyok, segítsen rajtam, jó lenne, ha elbújtatna a klinikán. Sikerült őt is pánikba ejtenem, és akkor gondolta ki azt a zseniális húzást a szkizofrén fiúval. Őt elengedjük és helyette én kapom a kezelést. Úgy tettünk, mintha tévedés történt volna. Jól sikerült. Átkozottul jól sikerült — Barrette elégedetten elhallgatott. Végül is így ezen keresztül sikerült megszabadulnia második feleségétől. Visszatérhet gyermekeihez és Barbarához. Tartásdíjat persze fizetnie kell Kate-nek... de többé nem kell vele élni. Micsoda könnyebbség! Óvatosan eltolta Kimet a közeléből, tökéletesen elege volt a nőkből.

— Így megszabadultam Arnoldtól. Egyszer azért elrabolt, de remekül játszottam az ártalmatlan elmebeteg. Hardyval csapdát állítottunk fel Jane néni személyében, de ez a ravasz Arnold nem ugrott be. Kár ezért szomorkodnia, Jane néni! Maga mindent megtett Bert-tel! — rájuk mosolygott.

— Az az átkozott! Bezáratott a vécébe azokkal az ostoba kölykökkel. Ez a szégyenfolt örökre rajtam marad, ő meg jól mulatott közben. — Bert mérges volt az egész világra. Komolyan fontolóra vette, hogy elmegy Jane Austennel Dartmoor-ba komornyiknak.

Clark hadnagy meglegelte Barrette hosszúra nyúlt történetét.

— Bertának köszönhetünk mindent! Nagy bátorság kellett ahhoz, hogy Arnoldot leleplezze. Ő is hitt a doktor mágikus erejében, mint maga, mégis elszánta magát a cselekvésre amikor Kimet veszélyben tudta.

— Bizony, jól tette, hogy feladta nekünk! — vette át a szót Porter, a hadnagy bosszúságára — Arnold doktornak esze ágában sem volt őt életben hagyni. Pláne patikát venni neki. Csak a kedvező alkalomra várt, hogy elintézzze. Berta szülei ír protestánsok, ez adta az ötletet neki. Az IRA-ra terelte volna a gyanút. Volt egy betege, aki feltehetően kapcsolatban állt az ír terroristákkal, őt akarta hipnózisban Bertára uszítani. Ez az Arnold kifogyhatatlan az ötletekben!

Barrette élénken közbeszólt:

— Fogalmam sem volt, hogy hipnózist alkalmaz a gyógykezelésében. Morfiumot is adott a betegeinek. Megbocsájthatatlan! Semmi felelőség érzete nem volt az emberekkel kapcsolatban. Kim-et is gátlástalanul felhasználta a morfium lopásoknál, majdnem az örületbe kergette.

— Kim nem tudta, hogy mit csinál. Tökéletesen hipnotizálta. Végül arra sem

emlékezett, hogy nála járt. Nem tudjuk bizonyítani, de valamilyen drogot is adott neki. Talán LSD-t — mondta Clark hadnagy teljesen megfélelmezve arról, hogy Kim is jelen van.

— Úgy beszélnek a kolleganőmről, mintha itt sem lenne! Még mindig beteg, ki tudja, mikor gyógyul meg. Mi lesz vele? — mondta Karim mérgesen.

— Oh, hamarosan rendbejön! — válaszolta Hardy doktor — én személyesen fogom kezelni. Megígérte, hogy befekszik az idegklinikára. Azt hiszem, a muzsikussal szomszédos szobába helyezem el, ő jó hatással van a betegekre. Szerencsére, kiheverte Barrette doktor könnyelműségét. Máig sem tudom, minek vitted magaddal. Elment az eszed? — förmedt a barátjára Hardy.

Barrette hallgatott. Már százszor elmagyarázta Hardynak, hogy a fiú akarta így. A beteg embernek is van saját akarata. Az orvosok ezt nem nagyon ismerik el. Ő Barrette egy életre megtanulta ezt: sok minden jöhet még, de az ő életében most már mindig első helyen lesz a gyógyítás. Természetesen a beteggel együtt! Nem nélküle. Úgy kezelni a sérült embert, mint egy tárgyat! Megbocsáthatatlan!

— Na, de még mindig nem értem, hogy Hester Grayt minek mérgezte meg? Tőle egy fillért sem kapott — kérdezte Margot. Igaz sok keserűséget okozott neki ez az asszony, de azért nem érdemelt ilyen szörnyű halált. Gyomirtót inni!

— Hát — vakarta meg a fejét Porter —, az bizony sokáig gondot okozott nekünk. Megtaláltam ugyan Arnoldnál a gyomirtós üveget üresen, amitől Hester Gray meghalt, de a doktor azt állította, hogy kutatta a mérge hatását a természetben. A balkonon kísérletezett. Valóban volt ott egy pár láda növény, amiben a gyomirtó nyomára bukkantunk. Ezzel nem mentünk sokra. Sejtettük, hogy hazudik, Hester Gray-t is eltette láb alól, de nem zárhattuk ki, hogy az öregasszony maga itta meg véletlenül, vagy akár szándékosan a mérget. Az örököse is tehetette, bár bizonyította, hogy nem találkozott vele több mint egy éve. Nos, nem húzom tovább. A végén, amikor Arnold doktor már látta, hogy minden elveszett, beismerte. Hester Gray minden hajnalban, akár esett, akár fűjt elvitte a kutyáját a tengerpartra sétálni. Volt egy ütött, kopott Packardja, amelyik füstöt okádott a kipufogóján keresztül. A doktor szerint szándékosan rosszul volt beállítva. Diesel motor! Tudják, mennyi korom jön ki belőle! Az idős hölgy naponta negyed órát melegített a doktor hálósobájának ablaka alatt. Mennél inkább kérlelte Arnold az öregasszonyt, hogy ne álljon az ablaka alá, annál inkább csinálta. Arnold doktor, akinek a családjában már négyen haltak meg tüdőrákban ezt egyenesen gyilkossági kísérletnek tekintette. Az influenza járvány idején az öregasszony megkérte Arnold doktort, hogy hozzon neki egy üveg köptetőt. Ő nem akar a patikába menni, nehogy még több nyavalyát szedjen össze. A doktor úgyis megy, meg állandóan betegek között van, így neki mindegy. Arnold doktor már gyakorolta a migrénporokkal való manipulálást, nem okozott gondot gyomirtót önteni a köptetőbe. A migrénporokat is maga a doktor adta az idős hölgynek, ez a rituáléhoz tartozott. — fejezte be Porter őrmester.

— Tanulság! Ne állj autóddal más ablaka alá, ha indítani akarsz! Azt hiszem, ebben a városban, hm... ilyesmiért sokan megérdemelnének fűszerezett köptetőt — bölcsekedett Emily.

— Bizony. Az ilyenek sok mindent megérdemelnének... — csatlakozott Emily-hez Carol.

— Hagyjátok ezt! — szólt rájuk energikusan Sharon — úgysem váltjátok meg a világot. Tüdőrák, allergia, ólomszennyezettség a gyermekek vérében, érrendszeri betegségek?! Kit érdekelnek ezek, ha egy csillogó, drága autóról van szó? Sokan még az evésről is lemondanak miatta. Tartják az autót, és dolgoznak érte. Kár erről ennyit papolni! Az őrmester még nem fejezte be. Látom rajta. Mi van még, Porter?

— Mrs. Meetader halála, vele nem volt szerencséje a doktornak. Bertához került a hibás por, mert az idős asszony nem vette be úgy, ahogy Arnold doktor szépen elrendezte. Ráadásul Berta rájött a turpisságra. A doktor allergiás, anafilaxiás sokkkal akarta az idős asszonyt a másvilágra segíteni. A patikában kihallgatott beszélgetésen megtudta, miért nem halt meg annak idején Mrs. Meetader. Már csak ezért sem hagyhatta életben! Berta és ez az asszony bármikor elárulhatta volna őt! Még ha Mrs. Meetadernek sejtelve sem volt Arnold mérgezési kísérletéről, akkor is. Haladéktalanul cselekednie kellett. Utánasietett Mrs. Meetadernek, hazakísérte. Az egyik utcában lakó felismerte fényképről, látta őket bemenni a lakásba. Bent hipnózisban, amivel az asszony izületi fájdalmait csillapította, szóval hipnózisban megparancsolta neki, hogy mindig piros lámpánál menjen át az utca másik oldalára. Majd csak halálra gázolja valami. A doktor távozott, Mrs. Meetader észrevévén, hogy kifogyott a kávéja, elindult beszerezni egy csomaggal, és alásétált a villamosnak. Akik látták, nem értették, öngyilkosságot emlegettek! A villamos vezetőjének is ez volt a véleménye. Valóságos ördög volt ez az Arnold doktor. — Porter őrmester elhallgatott.

— Persze, Mrs. Meetadertől is kapott egy nagyobb összeget, hogy fektesse be a részére. A jó ég tudja, hány embert segített át a másvilágra. Bár ragaszkodik ahhoz, hogy csak öten voltak, és hogy Hester Gray kivételével mindegyikük annyit szenvedett, hogy megváltás volt számukra a halál — mondta Clark hadnagy.

— Talán megvárhatta volna, hogy a betegek ezt maguk döntsék el. De neki kellett a pénz. — méltatlankodott Emily.

— Nyugodtan, kényelmesen akart élni. Némi fényűzést sem vetett volna meg. Éjjel, nappal rángatták a betegek. Az orvosoknak nem magas az átlagéletkora, ez köztudomású. Utazgatni, pihenni vágyott. Amit a kórházban keresett, abból erre nem futotta — folytatta a hadnagy Emily felé fordulva. Az a lényeg, hogy fény derült mindenre és Emily nyugodtan alhat megint! Neki ugyan újból rendetlenkedik a nyakcsigolyája, biztos az az átkozott húzat az oka a rendőrség kopott épületében, de majd ismét megkéri Emilyt. Remélte, hogy nem botlik bele Porter őrmesterbe. Nagyon úgy fest a dolog, hogy ez a fiatal lány, ez a

Carol, beleesett az őrmesterbe. Szemmel láthatóan nem Karim nevű kollegája érdekli. Az őrmestert persze ez nem lepte meg. Nem ismert még olyan lányt, aki nem őt választotta, ha választhatott.

Vége

KORÁBBAN MEGJELENT

J. CARASONI: GYILKOSSÁG A PATIKÁBAN

„Bella lassan elindult a téren át. A fejében gondolatok kavarogtak. Mi van, ha téved, vagy képzelődött? Elvégre a világon semmi oka nem volt az ő általa kiválasztott gyilkosnak ezekre a szörnyű tettekre. Sőt, csak hátránya származott belőle. Akkor meg miért? Az is lehet, hogy amit látott, arra egész más a magyarázat, mint amit ő hisz. Kétségek között ment, minden zajra összerezzenve. Csikorgó havon járt. Körülötte az ágak megroppantak, léptek neszezték, finoman zizegve hullott a megfagyott dara. Úgy tűnt neki, több órája úton van. Próbálta az életét átgondolni, mint aki az utolsó pillanatait éli. De mintha mindent elfelejtett volna, csak a patikában lappangó gyilkos járt a fejében.”

J. CARASONI: MRS.CHESTER MARGARÉTÁI

„Jessica hitetlenkedve bámulta a kriptá nyálkás hideg kövét. Mikor magához tért egy kőszarkofágon feküdt. Alatta vastag, bíbor színű palást, amin átsütött a kő hidege.

Az egyik koporsó mellett réges-régi csontok heverték szanaszét. Fentről, a kupolából halvány fény sugárzott be. Vajon nappal van, vagy éjszaka? Teljesen elveszítette az időérékét. Jessica szinte mozdulni sem mert.”